

புரீ:
பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிஸாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர் எழுதிய

த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வம்

ஆளவந்தார்முதலான நம் பூர்வாசார்யர்களும், விசேஷித்து
ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பதிவித்து
திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்திருக்கிறபடியை
வெகுவிருவாக நிரூபிப்பது.

ஸ்ரீராமர் நுஜன் வெளியீடு

திருக்குடந்தை 112, கீழ்க்கடலங்குடியில் வாழும்
ஸ்ரீமான், ராவஸாஹிப் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்காரால்

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிரிஞ்சிஸ் அச்சிடுவிக்கப்பட்டது

கிடைக்கும்படி:

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

மேலேகண்ட திருக்குடந்தை விநாயகத்திலும் கிடைக்கும்

விலை ரூ. 1—8—0

ஐயவஸ் புரட்டாசித் திருவோணம்

1954

முன்னுரை

(ஸ்ரீமான் ராவ்ஸாஹிப் S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சும்பேகோணம்.)

திருக்குடந்தையில் வாழும் ப்ரஹ்மஸ்ரீ அக்னிஹோத்ரம் ராமதாஸகாதா சாரியார்வர்கள் சென்ற ஜூலை மாதம் 25-ல் ஞாயிற்றுக்கிழமை வெளிவந்த ஹிண்டு தினசரிபத்திரிகையில், ஆழ்வார் திருவடிகளில் பக்தியே வடிவெடுத்தவரான ஸ்ரீமதுபயவே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் (சென்னை அட்வொகேட்) அவர்களின் நம்மாழ்வார் திவ்யப்ரபந்த விஷயமான சிறு நூலொன்றுக்கு மதிப்புரை யெழுது கையில் அந்த நூலாசிரியருக்கு ஆழ்வார் திருவடிகளிலிருக்கும் பக்தியைப் பாராட்டி யெழுதிவிட்டு அநாவச்யகமாகவும் உண்மைக்கு மாறாகவும் சில விஷயங்கள் எழுதி யிருந்தார்; (அதாவது) திவ்யப்ரபந்தம் வேதங்களைவிட உத்தக்ருஷ்டமென்றே இதுவும் ஒரு வேதமென்றே சொல்லுவது தவறானதென்றும், ஸ்ரீராமாதுஜார் இந்த தமிழ்ப்ரபந்தங்களை ஆதரிக்கவில்லை யென்றும், அவர் வடமொழியிலுள்ள உப நிஷத்துக்களைத் துணைகொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைச் செய்தாரெயொழிய திவ்யப்ரபந் தங்களைத் துணைகொள்ளவேயில்லை யென்றும் எழுதியிருந்தார். இது ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்களில் லவலேசமும் பரிசயமில்லாதவர்கள் எழுதக்கூடிய தேயல்லது அவற்றில் சிறிதாவது பரிசயமிருந்தால் இப்படியெழுதக் கைவந்திரா தென்று அப்போதே பல பஹான்கள் ஸாதித்தார்கள். உண்மையில் அக்னி ஹோத்ரம் தாதாசாரியார் பரம்பரையில் பகவத் விஷயத்திற்போலவே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலும் ப்ரவேசபாக்ய மில்லாமையாலே அவர் எழுதியிருப்பதில் வியப் பொன்றுமில்லை யென்றும் பல பெரியார்கள் பணித்தார்கள்.

1-8-1954 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று வெளிவந்த ஹிண்டுவில் ஸ்ரீமான் M. V. V. K. ரங்காசாரியார் என்னுமொருவர் தாதாசாரியாருடைய வியாஸத்தை மறுத்து மிகவும் சுருக்கமாக ஒரு லெட்டர் வெளியிட்டிருந்தாலும், உபய வேதாந் தங்களையும் கரைதண்ட மஹாபுருஷர்கள் மூலமாக ஒரு சிறந்த க்ரந்தம் வெளிவர வேணுமென்கிற ஆவல் அடியேனுக்கு அபரிமிதமாக இருந்தது. "பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்க ளொருங்கவிடுவர்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தி லும், "செய்ய தமிழமாலைகள் நரம் தெளிய வேதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின் றேமே" என்று தேசிகப் பிரபந்தத்திலும் இருந்தாலும், அதை நன்றாக ஸமநவ்யப்படுத்திக் காட்டவேணும்; ஒன்றிரண்டு விஷயங்களிற் காட்டிலல் போதாது; பல விஷயங்களில் வித்வான்கள் சிறிதும் விவரதப்படாமல் உகந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி காட்டவேணும். இதற்குத் தகுந்த உத்தமாதிகாரியான மஹாபுருஷர் உலகம்பரந்த புகழாளரான காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீஸ்வாமி யொருவரேயாத லால் அந்த ஸ்வாமி திருவடிகளிலே அடியேன் பிரார்த்தித்தேன்; பிரார்த்தித்த வேளை மிக நல்லதாயிருந்தபடியால் அடியேனுடைய வேண்டுகோள் வெகுவிரை வாக நிறைவேறினது மல்லாமல் சதாதிகமாகவும் நிறைவேறிற்று. ஸ்ரீமத் ப்ரதி வாதிபயங்கர ஸ்வாமி த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வ மென்னுமிந்த மஹா க்ரந்தத்தை ஒரு வாரத்தில் ஸித்தப்படுத்தி யுபகரித் தருளினார். இதில் சிற்சில விஷ யங்களை அடியேன் ஸ்வாமியினுடைய பத்ரிகையான ஸ்ரீராமாதுஜனிலும், அம்ருத லஹரியிலும் ஏற்கெனவே ஸேவித்திருந்தாலும் அனேகமான அபூர்வ விஷயங்கள் கொண்டு இந்த மஹாக்ரந்தம் அமைந்திருக்கும்பு அடியேன்போன்ற மிதமதி களுக்கு நிலமன்றாகையாலே, உபயவேதாந்த ஸாகாபாரதர்சிகளான வித்வந்மணி கள் இதையத்பவித்து ஆனந்திக்கவேணுமென்று கருதி அடியேன் இதை முத்ர ணம் செய்துவைக்கும் பாக்யம் பெற்றேன். இதனால் அடியேனை மிகவும் நய ஜ்ஞமாவாகவேண்ணிப் பரமானந்தமடைகின்றேன். இந்த க்ரந்தத்தை ஒரொழுத்து விடாமல் வாசிப்பவர்களுக்கு ஆளவந்தார், கூடத்தாழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசார் யர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே திவ்யப்ரபந்தங்களை மிக அதிகமாக உபயோ கங்கொண்டவரென்கிற உண்மை தெரிவதோடு, உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங் கள்ளெல்லாம் கையிலங்கு கனியாகுமென்பது அடியேனது துணிபு. S. ரங்கஸ்வாமி.

ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வத்ஸார்வபௌம.
ஆஸூரி ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி
ஸ்ரீபெரும்புதூர்.

உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்ய சப்தத்திற்கு அத்விதீயலக்ஷ்ய
பூமியாக ஸேவை ஸாதித்தருளும் ஸ்ரீஸ்வாமி திருவடி
வாரத்தில் இந்த ஸர்வஸ்வத்தை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

இந்நூலிலுள்ள விஷயங்களின் அட்டவணை

பக்கம்

1. பகவத்பாஷ்யகாரரும் திவ்யப்ரபந்தமும். [பாஷ்யகாரர் த்ராவிட வேதாந்தக திவ்யப்ரபந்த பரிபோஷண நிரதர் என்பதைப் பல பூர்வா சார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளால் நிரூபித்தல்.] ... 2
2. தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும். [திவ்யப்ரபந்தங்கள் கொண்டே வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணவேண்டியதான் பெருமையை தேசிக திவ்யஸூக்திகளைக்கொண்டு நிரூபித்தல்.] ... 7
3. திவ்யப்ரபந்தத்தை வேதமும் வேதோபப்நம்ஹணங்களும் கொண்டாடியிருப்பது. [வேதத்திலும் விசிஷ்ட்ய தைத்திரீயோபநிஷத்திலும் உபப்நம்ஹணங்களிலும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரசம்ஸை யிருக்கும்படியை ஸப்ர மாணமாக நிரூபித்தல்.] ... 10
4. பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி வைலக்ஷண்யம். [ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் ஆழ்வார் பாசுரங்களையடியொற்றியே அவதரித்திருக்கின்றன வென்பதைப் பொதுவாகச் சில பாஷ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு நிரூபித்தல்.] ... 15
5. ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்திகளில் விசேஷாவதானம். [மேல் விவரிக்கப்போகிற விஷயங்களுக்கு இது அவதாரிகா ரூபம்.] ... 18
6. நம்மவர்களின் உபய வேதாந்தாசார்யத்வம். ... 20
7. ஸ்வாமி செய்தருளிய ஸாது சப்தார்த்த விவரணம். [*பரித்ராணய ஸாதுநாம்* என்றவிடத்து தீதா பாஷ்யத்திலே ஆழ்வார்களையே ஸாது சப்தார்த்தமாக விவரித்தருளியிருப்பதை நன்கு நிரூபித்தல்.]... 22
8. அநந்தகுண ஸாகர ஸூக்தியும் ஆழ்வாரருளிச் செயலும். [இது முதல், ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகள் திவ்யப்ரபந்தங்களை யுட்கொண்டே அவதரித்தவை யென்பதை ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக் காட்டி நிரூபிக்கிறது. அவற்றில் இது வொன்று.] ... 23
9. கப்யாஸச்ருதியின் பொருளும் அருளிச் செயலும். [*கப்யாஸச்ருதிக்கு ஸ்வாமி ஆதரித்த அர்த்தங்கள் மூன்றும் திவ்யப்ரபந்த மூலகங்களே யென்று நன்கு விவரித்துக் காட்டுதல்.] ... 25
10. புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷணத்தத்வம். [*கப்யாஸச்ருதியில் 'புண்டரீக மேவமகதினீ' என்றதற்கு ஸ்வாமி ஸாதித்த அதிகப்படியான அர்த்தங்களும் திவ்யப்ரபந்தமூலகங்களேயென்று நிரூபித்தல்.] ... 30
11. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தியும் திருவாய்மொழியும். [‘ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம்’ என்கிற ஸ்வாமி ஸூக்திக்கு திருவாய்மொழியே அடியென்று நிரூபித்தல்.] ... 32
12. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸமும் ஆழ்வாரருளிச் செயலும். [“கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ” என்கிற ஸ்வாமி ஸூக்திக்கு ஆழ்வார் பாசுரமே நிதானமென்று நிரூபித்தல்.] ... 35
13. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஓர் அருமையான விஷயம். [எம்பெருமான் எப்படிப்பட்ட காரியங்களையும் ஸங்கல்பத்தினாலேயே செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனுயிருக்க நேரேவந்து அவதாரங்கள் செய்வது எதற்காக வென்பதை ஸ்வாமி திருவாய்மொழியைக்கொண்டே நிஷ்கர்ஷித் தமையை விசதமாக நிரூபித்தல்.] ... 37

14. திருப்பாவையை யநுஸரித்த கீதாபாஷ்யம். [கீதையில் *ஸ யத்ப்ர
மாணம் குருதே* என்றவிடத்தில் ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் திருப்பாவைப்
பாசுரத்தையே யடியொற்றியதென்று நிரூபித்தல்.] ... 41
15. அருளிச்செயலையே அடியொற்றிய சதுர்விதாதிகாரி விவரணம். [கீதை
யில் *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநீ* என்னப்பட்ட
சதுர்விதாதிகாரிகளின் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வாமி விவரித்திருப்பது திவ்ய
ப்ரபந்தைக மூலகமென்று நிரூபித்தல்.] ... 43
16. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள். [ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஆரம்
பத்திலும் முடிவிலும் திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷங்களும் ஆழ்வா
ருடைய ப்ரசம்ஸையுமிருக்கும்படியைப் பரக்க நிரூபித்தல்.] ... 44
17. வாஸுதேவஸ்ஸர்வமும் ஆழ்வார் நினைவைப் பின்சென்ற கீதாபாஷ்ய
மும். [கீதையில் *வாஸுதேவஸ்ஸர்வ மென்றவிடத்திற்கு சங்கர
பாஷ்யத்தைக் கண்டித்து ஸ்வாமியின் பாஷ்ய மவதரித்தது ஆழ்வார்
ஸ்ரீஸூக்தியை யாதரித்தே யென்பதை நிரூபித்தல்.] ... 51
18. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகத்தை பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்தது திரு
வாய்மொழிகொண்டே. [ஸ்வாமி ஆழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர்
நம்பி பக்கலிலே யனுப்பி மஹாநிதியாக லபித்த மஹார்த்தத்தை
கீதாபாஷ்யத்தின்பலவிடங்களில் பதியவைத்திருப்பது காட்டுதல்.] ... 53
19. சரணுகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று. [‘நிகரில் புகழாய்’
என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி ஆதரித்தருளின விதம்.] ... 56
20. துஷ்யந்திச ரமந்திச—திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம்—[கீதையில் *மச்சித்
தா மத்தகதப்ராணஃ* என்ற ச்லோகத்திற்கு ஸ்வாமி பாஷ்யம் திரு
மழிசைப்பிரானருளிச் செயலையடியொற்றிய தென்று நிரூபிப்பது]... 57
21. கீதாபாஷ்யத்தின் ஸாரம்—[கீதையில் *தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்*
ச்லோகத்தின் பாஷ்யம் திருவாய்மொழியைய அஸரித்ததென்பது.] ... 59
22. திருவாய்மொழியே வடிவெடுத்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம். [*ஸ்ர்வதாதுப
பத்த்யதிகரண பாஷ்யம் முழுதும் திருவாய்மொழியிற் பாசுரமொன்றை
யடியொற்றியே யவதரித்ததென்று நிரூபித்தல்] ... 59
23. நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று. [பகவதாராதனத்தில்
திவ்யப்ரபந்த ஸேவையை ஸ்வாமி நித்யக்ரந்தத்தில் நியமித்தருளி
யிருப்பதை நிரூபித்தல்.] ... 62
24. பகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி. [எதையும் குட்பமாகக் கண்டறியும்
படியாகவே அருளிச்செய்வது ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்தி ஸரணியென்
பதை *யத்பதாம்போருஹச்லோக நிதர்சந பூர்வகமாக நிரூபிப்பது]... 63
25. ப்ரதாநப்ரதிந்நார்த்த நிர்ணயமும் திவ்யப்ரபந்தத்திலிருந்தே. [விசிஷ்
டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்வீடான அர்த்தங்களை ஸ்வாமி
திவ்யப்ரபந்தங்கொண்டே நிர்ணயித்தருளினாரென்று நிரூபித்தல்]... 66
26. ஆளவந்தாரும் ஆழ்வார்களும். [ஆளவந்தார் ஸூக்திகளிலாராய்ச்சி]. 68
27. ஆழ்வானும் ஆழ்வாரும். [சூரத்தாழ்வான் ஸூக்திகளிலாராய்ச்சி.]... 70
28. பட்டரும் ஆழ்வார்களும். [பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திகளிலாராய்ச்சி.] ... 75
29. உபஸம்ஹாரம். 78

விஜ்ஞாபனம்.

(ஸ்ரீஉவே: வித்வான். அக்காரக்கனி. ஸம்பத்குமாராசாரியர், M.A.)

தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களை யுபதேசிக்கவே அவதரித்த வேதமானது அவைகளை இப்படிப்பட்டவையென்று நாம் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளும்படி அவதரிக்கவில்லை. அறிவினிகள் இவையெல்லாம் உண்மத்தபாஷிதங்களேயென்று ஏகம்படியன்றோ வேதம் பேசியிருக்கிறது. அதாவது, 'ஐகத்காரணவஸ்து யாத' என்று கேட்டால் ஸ்பஷ்டமாக ஒன்றும் தெரிவிக்காமல், காரணவஸ்துவை அஸத்தென்றும், ஸத்தென்றும், தமஸ்சென்றும், ஆத்மாவென்றும், சம்புவென்றும், ஹிரண்யகர்ப்பென்றும், நாராயணனென்றும் இப்படி பலவாறுகப் பேசிற்று, இப்படியே ஜீவபாஸம்பந்தத்தை பேதமென்றும், அபேதமென்றும், அம்சாம்சிபாவமென்றும் பேசிற்று. மோகூதத்தில் ஜீவனுக்கு ஞானமுண்டென்றும், இல்லை யென்றும்; சரீரமுண்டென்றும், இல்லையென்றும் சொல்லிற்று. இப்படி எந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் வேதத்தில் மந்தமதிகளுக்கு ஸம்சயவிபர்யயங்கள் தோன்றுமேயன்றி ஓரர்த்தமாவது இப்படித்தானென்று நிச்சயிக்கப் போகாது. இந்த கஷ்டத்தைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் மற்றும் பல நூல்களும் வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ண அவதரித்தன. ஆனால் என்ன? வித்வான்கள் இவற்றுக்கும் வெவ்வேறு வழியில் அர்த்தம் பண்ணி பாஷ்யமிட்டு ஒன்றுக்கொன்று முரணாக பற்பல மதங்களை ஸ்தாபித்து விட்டார்கள். இதனால் உண்மையான வேதார்த்தமின்னதென்பதே தெரியாமற்போயிற்று.

இந்த ஸமயத்தில் எம்பெருமான்பேரருளால் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு திவ்யப்ரபந்தங்களென்னும் நிதியொன்று அருமையாகக் கிடைத்தது. அவரும் இதின் பெருமையையாராய்ந்து வேதார்த்தத்தை யறுதியிடுவதற்கு இதுதான் தகுந்த ஸாதநமெனக் கருதி, தமிழ்வேதமென்கிற விருதுசாற்றி அதை நன்கு ப்ரசாரம் செய்துவைத்தார். எம்பெருமான்தன்னருளால் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்று ஐஞரந்தராலும் பக்தியாலும் சிறந்தவர்களான ஆழ்வார்களின் அதிஸ்பஷ்டமான மதுரதமஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு வேதத்தின் அர்த்தத்தை நிர்ணயிப்பதென்கிற சிறந்த வழியொன்று அன்று முதலாக ஏற்பட்டது. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்மப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான ஆசார்யர்களெல்லாரும் இவ்வழியைத்தான் பின்பற்றி உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகாசார்யர்களென்கிற விருது பெற்றார்கள். இந்த ஸம்ப்ரதாயமே தம் திருநாமத்தைக்கொண்டு விளங்கும்படியான ஏற்றம்பெற்ற ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தாரும் இந்த பரம்பரையில் சேர்ந்தவராகையால் திவ்யப்ரபந்தங்களைத் துணைகொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளை ஸாதித்தருளினார். ஆனால், ஸேதுமுகல் இமயமலை வளையில் பரவ்வேண்டியும், பற்பல பரமதஸ்தரை ஈடுபடுத்தவேண்டியும் இருக்கும் தமது ஸம்ஸக்ருத கார்த்தங்களில் இத்தமிழ் ப்ரபந்தங்களையும், அவற்றுக்கு ஆசிரியர்களான ஆழ்வார்களின் திருநாமங்களையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவது தமது உத்தேச்யனித்திக்கு இடையூறாயிருக்குமெனக்கருதி, மருந்தை உட்கொள்ள இசையாத சீடனவர்க்கு அதை அபிமதவஸ்துவில் மறைத்து ஊட்டுமாப்போலே மறைமுகமாகவே தமிழ்வேதத்தின் அர்த்தங்களை யூட்டிவைத்தார்.

ஆனால் நாளடைவில் இந்த மருமத்தைப் பலர் அறியப்பெறாமல், எம்பெருமானார் ஸூஸூக்திகளெல்லாம் ஸம்ஸக்ருதத்திலிருப்பதையும், அதிலும், ஆழ்வார்களின் அல்லது திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெயரிஸ்ஸாமையையும் பார்த்து மருண்டு,

எம்பெருமானார் இவைகளை யுபநிஷித்தவேயில்லையென்றும் இவற்றையொரு பொருளாகவே மதித்திலரென்றும் கருதி இவைகளை அவமதிக்கத் துணிந்து விட்டார்கள். இம்மாதிரியான அநீதிச்செயல்கள் வலிந்துபோக இவ்வாபத்தை நீக்கவல்ல விரகர் யாரென்று ஆஸ்திகவுலகம் நாற்றிசையும் சுற்றிப்பார்க்கத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது, “உபயவேதாந்தங்களையும் தெளியக்கற்றவன் நாஹம் நாஹம் நசாஹம் நச பவதி புநஸ் தாத்ருசோ மாத்ருசேஷ-” என்று சொல்லிக்கொண்டு பண்டித மண்டலியில் பரிகணிதரானவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராக நழுவத்தேட, “இத்யேவம் த்யக்தஹஸ்தே ஸபதி ஸுரகணே பாவகூர்யே ஸமஸ்தே மூலம் ய: ப்ராதூராஸ்தீ” என்ற நிலைமையை இன்று நாமும் ப்ரத்யக்ஷிகரிக்கலாம்படி, உலகம் நிறைந்த புகழாளரான நம்முடைய ஸ்வாமி “நானுளேன், அஞ்சவேண்டாம்” என்று கிளர்ந்து த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸாவஸவம் என்கிற இந்த மஹாக்ரந்தத்தை யுபகரித்தருளியிருக்கிறார்.

இதை அனைவரும் ஸாவதானமாக ஸேவித்து, எம்பெருமானார், ஆழ்வார் திறத்தும் அவர் ஸீஸலக்திதிறத்தும் வைத்திருந்த மதிப்பின் சீர்மையையும், அதன் பயனாக மற்ற பாஷ்யங்களைவிட ஸூபாஷ்யாதிகள் பெற்ற கிறப்பையும், ஆழ்வார் ஸீஸலக்திகள் வேதார்த்தங்களை விவரித்துக்காட்டு மழகையும் கண்டு களிப்பர்களாக. அன்றியும் இப்படிப்பட்ட மஹாக்ரந்தத்தை நமக்குத் தந்தருளின மஹா ஸ்வாமிக்கு ஸ்வரூபா நுரூபமாக க்ருதஜ்ஞதானுஸந்தானத்தையும் செய்வார்களாக.

தி. அ. ஸம்பத்குமாரதாஸன், 27-9-54.

ஸ்ரீ:

விஜ்ஞாபனம்.

(ஸ்ரீ உவே. வித்வான். வேதவ்யஸபட்டர், திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி, கோயமுத்தூர்)

அநந்தக்லேசபாஜ ரமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் விழுந்து நோவுபடும் சேதனர்களை உத்தரிப்பிக்க அவர்களுக்கு தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை யுணர்த்துவதற்காக அபௌருஷேயமாய் கித்ய கிர்கோஷமான வேதமும், அதற்கு உபப்ரும் ஹணங்களான பகவத்கேத, மதுஸ்ம்ருதி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலிய சிறந்த நூல்களும் அவதரித்தன. ஆனால் அவற்றில் முக்கியமாக உபதேசிக்கப்படும் பரம்பொருளானது ஸ கலசேதகநிலக்ஷணமானபடியாலும், வாசகமான ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது தங்கக்கம்பிபோல் இழுத்தபடியெல்லாம் வரும்தாகையாலும், இவற்றைக்கொண்டு அர்த்த கிர்ணயம் பண்ணும்போது மஹர்ஷி களுக்குள்ளேயே பற்பல மதபேதங்கள் ஏற்பட்டனிட்டனவென்றால் அர்வா சீனபண்டிதர்கள் அபிப்ராயபேதங்கொண்டு விவாதப்படுவதில் வியப்பொன்று மில்லையன்றோ? இப்படி வேதாந்தத்தில் பல மதங்கள் தோன்றி ஒவ்வொரு மதத்தைச் சார்ந்தவரும் தம் தம் கொள்கைக்கிணங்கும்படியாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம், பகவத்கேத முதலியவற்றுக்கு பாஷ்யமிட வாரம்பித்தார்கள்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்தாந்த ப்ரதிஷ்டாபகாசார்யரான ஸ்ரீராமானுஜரும் தாம் ஆதரித்துப் போந்த விசிஷ்டாத்தவை வித்தாந்தத்தையொட்டி இங்ஙனே பாஷ்ய மியற்றியுள்ளார். இவ்வாசிரியரிடத்தில் பகஷ்பாகமின்றியே நடுநிலையில் மனதை

வைத்து இவருடைய பாஷ்யங்களை ஊன்றி வாசிப்பவர்கள் - விவேக குசலர்களான பாச்சாத்ய பண்டிதர்களுக்கூட, ஸ்ரீராமாதுலுபாஷ்யமே யதார்த்தமான அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும்மென்று மிகவும் கொண்டாடி யெழுதியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், தம்முடைய முயற்சியால் எவரும் அறிய முடியாத எம்பெருமானை "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:" என்றப்போலே அப்பரமன் தானே தன்னை உள்ளபடி காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டவர்களாய் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர்களான ஆழ்வார்கள் காட்டியருளின வழியைப்பின்பற்றி யெழுதினதேயாகும்.

ஆகவே எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் உபயவேதாந்தத்தின் பரிமளமும் கமழ வேண்டியதேயாயிற்று. ஆனால் தமிழ்வேதத்தைத்தாம் உபஜீவித்தமையை அவர் எங்கும் வ்யக்தமாகக் காட்டிற்றிலர், அதற்கு முக்கியகாரணமென்னவென்றால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷைதான் சிறந்ததென்றும், அந்த பாஷையிலுள்ள வேதந்தான் ப்ரமாணமென்றும் வைதிகள் அக்காலத்தில் கருதியிருந்தபடியால், தேசபாஷையில் இயற்றப்பட்ட க்ரந்தத்தின் பெருமையை ஆஸேதுஸிமாசலம் எல்லாரும் இசையமாட்டார்களென்றும், ஆழ்வார்களின், அல்லது திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெயரைச் சொன்னாலும் அஸூயாளுக்கள் ஸூரியாமல், அதே காரணமாக அவ்வர்த்தங்களில் பகை கொள்வார்களென்றும் ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றியதேயாகும். ஆகையால் மறைமுகமாகவே ஆழ்வார்களை ப்ரசம்ஸித்தும், அவர்கள் உபதேசித்த அரும்பெரும் அர்த்தங்களை தமது நூல்களில் பொதிய வைத்தும் போந்தார் ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர். இப்படி இதர்களுக்கு மறைக்கப்பட்ட வர்த்தங்களும் உபதேச பரம்பரையில் ஸ்ச்சிஷ்யர்களுக்குக் கிடைத்தே வந்தன.

ஆனால் காலம் செல்லச்செல்ல, உபயவேதாந்தங்களையும் கசடறக்கற்று நிர்வஹிக்கவல்ல அதிகாரிகள் மெலிந்துபோக, இந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களும் மறையத் தொடங்கின. இதன் பயனாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலேயே பலர் எம்பெருமானார் ஸாதித்த க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே யிருப்பதை நோக்கி, திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருக்கிருந்த ஆகராதிசயத்தை அறிய மாட்டாதே, எம்பெருமானார் இவற்றை யுபஜீவிக்கவேண்டியென்று எண்ணவும் ப்ரசாரம் செய்யவும் துணிந்து விட்டார்கள். இதனால் ஆஸ்திக வுலகத்தில் பெரிய குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

இக்குழப்பத்தை அறவே ஒழிக்கத் திருவுள்ளம்கொண்டு, தற்காலம் "வேதாந்தத்வந்த்வ மார்க்கச் ச்ரமவிமலமநா: ம்ருக்யதாம் ஈத்ருசோந்ய:" என்று நாற்றிசையும் போற்றப்படுபவரான ஸ்ரீகாஞ்சி ஜகந்நாதராய ஸம்ஹாஸநாதிபதி ஸ்வாமி ஒப்புயர்வற்ற இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதை ஸேவிப்பதனால், நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஆழ்வார்களுக்கும், அவர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் எவ்வளவு மதிப்பு கொடுத்திருக்கிறார்களென்பதை நன்கறியலாம். மேலும் இந்த திவ்யக்ரந்தத்தில் இருக்கும் விஷயங்களை நன்கு ச்ரவணமநந நிதித்யாஸநம் செய்பவர்க்கு மூதலிய நம்பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள், ஆகிய இவையெல்லாவற்றிலுமுறையும் ஒப்புயர்வற்ற விசேஷார்த்தங்களெல்லாம் எளிதாக ஹ்ருதயங்கமமரகி அபூர்வமான ஆநந்தவெள்ளம் உள்ளத்தில் கரைபுரண்டு பெருகுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இப்படிக்கு,

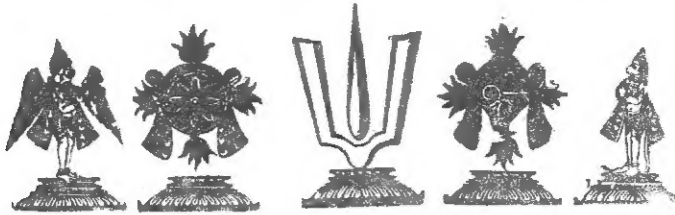
வே. திருமலைநாஸன்,

பட்டர் திருமாளிகை கோயமுத்தூர், 25-9-1954.

தமிழோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வ ப்ரதாதா.

ஸ்ரீ
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

**ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் எழுதிய
த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வம்**

लक्ष्मीकान्तपदारविन्दयुगलकान्ताप्रमेयाद्भुत-प्रमाणं शठकोपसूरिमथ तत्सूक्त्यल्लिखमनाशयम् ।
श्रीमद्भाष्यकृतं यतीन्द्रमथ तद्भूयोऽवतारायितं श्रीमद्रम्यवरोपयन्तृयमिनं संचिन्तये सन्ततम् ॥१॥

श्रीमद्वरवरयमिनः कृपया परया प्रबोधितानर्थान् ।
संदर्शयन् लिखामि द्रमिडोपनिषत्प्रभावसर्वस्वम् ॥२॥
प्राधान्येन प्रबन्धे त्विह यत्पतिना द्राविडाम्नायवाचां
साहाय्येनैव भाष्याद्यनघकृतिततिर्निर्मितेति प्रसिद्धा ।
वार्ता युक्त्या प्रमाणैरपि च सुविशदं संप्रतिष्ठाप्यते भोः
मात्सर्यं दूरतोऽस्यन् विबुधजन इदं वीक्ष्य मोमोचु धन्यः ॥३॥
दिव्यप्रबन्धेषु न वेदतौल्यं न चापि वेदादधिकत्वमस्ति ।
रामानुजार्योऽपि न तत्र रागीत्येवं लिखन्तः कुदृशो नमन्तु ॥४॥

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகமிகச் சிறந்த ப்ரமாணமாகக் கொண்டாடப்பட்டுவரும் திவ்யப்ரபந்தம் வடமொழி வேதத்தோடொத்த தென்றும், அதிற்காட்டிலும் மிகச் சீரியதென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரான பவத்ராமாநுஜருர் இந்த திவ்யப்ரபந்தத்தைத் துணைகொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளை யருளிச் செய்தாரென்றும் பாமாப்தமர்களான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்யுமதில் விப்ரதிபத்தியுடையாரைத் தெளிவிக்கவேண்டி இந்நூல் விரிவாக எழுதப்படுகின்றது. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆழ்ந்து நோக்குவாரில்லை; இதரபாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தங்கள் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பலநூறு காணப்படுகின்றன. அப்படி காணப்படுமிடங்களிலெல்லாம் ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே அருளிச்செய்ததென்கிற நிர்ந்தாரணத்தை பஹுப்ரமாணோபபத்திகளுடன் இந்நூல் ஸம்பஷ்டமாகத் தந்திடும்.

1. பகவத் பாஷ்யகாரரும் திவ்யப்ரபந்தமும்

1. ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் உலகில் மலினமாகி மறைந்திருந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வெகு பரிச்சரமப்பட்டு நம் மாழ்வாரை யோபகதையில் ஸாக்ஷாக்கரித்து திவ்யப்ரபந்தங்களை யெல்லாம் பெற்று விசேஷ ப்ரசாரம் செய்தருளினதாக இதிஹாஸமுள்ளது. இது பின்புள்ளவர்கள் கற்பனையாக எழுதிவைத்ததென்று சொல்வதற்கிடமில்லாத படி ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகாதிகளான முன்னோர்களும் ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி குருபரம்பராவாரம் முதலான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி வாக்யங்கள் வருமாறு—“வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரஹ்மநந்தயாதிகளுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தகரானார். “एवमज्ञानं ब्रह्मज्ञानात् क्षत्रियाद्वा वैश्याच्छूद्राद्वाऽपि नीचादक्षिणम्” [ப்ராப்யம் ஜ்ஞாநம் ப்ராஹ்மணாத் க்ஷத்ரியாத் வா வைச்யாத் சூத்ராத்வாபி நீசாதபீக்ஷணம்] இத்யாதி ப்ரமாண பலத்தாலே *மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்* என்கிறது உபபந்தம். வேதாந்தார்த்த வைசத்ய ஹேதுவாகையாலே பாஷாந்தர முபஜீவ்யம்.” என்று.

2. குருபரம்பராவார ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸர்வ லோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன்.....பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அபிநவமாக வொரு தசாவதாரம்பண்ணி மேகங்கள் ஸமுத்ரா ஜலத்தை வாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராக வுமிழுமாபோலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதமாம்சத்தை ஸர்வர்க்கு மதிகரிக்கலான பாஷையாலே ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டியும்.”—(இன்னமும் அதிலேயே,) “எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிகழித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார்.” இத்யாதி. [இங்கே உதாஹரிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் தேசிகனுடையவை—என்பதை ரூபகத்திற் கொள்ளவேண்டும்.] ஆகவே, நம்புடைய ஸம்ப்ரதாய பஹிர்ப் பூதர்களான பிறர் எப்படி சொன்னாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் இதில் அதிகங்கைகொள்ள அவகாசலேசமுமில்லை. “திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வளர்த்தவர் எம்பெருமானார்” என்று அநாதியாக ப்ரபல ப்ரஸித்தி வந்திருக்கிறது. எம்பெருமானார்க்கு வாழிதிருநாமமருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். (ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் அஃதுள்ளது.) அதில் “மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே” என்றுள்ளது. இவ்விஷயத்தை எம்பெருமானருடைய ஸமகாலத்தவர்களான மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலும் நிலைநாட்டுகிறோமிங்கு. பலர்க்குமுள்ள பலவித சங்கைகளையும் வேரறத் தொலைப்போம் இந்நூல் முழுவதிலுமாக.

3. ஆழ்வார்களருளிச் செய்த ஸகல திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கும் தனியின்கள் அநாதிகாலமாகவே அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில ப்ரபந்தங்

களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன் ாளும் சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன் களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருவிய திருவாய்மொழியாயிரத் திற்கு வம்ஸக்கு தந்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அதுவந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்க றவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு வம்ஸக்குதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்க் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அதுவந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முகலியான சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலகணமாக அவதரித்திருக்கின்றன.

4. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் (அகந்தாமரம்)

“எந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—

ஆந்த பெருஞ் சீரார் சடகோபன் சேஷமிட்டேதங் தரிக்கும் டேராத வள்ளம் டேற.”

என்கிற தனியனானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண் ஹுகிற வொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாண நணகாலியான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானாரருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்கு கின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமித்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க வாய்ந்தியத்தை வாய்ந்தவதமாகத் தந்தருளவே ஹமென்று அவர்கமையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறபடி.

5. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

“எங்கள் கதிபே யிராமானுச முனிதே! சங்கை கேடேந்தாண்ட தவராசா!—டொங்குபுகழ்

மங்கையர்கோனீந்த மனையாயிரமனைத்தும் தங்குமனம் ியேனக்குத் தா.”

என்கிற விந்தத் தனியனும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம் பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரரு ளிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வே ஹமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறது இதில்.

6. ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமாவந்தம் விளைவதோடு எம் ாருமானாரருடைய ஒப்பற்ற வொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங் ளாத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சாத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த் னையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு

அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கி யாவது செய்திருக்கலாம்: பாமோதாரனான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித வரம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச துற்றந்தாதியின் சுற்றுப் பாசரத்தோடு மிகப்பெருந்தூரம்.] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவியாதமன்றோ? புத்தக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாசருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிடம் வழக்காயிருந்தன வென்று இதனால் நிச்சயத்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு சீராய்ப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான பரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி எம்பெருமானு ரொருவரே *கவியுங்கேள் கண்டுமொன்மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், *ஆயுதஸ்ஸிவனென்று அதுகரணத்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அதுகாஹாதசயந்தினாலும் அநாயாசமாகக் காணித்து ஓர்டத்திலும் ஒரு விதமான உத்தேஹமும் விஸ்வரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது உணர்ப்பட்டபாடுகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியங்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்தருக்க அவகாசரில்லையன்றோ.

7. அன்றியும், *வயந்த பெருங்கீர்த்தி* என்கிற தனியனுக்கு அடுத்த தான “வான் திகழுஞ் சோலை” என்று தொடங்குந் தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் சுன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய் மொழியைப்பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆபத்தமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானார் எவ்வளவு சிறப்பாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்பிரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க தீயரித்தருளினர். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க தீயமனம் தந்தருளினர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த தீர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களைப் பரவப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே “மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு சீரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப்பிரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். “வரவதேசநாகாலேஷு...ராமாதுஜாய திவ்யாஜ்ஞ வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்நவ்யாபிதீ பூயாத் வசுஷி லோகவிதைஷிணி” என்கிற ச்லோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்பிரபந்த லோக காலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமாதுஜாய திவ்யாஜ்ஞையுடனது திவ்யப்பிரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்று என்பது நுணங்கு உணரலாகிறது.

8. உலகில் பிறந்தவர்கள் போதைப்போக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருந்தாலும் *கார்கலந்தமேனியான் கைகலந்தவாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்ருன் பாம்பீணியான்—?ர்கலந்த சொல்தினைத்து போக்காரேல் குழுவீனையினுழ்துயரை, என்னினைத்து போக்தவர் இப்போது* என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பகவத் குணரூபவத்தினால் போது போக்குவதுதான் மிகச்சிறந்ததென்று அநுபவரஸிகர்கள் பலர் கைகண்டிருக்கிறார்கள். நான் திகர்களாயிருப்பவர்களுங்கூடச் சில ஸமயங்களில் பக்தி தலையெடுக்கப்பெற்று பகவத் குணங்களைப்பற்றிய புத்தகங்களை வாசிக்க விரும்புகிறார்களென்பதை நாம் கண்டு வருகிறோம். அப்படி வாசிக்கவிரும்பும் புத்தகங்களில் ஆழ்வார்களுளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களே தலையான ஸ்தானத்தில் நிற்றுகிறன. பொருள் தெரியாமற் போனாலும் பாசுரங்ங்ளப் பாடித்தும்போதே அற்புதமான ஆத்மானந்த முண்டாகின்றதென்று பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். பொருளும் தெரிந்து அநுபவிக்க நேர்ந்தால் விலாஷணமான ஆனந்தவெள்ளம் ஆத்மாவில் பொங்கி அலையெழியுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

9. வேத வேதாந்தங்கள் முதலிய ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் கரைகண்டவர்களான நம் பூருவாசாரியர்களுள்—[ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமானுஜர் ஸாத்தாழ்வான் பட்டர் முதலான பேராயர்களுங்கூட] இத்திவ்யப்பிரபந்தங்களிலேயே போதைப் போக்கினார்களென்றால் இவற்றின் இனிமை எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும்!

10. கீர்த்திசுரத்தியான ஸ்ரீமத் கோவர்த்தனம் (ஆத்ய) ஈங்காசாரியர்ஸ்வாமி வடதேசத்தில் வியாபகராக எழுந்தருளியிருந்து ப்ருந்தாவனத்தில் திவ்யதேசப்ரதிஷ்டை செய்தருளின காலத்தில் ஸாந்தநாசாரிய சாஸ்த்ரி என்றொரு உத்தராதிப்ராஹ்மணர் அவருடைய திருவடிகளில் ஆசாயித்திருந்தார். அவர் சதுர்சாஸ்த்ர பண்டிதர். கோவர்த்தனம் ஸ்வாமிக்கு தனி பாலஹ்வாக விளங்கினவர். அவர் கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் திருவாய்மொழி வியாக்கியானமாகிய பகவத்வஷ்யத்தைக் காலசேஷஞ் செய்தாராம். அப்போது அவருடைய உள்ளத்தில் தோன்றியதை அவரே பல ச்லோகங்களாக இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ச்லோகங்களின் தாத்தர்யஸாரம் கேண்மின்;—

“இவ்வுலகில் எண்ணிறந்த சாஸ்த்ரங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குச் சாமானமான சாஸ்த்ரம் எதுவுமே கிடையாது. அவற்றுக்கு வியாக்கியானங்களை யருளிச்செய்த ஆசாரியர்களே உண்மையான ப்ரஹ்மவித்துக்கள். அப்படிப்பட்ட திவ்யப்பிரபந்தங்களை யும் வியாக்கியானங்களையும் அதிகரிக்க யோச்யமான ஜன்மமே ஜன்மம். ஐயோ நான் தமிழ்ப்பாஷைக்கு வாதேசிகனாய் யமுனைக்கரையிலே பிறந்து கெட்டேனே! ஆனாலும் அந்தாஹார்த்தங்களை ஒருவாறு கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றோமே யென்று மகிழ்கிறேன். ஸ்ரீமத் நாராயண! கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஆசாயித்து ஸ்ரீராமானுஜ ஸம்பந்தம்பெற்ற வெனக்கு

மோஷப்பாப்தியில் வந்தேஜை லேசமும் கிடையாது. ஆனாலும் ஸ்ரீமந் நாராயண! எனக்குத் தீ இப்பிறப்பில் மோஷம் கெடுக்கலாகாதென்று உன் திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன். என்னை நீ தமிழ் நாட்டில் பிறப்பித்து நாயி அந்நாயகன் என்ற விருதைப் பெறுவித்து ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியை வாய்பாகக் கதறும்படி பண்ணி அப்படி பத் தெட்டு ஜன்மங்கள் கொடுத்து, பிறகு தான் என்னை நீ திருஷா. போத்துக் கொள்ளவேணும். இப்படி யல்லாமல், நாராயண! எனக்குத் தீ இப்போதே மோஷம் கொடுத்து விட்டாயானால் *நா புராயந்ததே நச புராயந்ததே* என்கிற உபரிஷைத்தையும் *அவந்தந்திச் சந்தாதவந்தந்திச் சந்தாத* என்கிற ப்ரஹ்மஸூக்தி ரத்தையும் கிழித் தெறித்துவிட்டு நித்திலத்திற்குத் திருப்பிவந்து தாமர பர்ணி நிரத்தியும் காசுவரிக் கரையிலும் ஸ்ரீபெரும்புகார் ப்ராந்தத்திலும் பிறவி எடுத்தே திருவேன்". என்று

இப்படிப்பட்ட தீர்வேதத்தைப் பெரிய வைத்துப் பல ச்லோகங்கள் இயற்றியிருக்கிற அந்த ஸூக்திக்கு நாராயண பண்டிதர்.

11. அவரோடு கூடவிருந்த மற்றொரு மஹாபண்டிதர் எழுதி யிருப்ப தாவது—*ஆனாமோ சரணேஷு ஷாநம் ஸ்யம் ப்ரத்தாவனே கிரி த்ஷ லதௌஷதீ நாம், யா நஸ்த்யஸு ஸ்வஸ்துந் ஆய பதத் தா ஹித்வ லோசு ர தத்தபதஸிச் ச்ருதிர் விந்ருத்யாம்* [வேதங்களிலே தேடப்படு மதான் க்ருந்தனன் போவாவிறியை யாவர் லை பெண்கள் ஸ்வஸ்துந்ங்களையும் அகிரமித்துப் பின் தொடர்ந்தார்களோ அவர்களுடைய பாதாளியை பஜிக்கப்பாங்காக ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள சிறு சொடிகள் சொடிகள் ஓஷதிகள் ப்ரதலானவற்றில் ஏதேனுமொன்றாகப் பிறக்கப்பெறவே ணும்] என்றும், *அஹம் நற்போ ய்யாஸம் தந்தோ வாய்ருதே* [யழினைக்களையில் கண்ணிரான் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்ப மரமாகவோ துருந்தமாயாகவோ பிறக்கப் பெறவேணும்] என்றும் ப்ரன்னே உத்தவாரதலாநா ப்ரார்த்தித்தததாகச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்த ஜன்மங்க ளெல்லாம் யதுக்கு? தீவ்யப்ரபந்தங்களை யதிகரிக்கப் பாங்கான ஜன்மமன்றோ ஜன்மம்—என்றும்.

12. ஆகவிட்டா வைகேசிகர்களுக்கிட ச்ரோதிப்படியான பெருமை வாய்ந்த தீவ்யப்ரபந்தங்களின் அரிய பெரிய பெருங்ளனை ஆனந்தமாக அதுபவிக்க அதுகலமான ஜன்மம் பெற்று வைத்து, ஜன்மத்தாலுண்டான நற்றவப் பயனுந் தாமத் தீதத் ஸ்ரீவைக்ஷணவ கத்தத்தில் பிறவி வாய்ந்த தென்று உகந்து அருளிச்செயலை யதிகரித்து வாய்ந்து போக பாய்வில்லாமற் போனாலும் அதில் அபமர்ஷ புத்தியாவது இல்லாமலிருக்கலாம். அக் வேஷமும் நன்மைக்கு தீதானமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தோ! தீவ்யப்ரபந்தமே ஜிவநமாகவிருந்த மஹாப்ருஷ்டர்களின் குலத்திலே ஐயிந்து தீவ்யப்ரபந்தத்திலே அபாதிபத்தியும் விபத்தபத்தியும் உண்டாகப்பெறுமவர்கள் ந விரசுநியா; அபிசு சிசுநியா; அபி || தீவ்யப்ரபந்தங்களிலே தேசிகன் கொண் டிருந்த கௌரவத்தைப்பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிவிப்போம்.

—2. தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும்—

13. ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்சொற்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே அவதரித் திருக்கின்றமையால் வடமொழியில் பரிசுரத்தில்லாதவர்கள் மாத்ராமே ஆழ் வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கவேண்டுமென்றுப், ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக் கொண்டே போதுபோக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் விரம்பிட்டுப் பேசுவார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பதைப் பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வோம்.

14. வடமொழிப்பாந்நிலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைத்தவர் நம் முடைய தேசிகள். இவரைப்போன்ற ஸம்ஸ்கிருத வித்வான் *உருநோ ந பரிஷயதி* என்றால் மரியாதாகாது. ஸம்ஸ்கிருத வேதாந்தத்திற்கு உபப்நும் ஹணங்களாகவுள்ள இதிலாஸுபாணாதிகள் இவர்க்கு வாயோவியேயங்கள். ஸஹகரிஸாமகரிகளான நாயாய மிடாம்களையும் இவர் திருவுள்ளத்தைப் பின்சொல்லுமவை. இங்ஙனே திருநாட்டியுடைய பிராணிய விவர் பேசியிருக் கிற ஒரு பாசுரத்தைக் காணுங்கோள் :—

“பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார்தன் போருநல்வருங் துநகேசன் விட்டுசித்தன்
துப்ப குலசேகரன் கட்டாணநாதன் தோண்டாடிப்போடி மழிசைந்தசோதி
வைபடேலாம் மறைவிளங்க வாரலேலேத்து மங்கையர்கோனென்றிவர்கள் டகிழ்ந்துபாடும்
செய்யதரித் மாலையர் காந்தேளிப் போதித் தேளியாத மறைசுலகன் தேளிகின்றோமே.”

15. இது தேசிகப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரங்கடஹத்தின் முதற் செய்யுள். ஸம்ஸ்கிருதவேத வேதாந்தங்களில் எவ்வளவு பரிசுரமப் பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அவற்றால் உண்டாகுமென்றும், ஆழ்வா ரருளிச் சொற்களைக் கொண்டதான் தெளிவு பெறுத்திக் கொள்ளவேண்டு மென்றும் இதனால் காட்டி வராயிற்று. இங்கு ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்திரங்களைப் பற்றிச் சொல்லுமையில் *உருநியாத மறைசுலகன்* என்று துணிந்து அருளிச் செய்தமை நோக்கத்தக்கது.

16. இதிலாஸுபாணாதிகளைக் கொண்டு உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரி யத்தை அறிவதைக்காட்டிலும் ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸகேத்தானக் கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிற திருவுள்ளத்தை தாரிடேயநிஷத் தாற்பரியத்தா வளியிலும் திருநித்தருளியுள்ளார்; அம்மல் நான்காவது ச்லோகத்தில் *[யத் தத் துந்யம் ச்ருநீதம் ரதிக்ஷணவிறகைஸ் ஸேதஸாஸை புரணை தத்ராஸை ஸத்வ ஸம்நச் சடாததமுநேஸ் ஸபஹிதா ஸர்வபௌதி]* என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. (இங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு:) வேதங்களுக்கு உபப்நும் ஹணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிலாஸுபாணாதிகளைக்கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோ அந்நஷபயோகமே திருவாய்மொழியி னுவு முள்ளது. ஆனால் அந்நப் புராணாதிகள் பாணங்களென்றும் நாமஸங்களென்றும் ந்யாஸங்களாகவு மாகின்றன; இங்கு அப்படியில்லை. ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லைதல்லமான ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகை

யாலே கேவலம் ஸாத்விதமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழியாகிற த்ராவீடப் பஹ்மஸ்டிபுரீதையானது வேதோபநிஷதமான வகையில் தலைபைபெற்றதாகும்.

17. ஆனவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் மாதாபியாவதய: என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆழ்வாரை இறைஞ்சினார். அங்கு ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிகா ஸ்ரீஸ்துத்திகள் ஆவ்திகர்களுக்குக் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை;—

“அथ பராசரபரவாதி வேதாந்ரதஸ்யவैஷயாநிஷதேதுமூதै: சய: பரமாत्मनि चित्तरञ्जकतमै: सर्वोपजीव्यै: उपबृंहणै: मधुरकविप्रभृति संपदायपरम्परया नाश्रमुनेरप्युपकारै: कालविपर्ययेऽपि परमपुरुषसंकरणात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि ” सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पाङ्कशमुनिं * मातापिताभ्रातेत्याद्युपनिषत्-सिद्धमगवत्समावहृष्ट्या प्रणमति — मातेति ॥

என்பவை அங்குள்ள ஸ்ரீஸ்துத்திகள் பராசராஹர்ஷிபணிக் க ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணத்திற்காட்டிலும் வேதாந்தாஹஸ்யபாந்தங்களை மிகத்தெளிவாகச் காட்டுகின்றவை ஆழ்வாரருளிச் சொல்கள் என்பது இங்கு வ்யஷ்டமமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்.

18. யதிராஜஸப்ததியில் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி தேசிகன் ஒருச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; [பாஷ்ய ஸரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம், ச்ருதிநாம் விச்ரமயாஸம் ரடபிம் தரயாஸாஹே* என்பதாமது. இதில் பிற்பாதியின் தாற்பரியம் யாதெனில்; ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்கள் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிய வெளியிடவேண்டுமென்று மிகவும் ச்ரமப்பட்டன; ஆனால் ச்ரமத்திற்குத் தகுதியான பலன் கிடைக்கவில்லை. ‘அந்தோ! நமக்கு ச்ரமமே மிக்கதே!’ என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம்; அந்த நிலையையில் மகிழ்மலை மார்பினான ஆழ்வார் திருவாதரித்து எச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உந்தேர்யமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டமையால், வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைத்ததாம் என்பதே. அன்றி, ‘பகவத் ஸ்வரூபரூபகுண விபுதிதீர் பிரதிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களே! நீங்கள் ஏன் வீணாக ச்ரமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹிக்கக்கடவோன்; நீங்கள் இளைப்பாறலாம்’ என்று சொல்லி ஆழ்வார் திய்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்வாயின் என்பதும் கருத்தாகும். மிகவும் கம்பீரமான தேசிக தீர்ய ஸ்துத்திகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷதாற்பரியங்களை ஊஹித்துணரலாம்.

19. இனி, பாதுகாஸஹஸ்பத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸ்துத்திகளை ஆராயப் பதந்தாலோ ஆழ்வார் ஸ்ரீஸ்துத்திகளை அநுஸந்தித்தவாயினால் மற்றொரு ஸாஸ்வத்யைப் பேசவும் கூசவேண்டும்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அந்தனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து ஒன்றிரண்டுச்லோகங்களை மாத்ரமே இங்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றேன். “विष्यस्तमाद्विहतातीर्ष्वगाचान्तस्त्रियो: कुम्भीमूनो: अमुरकवलमासिन: स्वैरभाषा ।

“...நாநா ஶதரிபுநநோ: நிப்பவந்தி சுலாசே பாக்நானா ஶ்ருநிபரிபிதா பாகுக் பூர்வாநா ||” (29) என்கிற சீலாகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு திவ்யாநுஷந்தேயம். பலவகைப் பெருமைகள் பொருந்திய அடவந்திய முனிவரிடத்திலின்று முண்டானதாயினு மிதம் தரிப்பாளை நர்மாழ்வாரிடமிருந்து திருவாய்மொழியாக அவதரித்ததாகி மம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்காட்டிலும் சிறப்புப்பெற்றதாயிற்று—என்று இதில் வ்யஸ்தமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “...சர்வபிஜிவ்யதா, ஶ்ரான்தரநிபேஷணே பகவத்ச்வரூப-பகாஷக்திவாச் ஶ்ரவிஷ்ணவசஹிதா பூராதநிபேஷயாஶபி ஶ்ரீஶிசிதிரி யாவந்; அந்நிபேஷாதிபு பகவதோஶ்ரமாரி ஶ்ரமிஷிபநிபத்யயநம்” என்றார்கள் வியாக்கியானகாரர்கள். “...ஶ்ரமிஷிபநிபத்யயநம்” (22) என்கிற சீலாகத்தல், திவ்யப்பரந்தரத்தாயநமோ, ஆழ்வாருடைய ஶிசடகோனென்கிற திருநாமத்தை வடிவத்திற் பகவந் பாதுகாதாரணமோ இல்லாதவர்களுக்கு பகவத்க்ருபை கிடைக்கமாட்டாதென்று [அதாவது மோகமும் தூர்லபமென்று] உண்மையை வெளியிட்டருளினார்.

20. திவ்யப்பரந்தரத்தினிற் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் திடவிடாது குடிக்கொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகிறது. அம்ருதாஸ்வாதிநீ யென்னும் தேசிகப்பரந்தரத்திலுள்ள “அந்தமலாப் பேரின்ப மருந்தவேட்கும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்து, முந்தைவினை தீராவறியிலொழுகாதெம்மை முன்னிலையாந் தேசிகத்தம் முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின் வாழிவங்காட்டி. வாழிப்படுத்தி வானேற்றி யடிமை கொள்ளத், தந்தையென தீன்றதனித்திருமால்நாளில் தலைவைத்தோஞ் சட-போபனருளிவலே” (28) என்ற ஒரு பாசரமே போதும். ஆங்காங்கு உடே அருளிச்சொன்ன (1) “அவர் தருகை நகர் முனிவர் நாவுக்கு அமைந்தனவீடலரிய பெரிய பெருமான் மெய்ப்பாதங்களை” (2) “குரு வகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதிதந்த குறிப்பில்வைத்தவர்” இத்யாதி பாசரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்சொல்லுகளிடத்திலுள்ள பக்தியே உடையெடுத்து தேசிகனாகத் திருவாதரித்ததோ! என்னவாய்மபடி யிருக்கிறதே என்று விவரென்றுஞ் சொல்லப்போகாது. ஸ்வாரி தம்மை விசேஷித்துக் கொள்ளாரிடத்தும் “சந்தாரிது தரிழ் பறையோன் தூப்புல் தோன்றும் விதாந்தகுரு” என்று த்ராவீட ப்ரஹ்மஸம்ஸிகைக்கே தாம் இட்டுப் பிறந்தவராக அருளிச் செய்கிறார். ஸ்வாமியை வாழ்த்துகின்றவர்களும் “செந்தமிழ்த் தூப்புல் திருவேங்கடவன் வாழியே” என்கிறார்கள். ஸ்வாமி தாம் மங்களாசாஸனம் செய்தருளுவதார் “தொண்டைமண்டலவேதியர் வாழுவே தாயதென் மறை வல்லவர் வாழுவே” என்று தரிழ்வேதமறிந்த பகவர்களுக்கே.

21. இப்படிப்பட்ட அபிநிவேசம் தேசிகனுக்கு உண்டானது, இரண்டு உணத்தினால். ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஶ்ரீமதர் முதலான பூருவாசாரியர்களெல்லாரும் ஒருமிடமாக ஆழ்வார் சிவ-பக்திகளையே சேமத்தியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒரு காரணம். அவற்றில் தாம் கண்ட ஒப்புயர்வற்ற குணவிசயங்கள் மற்றொரு காரணம். “...பாது ஶ்ரீநா ராமஸ்ய தாரா: பிந்தக்குதா இதி, தயுந் குபதயுந் சயி பரிதிர் பூயோப் பவந்தத” என்னுமா போலே.

22. இப்படிப்பட்டமஹாசார்யர் பக்கலில் நாம் உறாந்தமான பக்தியை வஹிப்பதற்கு லக்ஷணம் அருளிச் செயல்களை வரியடைவே கற்றுவல்லாராவதே. மற்றும் பலவகைகளாலும் நாம் ஆசார்யபக்தியைக் காட்டலாமாயினும் இவ்வநியிலே காட்டுவது மிகச் சிறந்ததா நம். (2)

3. திவ்யப்ரபந்தத்தை வேதமும் வேதோபப்ரும்ஹணங்களும் கொண்டாடியிருப்பது.

23. அனந்தங்களான வேதங்களிற் காட்டிலும் சிருவாய்மொழியே மிகச் சிறந்ததென்பதை வடமொழிவேதமே பலவிடங்களில் வெளியிட்டிருக்கின்றது. தைத்திரிய யஜுர்ப்ராஹ்மணத்தில் (காடகம்) காடகமென்கிற பகுதி ஸகல வைதிகர்களும் மிக முக்கியமாக ஓதி வருவது. இதில் முதல் ப்ராசந்தத்தில் * ஸரதாஜி ஹ்விமிராயுமிஹ்விசுவாஹ்—பரத்வாஜோ ஹ த்ர்பிராயுப்பிர் ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ* என்று தொடங்கி ஓர் உபாங்கியானம் சொல்லிற்று; அதாவது, பரத்வாஜரென்னும் மஹர்ஷி ஸகல வேதங்களையும் ஓதிமுடிக்க வேண்டுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுளைப் பெறுவதற்காக இந்நெரனைக் குறித்து உபாவநை செய்து அவனைப் ப்ரஹ்மந்தனுக்கி ஒரு புருஷாயுஸ்ஸஹ்ஸந்தூரண்டு விழுக்காடு முந்தாருண்டு கொண்ட முன்று ஆயுஸ்ஸஹ்ஸக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுல வாஸஞ்செய்து வேதமோதி வந்தார். முந்தாருண்டிடம் முடிந்து ஜீர்ணசர்யராய்க் கிழத்தனமடைந்து ஆஸந்ததசாபந்நாயிப்படுத்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி ‘ஓ பரத்வாஜரே! மீண்டும் ஒரு நாருண்டு கொண்ட ஆயுஸ்ஸஹ்ஸ உமக்கு நான் கொடுப்பேனெனில் அந்த வாழ்நாளை நீர் எவ்விதமாகக்கழிக்க உத்தேசிக்கிறீர்? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் ‘அந்தஆயுஸ்ஸஹ்ஸமும் வேதமேயோதக்கடவேன்’ என்றார்.

24. அநைக்கேட்ட இந்திரன் ‘ஓ இவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதிவிட வேணுமென விரும்புகிறார் போலும்’ என்று நினைத்து, அது ஒருநாளும் முடியாத கார்யமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக ருக் யஜுரஸ்ஸ ஹம்ங்களாகிற முன்று வேதங்களையும் தனது யோகஸாமாந்தியத்தினால் புன்று மலைகளாக்கி இசுற்குமுன் அம்முனவர் கண்டறியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவருக்குக் காட்டினான். பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையில் நின்றும்கூட ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களை யெடுத்துக் காட்டி ஓ பரத்வாஜரே! இம்முன்று மலைகளும் வேதங்களே; அதில் ஒவ்வொருதுகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையேயில்லை யென்றான். இதுகேட்ட முனிவர் இப்படியாகில் இன்றுவரை நாம் ஓதினவேதம் எவ்வளவாயிருக்கும்’ என்று சிந்தித்தமையை அறிந்த இந்திரன் ‘முனிவரே! இம்முன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியையே நீர் முந்தாருண்டுகளில் ஓதிவிட; இதோ மலைமலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஓதப்படவில்லை; ஆகவே

கல வேதங்களையும் ஓதி முடிப்பதென்பது ஒருநாளும் மானாத காரியமென்று கொள்ளீர்' என்றான்.

25. இதற்குமேல் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயமே முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது; இத்தினுடைய வார்த்தையினால் பாத்வாஜரவிவர் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்க, அப்போது இந்திரன் அவர்க்குத் திருவாய்மொழியையுபதேசித்து 'ஸகலவிந்யா ஸ்வஸ்வமும் இதுவே காணர்' என்று சொல்ல, அவரும் திருவாய்மொழியையொதி அழக்க ஸம்மரஸ்யம் பெற்றாரென்று முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வனையென்றால்—“एहिं विद्धि । अयं वै सर्वविद्येति । तस्मै हैतमसि सवित्रसुवाच । तं स विदित्वा । अमृतो भूत्वा । स्वर्गं लोकमियाय । आदित्यस्य सायुज्यम्” என்பவை அவ்விடத்துள்ள வாய்க்கியங்கள். இது பரவாஜருக்கு இந்திரன் ஸாவித்ரவீர்வையைய உபதேசித்ததாகச் சொல்லுற்று. திருவாய்மொழிக்குத்தான் ஸாவித்ரவீர்வையென்று பெயர். இந்த நத்துவத்தை ஸ்ரீமந்த்ரபுரணிகள் கண்டறிந்து நம்மாழ்வாரை ஸவிதாவென்று வாய்பதேசித்தார். “यद्देसदृसमपहन्ति तमांसि पुंसां नारायणो वसति यत्र सखचक्रः । यन्मण्डलं ध्रुविगं प्रणमन्ति विप्राः तस्मै नमो वक्रुलसृणभास्कराय-यत्कोशं ஹஸ்தராமபஹந்தி நமாம்ஸி புருஷாம் நாராயணே வஸ்தி யத்ர ஸசங்க சக்ரா; யந்மண்டலம் ச நுதிகநம் பாணமந்தி விப்ரால் தஸ்மை நமோ வகுல பூஷணபாஸ்கராய.” என்று ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகம் ப்ரீபந்த்ரபுரணி களருளிச் செய்தது. இதை யநுஸரித்தே ஆசார்யஸ்ருத்யாந்தில் “ஆகிய்ய ராமநவாகர அப்யுத்பாபாங்களுக்குப் போகாத வள்ளிருள் நீங்கி கோஷ்யாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகலியாத போதிநாமல மலிந்தது வகுலபூஷண பாஸ்கரோதயாத்திலே” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது. வடநாட்டிற் திருப்பதிகளிலே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மதுபகவிகள் தெற்கே ஸூரியோ தயங்கண்டு வினாந்துவந்தார் என்னுமிதஹாஸமும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. இவற்றிலே நம்மாழ்வாரே ஸவிதாவென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்கும். சவிரா பாதுமீவின்ஸ் - சாவின்ஸ் || ஸவிதா வெளியிட்டது ஸாவித்ரம்—வகுள பூஷண பாஸ்கர விர்வைய யென்றபடி. இது திருவாய்மொழி மாந்திரமேயன்று, நாலாயிரமும். “நாதனுக்கு நாலாயிர முரைத்தான் வாழியே” என்கிற படியே நாலாயிரமும் மேலே சொன்ன ஸவிதாவினிடமிருந்து ப்ராதுப்பூத மாகையாலே நாலாயிரமும் ஸாவிதாவிர்வைய யென்னத் தட்டில்லை. காடகத் தில் அதே யிடத்தில் “एषो एव त्रयी विद्या — ए विद्या एव त्रयी विद्या” என்று ஓதியிருப்பதன் பொருளாவது—நாலாயிரமும் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கிறது; (அதாவது) நம்மாழ்வாருடைய தீயப்படுத்தங்கள் நான்கும் நால்வேதம் போன்று அங்கியாயும், திருமங்கையாழ்வாருடைய ஆறு தீயப்படுத்தங் களும் சீக்ஷாஸ்பாகானுதி அங்கஷட்கம்போன்று ஆறங்கமாயும், மற்றையாழ் வார்களின் தீயப்படுத்தங்கள் உபாங்கங்கமாயும்ருக்கையாலே ‘एषो एव त्रयी विद्या’ என்றது. “வேதசதுஷ்டய அங்கோபாங்கங்கள்போலே இந்நாலுக் கும் இருந்தமிழ்துற் புலவர்பனுவலாயும் மற்றையெண்மர் நன்மலைகளும்.”

என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியாலும் இது விசதம். இன்னமும் இதைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்ல வேண்டுமவற்றை மற்றொருகால் சொல்லுவோம்.

26. தைத்திரீயோபநிஷத்திலும் திருவாய்மொழியைப்பற்றி ஓதியிருப்பதை உணர்மின் :—

“सहस्रपरमा देवी शतमूला शताङ्गुरा । सर्वं हरतु मे पापं दूर्वा दुस्स्वमनाशिनी ॥

ஸஹஸ்ரபரமா தேவீ சதமூலா சதாங்குரா, ஸர்வம் ஹரது மே பாபம் தூர்வா துஸ்ஸ்வப்நாசிநீ.”

இந்த ருக்கின் உண்மைப் பொருளை விவரிக்கிறோமிங்கு. தேவீ என்பதற்கு ஸ்துத்திருபமான வேதமென்று பொருள். திவ் (திவு) தாதுவிலிருந்து நீஷ்பந்தமான சப்தமிது. “திவ் - க்ரிடாவிஜிரிபாஷ்யஹரயூதிஸ்திமோதமதஃமகாந்திராதிபு” என்று பத்துப் பொருள்களையுடையது இந்த தாது. ஸ்துதியென்கிற பொருளை முக்கியமாகக் கொள்வது; மற்ற பொருள்களையும் பதாலம்பவம் கொள்ளலாம். மேலே தூர் (தூர்வா) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பசுமைதங்கிய தென்பது அதன் கருத்து. தீவ்யப்ரபந்தம் பசுந்தாரிழென்றும் ஈரத்தமிழென்றும் வழங்கப்பெறும். இதற்கு பதினேழையான லட்சமொழி வேதம் சுஷ்கமென்று சொல்லப்படும். அந்த தாதுபரியத்தையே “நெளரியாத மறைநிலம்” என்கிற சொல்லால் தேசிகன் வெளியிட்டார். எதுவும் பசுது பசுகென்றிருந்தால் ஸ்ரூஹணீயமாயிருக்கும்; சுஷ்கமாயிருந்தால் தீயிலிடவே தக்கதாகும். சுஷ்ககாஷ்டங்களைத் தீயிலிடும்போது ததஸ்தர்மாவான வேதமந்தர்மம் உபயோகப்பட்டு வருவதை எங்குங் காணலாம். ஆக, *தூர்வா தேவீ* என்பதனால் தமிழ் வேதமே ஸூசிதமாயிற்றென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். மற்றுள்ள விசேஷணங்களும் இதை நிலைநாட்டி நிற்கும். எங்கனே யென்னில்;

27. [ஸஹஸ்ரபரமா] ஸஹஸ்ரம் பரமம் யஸ்யாம் ஸா-ஸஹஸ்ரபரமா. இத்தமிழ் வேதமானது ஓராயிரம் பாசுரத்தை முக்கியமாகக் கொண்டது என்றபடி. “ऋषिं जुषामहे कृष्णतृष्णास्त्वमिवोदितम् । सहस्रशाखां योऽद्राक्षीत् द्राविडीं ब्रह्मसंहिताम्—ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாகத்வாரிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ரா க்ஷீத் த்ராலிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்.” என்று பட்டரருளிச் செய்த ச்லோகரத்தம் இங்கே அநுஸந்தேயம். “வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம்” என்று வேதங்களுக்குள்ளே ப்ருஷஸூக்தம் சிறந்ததென்றூப்போலே நாலாயிர தீவ்யப்ரபந்தங்களுள் நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியாயிரமே பரமமாயிருக்குமாதலால் ‘ஸஹஸ்ரபரமா’ என்பதனால் அதுவே தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. [நாலாயிரம்] நூறு பாசுரங்களை மூலமாகக் கொண்டிருக்கு மென்றபடி. “மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்லார் கொடையலிந்துறும்” [திருவிருத்தம். நூருவது பாட்டு] என்கிறபடியே ஶ்ரீமாத்ருவியான திருவிருத்தத்தை மூலமாகக் கொண்டிருக்குமென்கை. திருவிருத்தம் நூறு பாசுரமே திருவாய்மொழியாயிரமாக விரிந்ததென்ற ஆசார்யஹ்ருதய நிர்வாஹம் இதை யநுஸரித்தது.

28. [சதாங்குர] முதலாழ்வார்களருளிச்செய்த நூறு நூறு பாசரமான மூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களிலிருந்தே மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்கள் அங்குரீர்த்தனாலே நூறு பாசரங்கொண்ட திவ்யப்ரபந்தத்தை அங்குரமாகக் கொண்டிருக்கும் இத்தமிழ் வேதம் என்கை. இதற்கு மற்றொருவகையாகவும் ஆசாரியர்கள் நிர்வாஹம் செய்வதுண்டு : இராமாநுச நூற்றந்தாதியை யுட்கொண்டு சதாங்குர என்றது ; “தமிழ் மறைகளாயிரமு மீன்ற முகல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே திவ்யப்ரபந்த ப்ரசாரத்திற்கு பகவத் ராமாநுஜரே அங்குர பூசராகையாலே அவருடைய ஏற்றத்தை அவர்தம்முடைய ஸ்துதிருபமான நூற்றந்தாதியிலே யிட்டுச் சொல்லுகிறதென்று. இதுதான் மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமான நிர்வாஹமாகும். ஆக, திருவிருத்தத்தையும் இராமாநுச நூற்றந்தாதியையும் சிறந்த அவையவ மாகக்கொண்ட திருவாய்மொழியாபிரத்தைச் சிகரமாகக் கொண்ட பகந்தமிழ் வேதம் என்றதாயிற்று. இதன் பெருமை எப்படிப்பட்டதென்னில் ; [குஸ்ஸவந்ப்ர நாசிஃ]* ஊமனார்கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்தன *என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே தீயகனாவுக்கொப்பான ஸ்நிஷயர்வூதியை (ஸம்ஸரணத் தை) நாசம் செய்யவல்லதென்கை. திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு இதுவேயன்றே பலச்சுருதியாகப்பதிகந்தோறும் காண்பது. “இப்பத்தினால் சன்மம் முடிவெய்தி நாசங்கண்டிர்கொங்கானாலே” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரம் இங்கு முக்கியமாக அநுஸந்தேயம். இப்படிப்பட்ட தமிழ் வேதமானது [மே ஸர்வம் பாபம் ஹது] தத்வஸூத புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடியறிவதற்கு இடைபூரண (அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாநாதி ஹேதுவான) ஸகல பாபங்களையும் போக்க வேணுமென்று பிரார்த்தித்ததாயிற்று.

29. இன்னமும் ஏழாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரசந்தத்தில் * வேதேஃஸாஹா * என்ற வுடனே * ராஜாஃஸாஹா * என்று ஒதிக்கிடக்கிறது. இது திவ்யப்ரபந்தங் களைப்பற்றியதேயென்று தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். ஆனதுபற்றியே த்ரமிடோபநிஷெத்தாத்ப்ரபந்தநாவல் முதலானவற்றில் திவ்யப்ரபந்த ஸூக்திகளை ராஜா சப்தத்தையிட்டே வ்யபதேசித்து வருகிறார். இவ்விஷயம் மற்றும் பல ஆசாரியர்களுக்கு முடன்பாடே.

30. சில யதாச்சுத க்ராஹிகள் பெளருஷேயங்களான திவ்யப்ரபந்தங் களின் ப்ரசம்னை அபெளருஷேயமான வேதத்தில் எப்படியிருக்க முடியுமென்றும், இது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவித மென்றும் ப்ரத்யாவஸ்தாநம் செய்யப் பார்ப்பர்கள். திவ்யப்ரபந்தமும் அபெளருஷேயமே யென்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயாதிகளில் அவிசால்யமாக நிர்ணிதம். “இதுவும் யதாபூர்வ கல்பநமாமே” என்பது அதில் ஸாரமான மூலஸூக்தி. அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசுந்தன்மை உபயவேதங்களுக்கும் ஸமாநம். “உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்” “மறையாயநால்வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே” என்று பல பல பாசரங்களில் ஆழ்வார்கள் வடமொழி வேதத்தை ப்ரஸ்தாவிப்பது

போலவே அந்த வடமொழி வேதமும் தமிழ் வேதமாகிய த்வ்யப்ரபந்தத்தை ப்ரசம்ஸித்தே நிற்றுகிறது.

31. ஆழ்வார்களுடைய த்வ்யஸூக்திகளில் “மன்னவன் தொண்டையர் கோன்வணங்கும்” “பல்லவன் வில்லவனென்றுலகில் பலராய்ப் பல்வேந்தர் வணங்கு” “கன்விராமதின்சூழ்நருஷர் வெருவப் பலபடை சாய வென்றுன் பணிந்த” “செங்கனுன்கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்” என்றிப்படி பல பாசரங்களில் அர்வாசிநர்களான அரசர்களின் இதிலாஸங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கையாலே இவற்றால் அர்வாசிநமென்று தெரியவருகிற த்வ்யப்ரபந்தம் ப்ராசிநமாக எப்படியிருக்க முடியுமென்றும், அநாதிநிதந ஸந்தர்ப்பமான வேதத்தில் த்வ்யப்ரபந்தப்ரசம்ஸை எப்படியிருக்க முடியுமென்றும் சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; இதற்குச் சொல்லுகிறோம். அநாதிநிதநஸந்தர்ப்பமென்று மதிக்கப்படுகிற அந்த வேதந்தன்னவிலும் அர்வாசிநகதைகள் அனேகமாயிரம் ஓதப்பட்டிருக்கின்றனவே; ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டுகிறோன்; * விஷ்ணுமஹி வசிஷ்டாஸ்திஸு— விச்வாரித்ராஜாதகநீ வஸிஷ்டேந அஸ்ஸபிந்தேதாம்* என்று அஸ்ருத் ஓதுகிறது. விச்வாரித்ரரும் ஜாதகநீயும் வஸிஷ்டரோடே சண்டையிட்டதாசக் கதை சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட கதைகள் ஒன்றிரண்டல்ல; ஒன்பதினாயிரமுண்டு. இந்த கதை நிகழ்வதற்கு முன்னே இந்த வேதம் இருந்திருக்க முடியாது. அஸ்திஸு என்று இறந்த காலமாகச் சொல்லாமல் ஸிஷ்டே என்று எதிர்காலமாகச் சொல்லி யிருந்தால் பவிஷ்யத் கதையை வேதம் ஸாஷ்டாத்நித்துச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளலாம். நடந்த கதைகளையே பெரும்பாலும் ஓதியிருக்கையாலே அந்த கதைகள் நடந்த பிறகே வேதம் ஜாதித்ததென்று கொள்ள இடமுண்டாகிறது. முன்னே விவரித்த பாத்வாஜ கதையையும் ஸமர்ப்பது. பாத்வாஜருடைய காலத்தில் காடகந்ருதி கிடையாதென்று நிச்சயிக்கலாகிறது. வைதிகோத்தமர்கள் இவ்விடங்களில் சொல்லும் ஸமாதானங்கள் த்வ்யப்ரபந்தங்களில் வருகிற கதைகளுக்கு மொக்குட். * யஜுர்ஸுஸமோ ஹி: பரிஹாரோஸி வா சம: *

32. அன்றியும் * விஷ்ணுமஹி மூக்ஸி மவதி - விச்வாரித்ராஸ்ய ஸூக்தம் பவதி* என்றுப்போலே பலவிடங்களுண்டு. விச்வாரித்ராதிகளான சில ரிஷிகளின் ஸூக்தங்களை வேதம் அறுவதென்பது நிர்விவாதம். விஷயாத்நரங்களின் காதகடையிலே நெநநாள் துவர்வதும், ரஜஸ்தமோ குணங்கள் தலையெடுத்து மஹநீயர்களோடே சண்டையிடுவதுமான அந்த ரிஷிகளைப் பற்றியும் அவர்களுடைய உக்திகளைப் பற்றியும் வேத மோதுகிற தென்றால் இதில் விஸம்வாதமின்றிக்கே நடக்கிறார்கள். *உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம் பெருமானென்றே கண்கள் நீர்மல்கி நிற்றி பாடஸாத்விதர்களும் பரமபவித்ராஜாநந்திகளுமான ஆழ்வார்களையும் அவர்களது ஸூக்திகளையும் வேதம் ப்ரசம்ஸிக்கிற தென்றால் இதில் அஸூயை வர்த்திக்கிறது ப்ரபலபாபபலமேயன்றோ.

“प्रहरामि शेकम् — आहतं गमे पसो निजसुखीति धाणिका - न मा यमति कश्चन - नमंकृत्यकुरुषु प्रवर्तयति - रेतसिञ्चन् प्रज्ञा ; जनयन्” — தீர்ச்சதன்யா ஜகதம் யோஜநாத் — இய்யாதி வாக்குக் களே வேதமாயிருக்கத்தருமென்று இருப்பவர்கள் * திருக்கண்டேன் பொன் மேனிகண்டேன் * கார்கலந்தமேனியான் கைகலந்த வாழியான் * முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ* இய்யாதி பாசுங்களை வேதமாக எப்படி கொள்ளமுடியும்.

33. “ इतिहासपुराणं च — इतिहासपुराणं च ” என்று வேதத்திலேயே கொண் டாடப்படுகிற இதஹாஸபுராணங்களிலும் பாஞ்சராத்திரம்ஸுந்தரதளிலும் ஆழ்வார்கள் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றார்களென்பதை தேசிகனே யருளிச் செய்திருர். அவர் குருபரம்பராஸாத்தில் கூறியிருப்பதாவது—“ அகஸ்த்ய வேவீதமான தேசத்திலே அநேக தேசிகாபதேசத்தாலே (ஸ்ரீமந்தாராயணன்) அவதரித்தருளினான் : இத்தைக்கணிசித்து * कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः । कचिक्चिन्महामाया द्रमिडेषु च भूरिशः । नम्रणी नदी यत्र कृतमाला पयस्वनी । कावेरी च महाभागा प्रतीची च महाद्वी * என்று மஹர்ஷ்யருளிச் செய்தான் ” என்று. ஆகவிப்படி வேதங்களிலும் ததுபப்படும்ஹணங்களிலும் கொண்டாடப்பெற்ற பெருமை திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள்ளது. (3)

4. பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திவைலக்ஷண்யம்

34. கதாபாஷ்யந்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும் படியான வொரு அதிசயம் அடியே னுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிகசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத் திலும் ஈஷத்தும் காண முடியாது. அஃது என்னென்றில், அலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபத்தை விபூகிப்பெருமை களை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச் செய்வாலொழிய ஸ்வாமிகுத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இந்த ஓர்டமெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

35. பகவத்கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் “समज्ञा भव मद्धकः” மந்நாபவ மத்பக்தா என்பது. இதில் மந்நா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மந்நாபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேண்டில்லை. சங்கராசாரியர் “ மயி வாஸுதேவே மந்நா பவஸ்தவ ஸத்வம் மந்நா பவ ” என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என் பதற்கு வாஸுதேவனுடைய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித் தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம் : அவ் விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கஸ்தெஞ்சினனுக்கும் கண்ணிர்பெருகும்.

36. “मन्मना भव - मयि सर्वेश्वरे निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकताने सर्वज्ञे सत्यसंकरे निखिलजगदेककारणे परस्मिन् ब्रह्मणि पुरुषोत्तमे पुण्डरीकदलामलायतेक्षणे स्वच्छनीलजीमूतसंकाशे युगपदुदितदिनकरसहस्रसदृशतेजसि लावण्यामृतमहोदधौ उदारपीवरचतुर्बाहौ अत्युज्ज्वलीताम्बरे अमलकिरीटमकरकुण्डलहारकेयूरकटकभूषिते अपार-कारण्यसौशील्यसौन्दर्यमाधुर्यगाम्भीर्यैर्दार्यवात्सल्यजलधौ अनलोचितविशेषाशेषलोकशरण्ये सर्वस्वामिनि तैलधारा-वदविच्छेदेन निविष्टमना भव—மம்மநா பவ—மயி ஸர்வேச்ரே நிகிலஹேயப்ரத்ய நிககல்யாணைகதானே ஸர்வஜ்ஞே நிஹைகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீபுத லங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸந்ருசதேஜ்ஜஸி லாவண்யாப்ருதமஹோத்தன உதாரபீவரசதுர்பாஹேன அந்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய லௌசில்ய லௌந்தர்ய மாதூர்யகாம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசிதவிசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைல தாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ” என்கிற இவ்வளவும் அதி கம்பீரமாக அவதர்த்துள்ள ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

37. இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. இந்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோ வென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்ல லாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலும் பலர் இதற்கு நிதானமரியாரென்றே அடியேன் எண்ணுகிறேன். ஸ்வாமி யெம் பெருமானார் *பண்டருமாறன் பகந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி. வேழம்* என்றும் *கவிமிக்க செந்நெற்கழனிக்குறை யல் கலைப்பெருமானெலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்* என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஷித்தவரா தலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்யப்ப்ராப்தமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்திபண் ணுப்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமானற்றன்னுடைய இந்தனை விசேஷணங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவ னுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர் யத்தையும் திவ்ய பூஷணை வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குண பௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானோ இவற்றையெடுத்துரைத்து இவற்றிலேயேடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோ வுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்ய ப்ரபந்த ஸம்பத்து சிறிது மில்லாமையினாலேயே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓர்ிடத்தில் கூட எழுதிவைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று.

38. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஓரிடம் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியான ஸூத்ரம் “அநாவூதி: ஷடாநாவூதி: ஷடாந” [அநாவூத்திச் சப்தாத் அநாவூத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பாம்புருஷனுடைய ப்ராஸ்தாவமேயில்லை. பாம்புருஷனைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இத்திலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. ‘புநாவூத்திகடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே அது இல்லை’ என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லிநின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் “பகவாநொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்க்குப் புநாவூத்தியில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது” என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு “யथा परमपुरुषः अस्तीति शब्दादवगम्यते” [யதா பரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத் அவகம்ப்யதே] என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது. ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச்செய்தது பாரீர்;—

“यथा निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणकृताः जगज्जन्मादिकारणम् समस्तवस्तुविरक्षणः सर्वज्ञः सत्यसंकल्पः आश्रितवासस्यैकजलधिः निरस्तसमाश्रयिकसंभावनः परमकारुणिकः परब्रह्माभिधानः परमपुरुषोऽस्तीति शब्दादवगम्यते — यथा त्रिकुलहोत्रयप्रज्ञादिक कल्याणकृताः लोकल्लोकादिप्रतिकारणम् स्वानन्दवस्तुविरक्षणः सर्वज्ञः सत्यसंकल्पः आश्रितवासस्यैकजलधिः निरस्तसमाश्रयिकसंभावनः परमकारुणिकः परब्रह्माभिधानः परमपुருஷ:.....” என்று இவ்வளவு விசேஷணங்கடையருளிச்செய்கிறார்.

39. இங்கனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பல பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்யவிந்யாவம் பண்ணத் தெரியாமையில்லை. பகவானிடத்தில் பத்தியில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ஏகதேசமாம் அவதரிக்கக் காண்கின்றிலோம். *செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையாட்கள் செம்பென் திருவும்பே* என்றும் *கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணினையுமரவந்தமடியுமடந்தே* என்றும் *செக்கமலத்தலம்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்தலம்போலும் திருமேனி யடகளுக்கே* என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாசிரியர்கட்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாவைப்பவம் வார்க்கின்றது.

40. ஸ்ரீராமாநுஜிக்கு முற்பட்ட ஆளவந்தார் முதலானாரும், பிற்பட்ட கூடத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானாரும் தங்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச் செய்தது ஆழ்வார்களிடத்திலே தங்களுக்குண்டான ப்ராவுண்யாதிசயத்தை வெளியிடுவதற்கும், ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களில் தங்கள் அருமையாகக் கொண்ட பொருள்களைப் பதியவைப்பதற்குமே யென்னு முண்மையைச் சில உதாரணங்களையன்றி அறியப் பெறுவார்கள். * * * तेनावलोक्य कृतिनः परिभुञ्जते तं कैः कैः च पराः श्रुमीभवति — தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரி|புஞ்ஜதே தம் தத்ரைவ தேபி சபலாச் சலாபவந்தி* என்று பட்டாருளிச் செய்தது இங்குமொக்கும். (4)

5. ஸ்வாமிஸ்ரீஸூக்திகளில் விசேஷாவதானம்

41. ஸ்வாமியெம்பெருமானார் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளுகிற விசேஷணங்களில் ஒவ்வொன்றையும் உள்ளி நோக்கினால் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளையதுவரித்தே இவர் அருளிச்செய்திருப்பதை எளிதாக நிர்ணயிக்கலாம். இந்த நிர்ணயம் ஸாமாந்யமாக எல்லார்க்கும் எளிதன்று. தவ்யப்ரபந்தத்தில் ப்ரவேசமில்லாதவர்களுக்கு இது தெரிய பாஷத்தியே யில்லை. அதில் பரிபூர்ண ப்ரவேசம் பெற்றவர்களுக்கூட பகவத் பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகளில் விசேஷித்து அவதானம் செய்வதில்லை யாதலால் இவ்வதிசயத்தை அறியப்பெறுகின்றிலர். சில வகுப்பினர் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகளென்று பேர்பெற்று பகவத் பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி யதுபவத்தளவிலே நிற்கிறார்கள். சில வகுப்பினர் பகவத்விஷயாதிகாரிகளென்று பேர்பெற்று ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி யதுபவத்தளவிலே நிற்கிறார்கள். சிலர் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களாய் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயங்கள் அண்டிலும் அதிகாரிகளாய் நுக்கின்றார்களெனினும் அன்னவர்கள் அந்யகரத்தில் மாத்திரம் (அதாவது, ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ அல்லது பகவத் விஷயத்திலோ இரண்டத்தொன்றில் மாத்திரம்) விசேஷாபிநிவிஷ்டர்களாய் யிருந்துகொண்டு இரண்டிலும் ஸமநுபமான ப்ரவேசமும் விமர்சமு மற்றவர்களாய் இரண்டு தவ்யக்ரந்தங்களையும் ஐககண்டியம் செய்து அதுபவிக்கவும் அதுபவிப்பிக்கவும் பாக்ய ஹந்தர்களாய் நிற்கிறார்கள். நம் பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்கள் அவதார புருஷங்களாகையாலே வர்வஜ்ஞர்களாய்ச் தோன்றி உபயவேதாந்தங்களாகிற அமுதக்கடலிலே ஆழவிழிந்து இரண்டையும் ஸமந்வயப்படுத்திக்கொண்டு ஆச்சரியமாக அதுபவித்தும் அதுபவிப்பித்தும் போந்தார்கள்.

42. ஆசார்ய ஹ்ருதய தவ்ய சாஸ்திரத்தில் “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்” (65) என்றொரு ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதற்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—

“பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ பாஷ்யம்பண்ணியருளுட்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஹந்திக்கங்கனான அர்த்தங்களை யெல்லாம் இப்பிரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருள்வரென்கை” என்று;

ஆனால் இவ்விஷயம் தக்வஜ்ஞ்ஞாஸூக்திகளின் மனத்தில் நன்கு அவகாஷிக்கும்படி சில இடங்களையாவது எடுத்துக்காட்டியிருக்கவேண்டும். அது பூலத்தில் காட்டப்படாவிட்டாலும் வியாக்கியானத்திலாவது காட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலே நாம் உதாஹரித்த வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் பூலத்திற்குப் பொருள் பணிக்கப்பட்டதேயல்லது அதற்குச் சான்றாக ஓரீடமும் எடுத்துக்காட்டப்படவில்லை. பாமகாருணிகர்களாய் வர்வஜ்ஞர்களான பூருவாசாரியர்களும் தமது தவ்யக்ரந்தங்களிலே இப்படி ப்ரதிஜ்ஞையை மாத்திரம் செய்துவிட்டு இதற்கு நிதிசனங்கள் காட்டுவதை உபதேசபரம்பரையிலே வைத்துக்கொண்டார்களேயல்லது ஏடுபடுத்தி வைக்கவில்லை. இதை ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தமாகவே திருவுள்ளம் பற்றி அஷ்ட்கர்ணர்தியில் கொண்டு

உந்தார்களே யொழிய க்ரந்தநுபேண ப்ரசாரம் செய்து போந்தார்களில்லை. வெதாந்ததேசிகள் * ரங்காஸ்தாதே ரஸிகமஹிதே ரஞ்ஜிதா சேஷசித்தே வித் வத்வேவாவம் மநஸா வேங்கடேசேந * என்று தாமே பேசிக்கொண்டபடி அப்படிப்பட்ட மஹாசாரியர்களின் திருவடிவாரத்திலே யிருந்து பழுக்க லேவிந்தவராகையாலே தம்முடைய அநுபவத்தை *செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதிக் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே * என்று துணிந்து வெளியிட்டனர்.

43. அங்கனம் பேசின அப்போசரியரை அக்காலத்திலேயிருந்த ஞானிகள் நேரில்கண்டு ‘ஸ்வாமிந்! தமிழ்ப் பாசாங்களைத் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளியப் பெற்றதாக அருளிச் செய்கிறேர்; அப் படிச் சில இடங்களையாவது எங்களுக்காக் காட்டியருளலாகாது?’ என்று கேளாமலிருந்திருக்க மாட்டார்கள். அப்படி கேட்டவர்களுக்கு ஸ்வாமி தேசிகள் பாமத்குப்திகரமாக விடை கூறாமலிருந்திருக்கமாட்டார். வெறும் ப்ரதிஜ்ஞையோடு நிற்பவர்களல்லரே மஹாஜ்ஞாந நிதிகளான நம்முன்னோர் கள். க்ரந்தங்களில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்த விஷயத்தை அடிபணிந்த அந்நரங்க சிஷ்யர்களுக்கு அற்புதமாக உபபாதித்துக்காட்ட வல்லவர்களாகவே விளங்கி யிருந்தனர். அவ்வாந்தங்கள் * पूर्वं पूर्वाशु वच आशुः—பூர்வோ பூர்வேப்யோ வா ஏததாசு: * என்று வேதமொதின கணக்கிலே உபதேர பாம்தையாகவே வரவே ஹமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் ஏடுபடுத்தாமே போந்தார்கள். இவ் வுண்மையை அறியப் பெற்றவர்கள் விபர்தமாகப்பேசி அநர்த்தப்பட்டுப் போக நேர்ந்தபடியாலே அப்படிப்பட்ட ரஸ்யாஹஸ்யர்த்தங்களையும் நாம் ஏடுபடுத்தி வைக்கவேண்டியதாயிற்று.

44. ‘நம் பூருவாசாரியர்கள் பாமகருணிகோத்தமர்களா யிருந்து வைத் தும் அவர்களும் செய்தருளாத காரியத்தை நாம் செய்யலாகாது’ என்றே அடியேனும் நினைப்பதுண்டு. ஆறாவும் நாளடைவில் விபரீத ப்ராரங்கன் உலகில் வளர்ந்து செல்லுகையாலே (அகாவது) ஆழ்வார்கள் கேவலம் பக் தர்களே யொழிய அவர்கள் வேதாந்த நிர்வாஹம் பண்ண வந்தவர்களல்ல ரென்றும், அவர்களுடைய உக்திகள் வேதமாகவோ வேதத்தினும் சிறந்த தாகவோ கொள்ளத் தகுதியற்றவை யென்றும், ஸ்வாமி ராமானுஜர் தவ்யப்ர பந்தங்களைக்கொண்டு வேதாந்த நிர்வாஹம் யாதொன்றும் செய்யவில்லையென் றும், ஸ்ரீராமானுஜர்க்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் அவர்களது ஸ்ரீவிலக்திகளிலும் ப்ராவண்யரிருந்ததாகச் சொல்லுவது நம்பத்தகுந்ததன்று என்றும், ஸ்ரீராமா னுஜர் உபநிஷத்துக்களின் உதவியைக்கொண்டே வேதாந்தப்பொருள்களை நிர்வஹித்தாரே யொழிய தவ்யப்ரபந்தங்களைத் துணைகொள்ளவில்லை யென் றும்.....இப்படி யெல்லாம் தங்கள் மனம்போன போக்கில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உத்தானத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்களுக்கூட துஷ்ப்ரசாரம் செய்யுங் கால பாமருக்கையாலே இப்படிப்பட்டவர்களின் சுஷ்கோக்திகளாலே நமது தர்ச னத்தின் உண்மைப்பொருள் மறையாதபடிக்கு நாம் தொண்டு செய்யவேண்டி யது இன்றியமையாததாகின்றது.

45. ஸ்ரீராமாநுஜருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் அவற்றில் இரண்டுவகையான விசேஷங்களை யுணரப் ப்ராப்தமாகும். (1) பல ஸ்ரீஸூக்திகளாலே ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடுகின்றமையும், (2) பலஸ்ரீஸூக்திகளாலே அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளினால் கிடைத்த விசேஷப்பொருள்களைத் தாம் ஆதர்க்கின்றமையும். ஆக இவ்விரண்டு அதிகசயங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் விசேஷித்து அநுபவிக் கத்தக்க அபூர்வதிவ்யப்ருதங்களென்று திண்ணமாக எண்ணவேணும். ருசியுள்ளவர்களான ஆஸ்திகர்களுக்கு இவ்வநுபவம் ப்ராப்தமாக வேணு மானால் அடியேனுடைய உபந்யாஸங்களிலிருந்தும் தூல்களிலிருந்துமே ப்ராப்தமாகக் கூடியதென்கிறவிது ஆத்மப்ரசம்ஸோக்தியாகக் கொள்ளப் படாமல் தத்வோக்தியாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். இது, க்ரமேண ஸமு சிததமங்களான உபபரநதங்களினால் மாத்ஸர்யசாலிகளுக்கும் மதிக்கத்தக்க தாகுமென்பது திண்ணம். (5)

6. நம்மவர்களின் உபயவேதாந்தாசார்யத்வம்

46. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு ‘உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்’ என்கிற விருது அஸாதாரணமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதர மதஸ்தர்களை விசேஷிக்கும்போது ப்ரஸ்ஸுரீ என்றெழுதுவதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை விசேஷிக்கும் போது ஸ்ரீமதுபயவே. என்றெழுதுவதும் எங்ஙங் காணப்பட்டு வருகின்றது. உவே. (அல்லது) உபயவே. என்றி ஸங்கேதவார்த்தைக்கு இன்னது அந்நம் என்று தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்குங் கூட உவே. என்று எழுதிவருகிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் தோன்றும் போதே—கர்ப்பாத்தில் வளர்க்கும்போதே உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்வ பிருது வந்து போன்று விகிறது. கல்யாண காலங்களில் உபய வர்க்கச் சிப்பாடல் பாடும்போது சகவாய் நுகிற பிள்ளைகளையும் பாட நேர்கின்றது; அப்போது “ஸ்ரீமத் வேத மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபய வேதாந்தாசார்யான பெண்ணுக்கு மைந்துளன் ராகவாசார்ய சிப்பாடி.....” என்று கோஷித்து வருகிறோம். இதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்திற்கு உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யத்வம் கர்ப்பாபிஷித்தமென்று அறுதியிடப்படுகிறது. திராவிட வேதாந்தமும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமுமாகிற இரண்டு வேதாந்தங்களே உபய வேதாந்த மெனப்படுகின்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் உபயவேதாந்தங்களையும் இருகண்களாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பது நம் பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளம்.

47. தமிழ்வேதத்தை முதன்முதலாக இந்தநில வுலகில் பிரசாரத்திற்குக் கொண்டந்தவர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். புலத்தைப் புதநுத்தாரம் செய்வதற்கே அவருடைய வாழ்நாள் ப்ரயாப்தமாயிற்று. ஆளவந்தார் காலத்தில்தான் தமிழ் வேதத்தின் அர்த்தப்ரவசனம் தொடக்கமாயிற்றென்று சொல்லலாம். “மாற னுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோன் வாழியே” என்று வாழ்த்தப்பட்டு

வரும் எம்பெருமானுடைய காலத்திலேதான் த்ராவிட வேதாந்த ப்ராசாரம் மேம்பாடுற்றதென்று நன்கு தெரியவருகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யரென்னும் விருதை உபயோகிக்கும்படி நியமித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரே யென்று பல நிதர்சனங்களினால் தெரிந்து கொள்ள வியலும். எம்பெருமானாரைப் பற்றின வொரு ச்லோகரத்தம் ஈடுமுப்பத்தாருயிர்ப்படியின் அடையவளைந்தானரும்பத வுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது—

“புரா சூரேவ்யாச: ஸ்ருதிசதசிஹோர்த்தம் க்ரந்திதவாந்

உபாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் யுக்திபிரஸேன

புரா ஸ்ருதித்ரைர் வ்யாஸ: ச்ருதி சதசிஹோர்த்தம் க்ரந்திதவாந்

விவஸ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுள தரதாமேத்ய ஸ புந;

உடாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் யுக்திபிரஸேன

புநர் ஜகத்ரே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுதர:.”

என்பது.

48. இந்த ச்லோகத்தின் கருந்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள் களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் ஈராக மீட்டாமையென்னும் ப்ரஹ்ம ஸ்ருதித்தரத்தினால் தொடுத்தார்; அந்த வியாஸ்தாமே மீண்டும் வகுளா பாணப் பெருமானாக [நம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்ருதித்தரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய நியை க்ரந்தங்களையும் பொருந்தமாக ஸமந்வயிப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டான ஸ்ரீச் செய்ததாகவும் சொல்லப் பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பியமானது; விஷயமோ யதார்த்தமானது. இதை யதுஸரித்தே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “பாஷ்யகாரி இது கொண்டு ஸ்ருதித்தரவாக்யங்களொருங்க விடுவர்” என்றருளிச் செய்யப் பட்டது. இதே கருத்தில் வேதாந்த தேசிகனும் பலபல பணித்துள்ளா ரென்பது பிஷ்ட பேஷணமும் சர்விதசர்வணமுமாகும்.

49. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஐன்க்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே. என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமநுபமாகப் பரிசீலனைசெய்து உபயவேதாந்த நியயார்த்தங்களையும் தாமநுப வித்துப் பிறரையும் நுபவிக்கச் செய்யவேண்டும். ஒரு வேதாந்தத்திலும் ப்ரவேச மில்லாதவர்களைப் பற்றி நாம் எதுவும் சொல்ல விரும்புகின்றிலோம். யோக்யதை ஸம்பாதித்தவர்களைப்பற்றியே இங்குப் பேசுகிறோம். சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் த்ராவிட வேதாந்தத்தில் பகைபூண்டவர்களாயும் காணப்படு கிறார்கள். அது ப்ரபல பாபபலன். அன்னவர்கள் தங்களை பகவத்ப்ராமாநு ஜதர்சநஸ்தர்களுக்கச் சொல்லிக்கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும்; உபயவே. என் கிற விருதை முன்னம் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். ... (6)

7. ஸ்வாமி செய்தருளிய ஸாதுசப்தார்த்த விவரணம்

50. பகவத்கீதையில் *பரித்ராணு ஸாதுநாம்* (4.8.) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்குமிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார்; *காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்ந்து,* நினைந்துதைந்துள் கரைந்துருகி நிற் குமாழ்வார்களே ஸாதுக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரம போகப்பங்க்திகள் சங்கரபாஷ்யாதிகளில் அணுவளவும் காணக்கிடையா; அவற்றை தீவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேண்டும்.

51. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—

“साधवः—उत्तरक्षणधर्मशीला वैष्णवाश्रयसराः मत्समाश्रयणे प्रवृत्ताः मन्नामकर्मस्वरूपाणां वाङ्मनसागोचरतया मद्दर्शनेन विना स्वात्मधारणपोषणादिकमलभमानाः क्षणमात्रकालं कल्पसहस्रं मन्वानाः प्रशिथिरुसर्वगात्रा भवेयुरिति मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनाभावादिदानेन तेषां परित्राणाय” என்று.

52. இந்த கீதாபாஷ்யப்பங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் தீவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிறோம்.] ‘வைஷ்ணவாக்ரோஸரா:’ என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டுமவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்; [उत्तरक्षणधर्मशीलाः—உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஸி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் “धर्मस्य - वेदोदितस्य चातुर्वर्ण्यचातुराश्रय्यवस्यया अवस्थितस्य” என்று நாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷணதர்ம’ என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாசிரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. தேசிகன் ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் (25) ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் “ஆழ்வார்களுடைய வருத்தாந்தங்களை யு மாராயந்தால் அவர்கள் ஸ்ரீஹாதி நியமத்தைக் கடந்தமையில்லை” என்றருளிச் செய்திருப்பது இவ்விடத்திற்குச் சேர அபுஸந்தேயம். [मत्समाश्रयणे प्रवृत्ताः—மதஸ்மாசரயணே ப்ரவ்ருத்தா:] *துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தே னென்றும் சொல்லி பகவத்சீரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [मन्नामकर्मस्वरूपाणां वाङ्मनसागोचरतया—மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்புகுந்து *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும், *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னு மீனாச் சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மதஸ்ஸூக்து மெட்டாதவை யென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே. [मद्दर्शनेन विना स्वात्मधारणपोषणादिक-मलभमानाः—மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலப

மாநா:] * தொல்லைமலைக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே * என்றும் * காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து.....* என்றும் சொல்லிக் கண்ணாரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெறுதவர்களு மாழ்வார்களே. [ஐயாநாந் கரஹஸ்த் சர்வாநா:—கூண மாதரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மத்வநா:] * ஒரு பகலாயிர முழியாலோ * *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும் * ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால் * என்றுபேசி * அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே. [ஐயாநாந் கரஹஸ்த் சர்வாநா:—பாசிதில ஸர்வகாத்ரா:] * காலமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் * காலுமெழா கண்ணநீரும் தில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமற * உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத் தொழிந்தேன் * உரோம கூடங்களாய்க் கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலணை கொள்ளேன் * என்று சொல்லி வர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டின வர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷணநுபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானுடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதரபாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலேச மும் காணக்கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப்பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்தத்தியேயில்லாமைதான் அதற்குக்காரணம்.

8. அநந்தகுணஸாகரஸூக்தியும் ஆழ்வாரருளிச்செயலும்.

53. ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான த்வய காந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷணங்களில் * அநந்தகுணஸாகரம் * என்றும் * அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் * என்றும் விசேஷணமருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிட மெடுத்துக் காட்டுகிறோம்—இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்ய மித்யுத்தம் * என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியே யொழிய த்விதீயாவிபக்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமே யொழிய குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வரஸமாகத் தோன்றுமாதலால் “குணநாம் ஸாகர:” என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஓசுத்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தி யடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தை விட்டு பஹுவீஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது) ‘அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்’ என்றும், அபரிமித: உதாரகுணஸாகர: யஸ்ய தத்’ என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்.....ஸாகரம் என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பொருந்தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவீஹி

ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லி வருவதும் அதேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ஈதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவுரீஷி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை. தேடிப் பார்த்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்களின் க்ரந்தங்களில் கிடைக்குமே யொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

54. இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாரி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் மறைகளாயிரமும் என்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்யம் பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன் என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவினே அருளிச் செய்யவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோமே; ப்ரக்ருதஸ்தஸ்யும் அதில் தலை யான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) *மிகுந் திருமால் சீர்க்கடலை யுள் பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாகரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. எண்டமிழ்மாடாரியான அகஸ்த்ய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருந் தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலையுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலை யுட்கொள்ளப்பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்ட படி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹருதயத்திலும் (3-6.) மேகாபதேஃ சூர்ணியில் *பூண்ட நான் சீர்க்கடலையுட்கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கடலை காஸிப்பதுபோல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஸிப்பவர்கள் என்றது.

55. ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத்தணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுவுரீஷிஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளிரையிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்ல முடியாது.

56. ப்ரஸங்காத் ஏதக் ஸமரீலமான மற்றொரு விஷயமும் இங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸ்தோத்ராத்நம் முதல்சலோகத்தில் *அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே* என்ற விடத்தில் பாஷ்யம் செய்தருளாத்ந்ர தேசிகள், ஸ்ரீமந்தாத முனிகள் பகவத்பக்திக்கு ஸிந்துவானவர் என்று தத்புருஷனாக முந்துற விவரித்து, உடனே “பக்திம் வா ஸிந்துத்வேந ரூபயித்வா பஹுவுரீஷி:” என்றருளிச் செய்தார். அகாதமான பகவத்பக்தி ஸாகரத்தையுடையவர் என்றபடி. இப்படி

பஹுவீஹியைக் கொண்டது *காதல் கடல்புரைய விளைவித்த* (5-3-4) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் பக்தியைக் கடலாகக் கூறியிருப்பது பற்றியே யென்றுணர்க. தேசிகனுக்கு இப்படிப்பட்ட வழியைக் காட்டியருளியவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்பதுமிங்கு உணரத்தக்கது. ... (8)

9. கப்யாஸச்ருதியின் பொருளும் - அருளிச்செயலும்

57. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறு மிடங்களை ஊன்றி நோக்கினால் அபூர்வமான சில விசேஷங்கள் அறியப் பெறலாம். ஸ்ரீராமானுஜர் தவ்யப்ரபந்த வழங்கக் கடலில் எவ்வளவு ஆழங் காற்பட்டவரென்பது மிவ்வாராய்ச்சியில் தெரியவரும். எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குப் பெரும்பாலும் தாமரைபை உவமை கூறுகிறார் அருளினும் அந்தத் தாமரைக்கு ஒவ்வொரு விதமான விசேஷண மிகிறார்கள் ஆழ்வார்கள். அந்த விசேஷணங்களை நாம் மேல்நோக்காகப் பார்க்கும் போது விசேஷமொன்றையும் அறியவில்லாம். எதுகை யின்பம் நோக்கியும் மோனையின்பம் நோக்கியும் செய்யுளைப் பூரிக்கவேண்டியும் ஸாதாரண விசேஷணங்களை யிகிறார்களென்றும் சிலர் நினைத்தொழுகிறார்கள். எம்பெருமானார் எதையும் ஆழ்ந்து நோக்குபவராதலால் அந்த விசேஷணங்க ளைக் கொண்டு வேதாந்தப் பொருள்களை நிர்வஹிக்கும் பரிசு நெஞ்சால் நினைப் பரிது. பாக்குதந்ருபணங்களில் இது சிகரமாகக் கொள்ளத்தகும்.

58. ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணும்போது பல விடங்களிலோ சில விடங்களிலோ அபிப்ராய பேத முண்டானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் காணப்படுகிற வொரு விஷயம் வருமாறு—“பின்பு ஒருநாள், இளையாழ்வார் யாதவப்ரகாச னுக்கு அப்யஞ்ஜதத்தொழில் செய்யாநிற்க, அவ்வளவிலே * तस्य यथा कस्यासं पृथीकमेवमक्षिणी—தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணி* என்கிற ச்ருதிக்கு அவன் அநுசிதார்த்தம் சொல்ல, அது கேட்டு இவர்க்கு சோக டுண்டாய் அந்த சோகாச்சுரு அவன் தொடையிலே விழ, அது நெருப்புப் பட்டாற்போலே அவன் தொடையைச் சுட, அவனும் பதறி இவர் முகத்தைப் பார்த்து ‘உமக்கு துக்கமாவானென்?’ என்ன, இவரும்.....அயதார்த்தம் பிடிபட்டவாறே துக்கமாயிற்று என்ன, யாதவப்ரகாசனும் அது கேட்டுக் குபித னாய் ‘நான் சொன்னபடி கேட்கில் வாசித்திரும், இல்லாவிடில் விட்டுப்போம்’ என்ன, இவரும் அப்படியே சிந்தைகலங்கித் தவிர்ந்திருக்க” என்று.

59. கருடவாஹந பண்டிதாரியற்றிய தவ்யஸூரிசரிதத்திலும் பதினேழா டுதார்க்கத்தில் 32, 33, 34 ஆகிய மூன்று சுலோகங்களினால் இவ்விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆனால் கப்யாஸச்ருதிக்கு அபார்த்தம் சொன்ன சோக விசேஷத்து அங்கு எடுத்துக் காட்டப்படவில்லை. “अयं विच्यतो विच्यतो व्याप्याति श्रुतिशिखैकवाक्यतत्त्वम्” என்று பொதுவாகவுள்ளது. ஸ்வா

மிக்கு சோகாச்ரு பெருகி அவனது தொடையைச் சுட்டதான கதை கூறப் பட்டே யிருக்கிறது. அது உண்மையான கதையென்பது நீஸ்ஸந்தேஹம்.

60. ஸ்வாமிக்கு சோகாச்ரு பெருகும்படியாக யாதவர் என்ன அபார்த்தம் சொல்லி விட்டாரென்று விமர்சிப்போம். கப்யாஸ மென்பதற்கு கபியின் ஆஸமென்று கொண்டு [அதாவது மர்க்கட ப்ருஷ்டமென்று கொண்டு] பொருள் சொன்னதாகவும், இப்படி நிஷீதோபமை சொல்லுவது கூடா தாகையால் ஸ்வாமிக்கு சோகமுண்டாயிற்றென்றும் தெரியவருகிறது. இங்கே விமர்சனீயாம்சங்கள் பலவுண்டு, கேண்மின்; மர்க்கட ப்ருஷ்ட மென்கிற பொருளை யாதவ ப்ரகாசர் தாமே கல்பனை செய்து சொன்னாரா? அல்லது அவர்க்கு முன்னே யாராகிலும் சொல்லி யிருக்கிறார்களா? என்று பார்க்க வேண்டும். அன்றியும், மர்க்கட ப்ருஷ்டத்தை எம்பெருமானுடைய திருக் கண்களுக்கே உவமையாகச் சொன்னார்களா? அல்லது அதைப் புண்டரீகத் திலே அந்வயித்து மர்க்கட ப்ருஷ்டம் போன்றதான யாதொரு புண்டரீக முண்டோ அதற்கொப்பான திருக்கண்கள் என்று பொருள் கொண்டார்களா? என்றும் விமர்சிக்கவேண்டும்.

61. மர்க்கட ப்ருஷ்டமென்கிற பொருளை சங்கராசார்ய ரெழுதி வைத்தா ரென்றும் அவரைப் பின்பற்றி யாதவர் கூறினாரென்றும் சிலர் கூறுகின் றார்கள். இங்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய உண்மையான விஷயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. * भगवद्बोधानुक्तं विस्तीर्णं ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वार्थाः सञ्चिष्युः— பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வா சார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு: * என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யோபக்ரம ஸூத்தியில் பூர்வாசார்ய பதத்தினால் விவக்ஷிதராக ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யரால் கட்டப்பட்டுள்ள த்ரமிட பாஷ்யகாரரே இவ்வர்த்தத்தை யெழுதியிருப்பதாக ச்ருத ப்ரகாசிகாபட்ட ரும் வேதாந்த தேசிகனும் மற்றும் பலரும் உரைத்துள்ளார்கள். * தஸ்ய யதா கப்யாஸநீயாதி ச்ருதி வாக்யத்திற்கு இந்த த்ரமிட பாஷ்யகாரர் ஆறு அர்த்தங்களை யெழுதி வைத்திருப்பதாகவும், அந்த ஆறு பொருள்களையும் அவர் அவிசேஷமாகவே யெழுதி வைத்திருந்தாலும் முந்தின மூன்று பொருள்களைப் பூர்வ பக்ஷார்த்தங்களாகவும் பிந்தின மூன்று பொருள்களை ஸித் தாந்தார்த்தங்களாகவும் கொள்ள வேணு மென்று * अन्तस्तद्वर्गोपदेशात्- அந்தஸ்தத் தர்மோபதேசாத்* என்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் கீழ் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் எழுதியுள்ளார்.

62. அங்கு “ (तस्य यथेति) अस्य वाक्यस्य वाक्यकारेण षडर्थः पूर्वपक्षतया सिद्धान्तत्वेन चोक्ताः । तत्र अर्थत्रयस्य पूर्वपक्षत्वं तत्त्वभावादेवावगतम्.....” இத்யாதி ஸ்ரீஸூத்திகள் காண்க. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹநாதாப்ய தீபிகையிலும் இங்ஙனமே யெழுதியுள்ளார்.

63. தேசிகள் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் [க: புண்டரீக நயன:] என்ற விடத்தில்— “यद्यपि द्विदिभाष्ये * तस्य यथा कप्यासमित्यादेः षडर्थः प्रोक्ताः तथाऽपि औचित्यात् त्रय एव स्वीकर्तव्याः” என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இதன் பொருள்— த்ரமிடபாஷ்யத்தில் * தஸ்ய

யதா கப்யாஸ மித்யாதிக்ரு ஆறு பொருள்கள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் கருதியை நோக்கி மூன்று பொருள்களே கொள்ளத்தக்கன என்பதாம்.

64. ஆக, மர்க்கடப்ருஷ்ட மென்கிற அர்த்தத்தையும் த்ரமிட பாஷ்யகாரரே எழுதிவைத்திருப்பதாகக்காட்டி, அந்த அர்த்தத்தை அவர் பூர்வபக்ஷார்த்தமாக எழுதியிராமற் போனாலும் அர்த்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு பூர்வபக்ஷார்த்தமாகவே நாம் கொள்ளவேண்டுமென்று முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. த்ரமிட பாஷ்யகாரர் யாதவ ப்ரகாசரைப்போல் விமதாஸல்; அவரை ஸ்வாமி யெம் பெருமானார் அடிக்கடி கொண்டாடுகிறார். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற் காணலாமது. அவ்வர்த்தம் ஸ்வாமிக்கு ருசிக்கவில்லை யென்பது வாஸ்தவம். பூர்வ பக்ஷார்த்தத்தை யாதவர் ஸித்தாந்தப் பொருளாகவே கூறிவிட்டார். அதனாலேயே ஸ்வாமிக்குக் கண்ணிர் பரவசமாகப் பெருகிறது. அதைக் கொண்டே அவ்வர்த்தத்தைப் பூர்வ பக்ஷார்த்தமாகக் கொள்வவேண்டுமென்று ச்ருத ப்ரகாசகாசார்ய ப்ரப்ருதிகள் எழுதியருளினார்கள்.

65. மர்க்கட ப்ருஷ்டத்தை எம்பெருமான்திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறினதாகவல்லாமல் புண்டரீகத்திற்கு உவமை கூறினதாகவும் காண்கிறது. அந்தரதிகாரண ச்ருத ப்ரகாசகையில் “ சுகீர்த்யூ ஸூரீகீச் கிஸ்யமாநஹ்யம்? உந் ஸூரீமா? ஸ்ர ச்யமாநிவஸ்யுகம்....” இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவப்பது. அது நிற்க.

66. இங்கு எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தப் பொருளாகத் திருவுள்ளம் பற்றின அர்த்த விசேஷங்கள் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றினவை என்கிற காரணத்தினாலேயே விசேஷித்து பஹுமாத பாத்ரங்களாயின வென்பதை சில விலக்ஷணபாக்ய சாலிகளே அறியப்பெறுவார்கள். ஆழ்வார்களுகந்த அர்த்தமென்றே எம்பெருமானருகந்தது. அதனை விவரிக்கிறோம்.

67. கப்யாஸம் என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகையான வ்யூத்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாவது— *கம்பிராம் பஸ்ஸமுத்பூத ஸம்ருஷ்டநாஸ-ரவிகாஸிதபுண்டரீக கலாமலாயதேக்ஷண: என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாளமென்கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ் போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையவென்கை. கப்யாஸம் என்கிற இச் சிறு சொல்லால் இவ்வளவு அர்த்தங்கள் எவ்வளவு நோற்றுவரிக்கப்படுகின்றனவென்று ஸந்தேஹம் எழக்கூடும். அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க கப்யாஸம் என்பதற்குச் செய்யக்கூடிய வ்யூத்பத்திகளை விவரிக்கவேண்டியதாகும். அது கடினமான ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரப்ரக்ரீயையாக இருப்பதால் அதை ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையி லெழுதிய சில நூல்களில் விவரித்துள்ளோம். அங்குக் கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானார் ஆதரித்தருளின அர்த்தங்கள் மூன்றும் கப்யாஸம் என்கிற சித்தஸந்திவேசத்திற் கிடைத்தவையே யென்பதை பகவத்ராமா நுஜ பக்தர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

68. இங்கு முக்கியமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விமர்சிக்கவேண்டியதென்ன வென்றால், எம்பெருமானார் இவ்வர்த்தங்களை ஆதரித்தருள்வதற்கு ஏதேனும் விசேஷஹேதுவுண்டோவென்பதே. கப்யாஸம் என்னுஞ்சொல்லுக்கு ஸ்வாமி ஆதரித்த அர்த்தங்களுக்கு மூலங்காட்டவேண்டுமானால் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரங் களில் மூலமாகக் காட்டக்கூடியது எதுவுமேயில்லையென்று திடமாகச் சொல்லுவேன். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஆதரித்தருளும் அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாம் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களையே மூலமாகக் கொண்டவை யென்பது நம் பூருவாசார்யர்களின் வித்தாந்தம். அந்த அடிப்படையின்கீழ் அடியேன் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளிலிருந்து பலபல விஷயங்களை யெடுத்து நிரூபித்துவருகின் றேன். அத்தகைய நிரூபணங்களுள் இது தலையான நிரூபணமென்று கொள்ளக்கடவது. கேள்வியின்—

69. கம்பீரம்பஸ்ஸமுத்பூதமாயும், ஸம்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகரவிகரித மாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை யாகச்சொல்லுவது பொருத்தமென்று எம்பெருமானுருடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றினது தவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஷித்திருந்தத னாலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்பற்றிப் பேசுமிடங்களில் மேலே காட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற் புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். அதை அடைவே விவரிக்கிறேன்.

70. [கம்பீரம்பஸ்ஸமுத்பூதபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமென்றும் நீராஜமென்றும் பேர்பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில் நின்றமுண்டாகாமல் மற்றொன்றினின்று உண்டாகப்ரஸக்தியில்லாமையாலே “அம்பஸ்ஸமுத்பூத” என்றதன் கருத்து, நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கை யைச் சொல்லுவதேயாம். “தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அந்தையுலர்த்துமாபோலே” என்கிற ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், *கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி* என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அதுவந்தேயம். நீரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. “நீரார் கமலம் போல் செங்கண்மாலென்றொருவன்” என்கிற சிறிய திருமுடற்பாசுரத்திலும், “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. “நீரார் கமலம்போல்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. “அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீட்டில் *கப்யாஸச்சுதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வரு மாறு— “[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்த்த தாமரைப்பூப் போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்யாஸம் புண்ட ரீகமேவமகழிணி* என்னக்கடவதிறே.” இங்கு வாதகேஸரியின் ஸ்வாப தேசவுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்விமாருத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.” என்று,

71. ஆக, 'நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றொருவன்' என்ற சிறிய திருமடற் பாசுரத்தையும், 'அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்' என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் * தண்பெருநீர்க் தடந் தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங்கண் பெருங் கண்ணன் * என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே 'கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்பூத' என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமி யிட்டருளினாரென்றது பொருத்தமாக முடிந்தது.

72. * அழறலர் தாமரைக் கண்ணன் * என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் ஜலவாசகமான சப்தமின்றிக்கே சேற்றுக்கு வாசகமான சப்தமேயிருப்பதால் இப்பாசுரம் * கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்பூதமென்னு மதுக்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாதென்று கலங்கிச் சிலர் இங்கு ப்ரத்யவஸ்தானம் செய்தார்கள். அவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம். தாமரையானது வெறுந்தண்ணீரில் உண்டாகவே மாட்டாது; சேற்றில்தானுண்டாகும்; இது ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாதலால் இதல் விவாதப்ரஸக்தியே யில்லை. 'கம்பிராம்பஸ் ஸமுத்பூத' என்றருளிச் செய்த ஸ்வாமிக்கும், முந்துற முன்னம் இப்பொருளை வெளியிட்ட த்ரமிடாசார்யருக்கும் ஜலவாசகமான சப்தத்தால் விவக்ஷிதம் சேறுதானென்று கொள்வதில் அருமையில்லை. ம்ருத்திகா மிச்சரமான ஜலத்துக்குத்தானே சேறென்று பெயர். வெறும்மண்ணை பங்கமென்றோ சேறென்றோ சொல்லமாட்டார்கள். தாமரையைப்பற்றின ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் [பங்க கர்தம ஜம்பாலாதி] பதங்களும் ஜலவாசக பதங்களும் பர்யாயமாகவே கொள்ளத்தக்கன. இது வாதிக்கேவரியுரையில் ஸூசிதம். நம்பிள்ளையிட்டில் * அழறலர் தாமரை * என்றதையே குறிக்கொண்டு கப்பாஸ்ச்ருதி ஸ்பஷ்டமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்க, அதையும் நோக்காது ஆக்ஷேபிப்பது வருதாபிந்வேச விஜ்ஞும்பிதமத்தனை. * துஷ்யதுந்யாயேந * அழறலர் பாசுரத்தை விட்டிட்டாலும், * நீரார் கமலம் போல் செங்கண்மால் * தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங்கண் பெருங்கண்ணன் * என்கிற பாசுரங்களுக்குக் கண்ணழிவிலேயே.

73. [ஸும்ருஷ்ட நாள புண்டிக] நீரை விட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தை விட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்திலிருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆய்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் *வன்காற்றறைய* என்கிற பாட்டிலே "எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத் தடம் போல் பொலிந்தன" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற 'மென்கால்' என்னும் விசேஷணத்திற்கு 'மெல்லிய நாளத்திலே யிருக்கின்ற' என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூருவர்களும் உரைசெய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த த்வய ஸூக்திக்குச் சேர (ஸும்ருஷ்டநாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வகையில் மற்றும் பல சந்தைகளும் காட்டலாம். ஆயினும் இஃதொன்றே போதுமிப்போது. "மென்கால்" என்ற சந்தையை நோக்கியே (ஸும்ருஷ்டநாள) என்றது.

74. [ரவிகரவிகளித புண்டரீக.] தாமரை நீர்விருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தாலும் ஸூரிய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகு மாதலால் இந்த விசேஷணமும் ஆவச்யகமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) *செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்* என்றுள்ள பாசரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும்* கப்பாஸ ச்ருதியை உதா ஹர்த்தருளியுள்ளார். இதில் *செஞ்சுடர்த் தாமரை* என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அகற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அகற்கு முன்னடியில் “அஞ்சுடர வெய்யோன்” என்று ஸூரியனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கையாலே தததீந் மென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூரிய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரையுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவன் என்றாயிற்று. இந்த ஸூரிய ச்ருதியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, “ரவிகரவிகளித புண்டரீக” என்றருளிச் செய்தது. “செந்தண் கமலக்கண்.....சுவந்த வாயோர் கருநாயு அந்த மில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்த்த தொக்குமம்மனே” என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசரமும் இங்கு யோஜிக்க வாயது. [“செங்கமலம் அந்தாஞ்சேர் வெங்கதரோற் கல்லால் அலராவால்” என்கிற பெருமான் திருமொழிப் பாசரமும் இங்கு நினைக்கக்கூகது. ஆனால் அப்பாசரத்தல் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமையாலே அது பரிபூர்ண ப்ரமாணமாகாது.] ஆக விப்படி ஆழ்வார்களினருளிச் செயல்களில் நன்கு ஊன்றியே ஸ்வாமி ராமானுஜர் *கப்பாஸ ச்ருதியைப் பரம போக்யமாக நிர்வஹித்தருளினாரென்று நிர்ணயிக்கப் பட்டதாயிற்று. (9)

10. புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண--தத்வம்

75. “கப்பாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணி” என்கிற உபநிஷத்வாயத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமியருளிச்செய்த *கம்பீரம்பஸ் ஸமுத்பூதேத்யாதி த்வ்யஸூக்தியில் “புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:” என்றிருப்பது ப்ரஸித்தம். மூல ச்ருதியில் “புண்டரீகமேவ மக்ஷிணி” என்றிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை; உள்ள ஏலத்திற்குச்சேர “புண்டரீகேக்ஷண:” என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்திருக்கவேண்டும்; அதிகப்படியாக ஏன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள. (2) அமல. (3) ஆயத. என்னுமிந்த ஏன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச் செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் த்வ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்க ப்ராப்தம்.

76. ஆழ்வார்கள் ‘தாமரைக்கண்ணன்’ என்று சிலவிடங்களிலும் “தாமரைத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்” என்று பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்து போருகிறார்கள். வடமேயுழியிலுள்ள கைரமும் ளகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுமுண்டு;

“லடயோரபேத:” என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமிசைந்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்போலியென்பார்கள். ஏவஞ்ச, “பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் ப்ணம் சத: புமாந்” என்ற அமரகோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தள மென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் ‘கமலத்தடங்கண்ணன்’ ‘நாமரைத் தடங்கண்ணன்’ என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு “புண்டரீகதள” என்றருளிச்செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. “நீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுத்தங்கள் போல..... எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்கிற பொருள் பொருந்துகிறது.

77. இங்கே ரஸிகர்கள் ஆழ்ந்துபார்க்கவேண்டும்; “நாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே” [திருவாய்மொழி 8-5-1] என்பது முதலான பல பாசுரங்களிலும், * உத்புல்ல பங்கஜதடாகமிவோபயாநீ ஸ்ரீங்கராஜம் * பிப நயந! புரஸ் தே ரங்கதுர்யாமி, தநம் ஸ்திதமிவ பரிபுல்லத் புண்டரீகம் தடாகம் * இத்யாதிர்லோகங்களிலும் எம்பெருமானைத் தாமரைத் தடாகமாகச் சொல்லுகிறது. திருமேனியில் ஏகதேசமான திருக்கண்ணை மாத்திரம் தடாகமாகச் சொல்லுவதனால் திருக்கண்களின் ஒப்புயர்வற்ற வைசால்யம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. * எம்பிரான்கண்ணின் கோலங்கள் புண்டரீகநெடுத்தங்கள் போலப் பொலிந்ததாக நம்மாழ்வாரருளிச் செய்வதை உற்றுநோக்குபவரான எம்பெருமானார் வெறுமனே ‘புண்டரீகேக்ஷண:’ என்று மாத்திரம் சொல்லி நிற்பரோ? நம் போன்றவர்களால் அப்படி சொல்லி நிற்க முடியும்; அதுவும் சொல்லாதிருக்கவும் முடியும். அருளிச் செயலமுதக் கடலிலூறின எம்பெருமானார் ஆழ்வார்களுக்கும் மேலாக அநுபவிப்பவராகையாலே அவ்வாழ்வார்களிடப்பட்ட படி களையெல்லாம் தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்தியிலே காட்டியல்லது நிற்கமாட்டாதவராய் ஸம்ஸ்கிருதோபநிஷத்திலிருந்து சிறிதும், த்ரமிடோபநிஷத்திலிருந்து பெரிதும் கொள்ளுகிறார்.

78. “கமலக்கண்ணன்...அமலங்களாகவிழிக்கும்” என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே “புண்டரீகதளாமல...க்ஷண:” என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி யோடி நீண்ட எப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிற அத்விதீயமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தையு மதுஸந்தித்துக்கொண்டே “புண்டரீக...ஆயதேக்ஷண:” என்றார். அருளிச் செயல்களை விட்டு வேறு ஸம்ஸ்கிருத ப்ரமாணங்களில் எதையாவது ஸ்வாமிக்கு ஆகாரமாகக் காட்டுவோமென்று ஸம்ஸ்கிருத நூல்களிலே ப்ரமாணம் தேடுவாருமுண்டு. அப்படித் தேடுவார்க்கு “ராம: கமலபத்ராக்ஷ:” என்கிற ஸ்ரீராமாயணச் லோகம் கிடைக்கவுங்கூடும். அந்தச் லோகத்தை யெடுத்து நம்பிள்ளை ரஸகனாக உபந்யஸித்தருள்வதுமுண்டு. ச்ருதப்ரகாசி காசார்யரும் அந்த வசனத்தை யெடுத்துக்காட்டுவதுண்டு.

79. “இதிஹாஸபுராணப்யாம் வேதம் ஸமுபப்நும்ஹயேத்” என்றும் “வேதோபப்நும்ஹணுர்த்தாய தாவக்ராஹயத் ப்ரபு:” என்றும் சொல்லுகிற படியே இதஹாஸச்சேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணம் வேதோபப்நும் ஹணங்களில் தலைமை பெற்றதாயினாலே அந்நிலை ‘ராம: கமலபத்ராஷ:’ என்கிற வசனத்தை எம்பெருமானார் ஆதாரமாகக் கொண்டாரென்றால் இதை மறுக்க வேண்டிய ஆவச்யகதை சிறிதுமில்லை. அருளிச்செயல்களில் ப்ரஸேசமில்லாத வர்களையும் ரஸிப்பிக்கவேண்டி ஸர்வக்ருத வானங்களையுபெடுத்துக் காட்டுவர்கள் நம் ஆசார்ய ஸர்வபெளமர்கள். ஸர்வக்ருத வசனங்களால் அம்ருத பிந்து சீகரம் கிடைக்குமேயொழிய அமுதவெள்ளமென்னும்படியான அம்ருதப்ரவஹம் கிடைக்காது; கிடைக்கவறியுமில்லை. ‘ஸ்ரீமாத்வாங்கிரி ஜலஜ த்வயநித்ய ஸேவாப்ரேமா விலாசய பாரங்குர பாதபத்தான ஸ்ரீராமாநுஜ ரூடைய அநுபவங்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலிருந்தே வெள்ளங்கோத்து வெளிவருகின்றனவென்று மாத்வார்யசாஸிகளும் மதித்துத்திரவேண்டும். (10)

11. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தியும், திருவாய்மொழியும்.

80. ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் “ஸாதிந்ரிவிதேனாசேதநவ்ரஹிதிநிஷேதம்” [‘ஸ்வாதீததிவிதேதநாதேதநஸ்வரூபஸ்திப்யநுத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநர்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரஹிதமென்ன, ப்ரக்ருத்தி நிபக்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதினமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி எந்த ப்ரமாணங்கொண்டு அருளிச்செய்தார்? என்று ஆராய்ச்சி செய்ததில் அடியேனுடைய புத்திக்கு எட்டியதை இங்கு விவரிக்கிறேன்.

81. ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் திருவாய்மொழியை யநுஸரித்தே யிருப்பவை யென்பது பெரியார்களின் கொள்கை. இதை அடியேனுடைய விமர்சனம் நன்கு ஸ்தாபித் திருக்கின்றது. ப்ரக்ருத விஷயத்தைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 1, 5, 6 ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீதேந்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறியுதலிப்படுகின்றது. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டின் கருத்தாவது—நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவன் என்கிற பெண்பால் வினப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினப்பொருளும், நசிக்குத் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால்

சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர் காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனோயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்பதாம். உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல் லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்திவைசித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவை யெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதினம் என்று தெரி விக்கப்பட்டபடியால் இதுதன்னையே “ஸ்வாதீநத்ரித சேதநா சேதந ஸ்வரூப” என்றார் ஸ்வாமி. மேலுங்காண்மின்.

82. இதற்கடுத்த ஐந்தாவது பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது, உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே ; அவரவர்கள் தமதமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஓரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச்ரயிப்பார்கள் ; இப்படி அவரவர்களால் தொழப் படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப் பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன ; எதனாலே யென்னில் ; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தமதமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தந்தயாமியா யெழுந்தருளி யுள் ளான் ; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொல்லிற்றுவ தென்னென் னில் ; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதி க்ஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்ற தாயிற்று. “ந ஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிஃ” என்றும், “ந சம்பதா சமாஹரே விபதாம் விதிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்” என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாமிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநத்ரித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி” என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாக வுடையவனென்கை. மேலுங்காண்மின்.

83. இனி, இதற்கடுத்த ஆறாவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர் கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நிலலாதவர்கள் இராதவர் கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்க ளல்ல ; கீழே *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸக

லரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட் டவழக்கே பென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல் லப்பட்டதாகவேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெரு மானிட் டவழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாகரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட் டவழக்கே யென்று சொல்லிற்றுகிறது. இப்போது, நின்றனிருந்தனர் த்யதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நில்லமை இராமை கிட வாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கை யல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாகார்ய வ்யாக்ஷியான ஸித்தம்.

84. நின்றனர் என்கிற சொல்லுக்கு நிற்றல் என்னும் பொருள் எங்ஙனே கொள்ளக்கூடுமென்று சிலருடைய உள்ளம் கலங்கியே யிருக்கும்; அன்ன வர்களுக்குத் தெளிவு பிறக்கச் சொல்லுகிறோம். வேதத்தில், யாகஞ் செய் பவன் ஸோமபானஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸோம பானமாவது ஸோமலதையின் ரஸத்தைப் பருகுவது. [ஸோமலதை— ஆட்லாங்கொடி யென்பர்.] அந்த லதையை எப்படி ஸம்பாதிப்பது? காடு களில் தானே சென்று ஸம்பாதித்து வருவதா? அல்லது விஹகொடுத்து வாங்குவதா? என்று விசாரம் வருகையில், *गोअर्धमेव सोमं करोति*—கோ அர்க்க மேவ ஸோமம் கரோதி* என்கிற வேதவாக்யமானது பசுவைக் கொடுத்து ஸோமலதை வாங்கவேண்டுமென்றது. அந்த வேதத்திலேயே மற்றொரு ரீடத் தில்*अणया विज्ञाया सोमं क्रीणाति-அருணயா பிங்காஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி* என்று ஓதிற்று. ஸோமலதையின் க்ரயமான பசு சிவப்பு நிறமுள்ளதாயும் பிங்க வர்ணமான கண்ணுடையதாயுமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. ஆக, சிவந்த பசுவைக்கொண்டு ஸோமலதையை வாங்கவேணு மென்று சொல்லி யிருந்தாலும், பசுவைக்கொண்டு வாங்குவதென்பது முன்னமே ப்ராப்தமா யிருப்பதால், அப்ராப்தமானதே விதிவிஷயமாகவேண்டுமல்லா இங்குச் சிவப்பு நிறம் மாத்திரமே விதிக்கப்படுகிறதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. *நின்றனர் ரிருந்தனர்* என்னுமிவ்விடத்திலும் இதே ரீதிதான்.

85. மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தமூங் கேண்மின்; அபிசாரயஜ்ஞத்தில் ரித்விக் குக்கள் தலைப்பாகையுடன் உலாவவேண்டுமென்று வேதத்தில் ஓரீடத்தில் சொல்லிற்று. மற்றொரு ரீடத்தில் “ॐहिंसोषीषा ऋविजः पचरति” —லோஷிதோஷ் ணீஷா ருத்விஜை: ப்ரசாரந்தி* என்று ஓதிற்று. அதாவது, சிவப்பு நிறமுள்ள தலைப்பாகை யுடையவர்களாக ரித்விக் குக்கள் உலாவக் கடவர்களென்கை. இவ்விடத்திலும், தலைப்பாகை தர்ப்பது ஏற்கெனவே ப்ராப்தமானபடியால் அதில் லோஷிதத்வம் [சிவப்பு] மாத்திரமே ப்ரக்ருதத்தில் விதிவிஷய மென்று கொள்ளப்படுகிறது. *நின்றனர் ருந்தனர் ப்ராக்ரத்தின் ப்ரக்ரீயையும் இதுவேதான். ப்ரவ்ருத்திமான்களும் நிவ்ருத்திமான்களும் சொல்லப்பட் டாலும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மாத்திரமே இங்கு விவரணிடமென்க. ஆக

இந்தப் பாசுரத்தின் பாமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு “ஸ்வாதீந் த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று.

86. ‘இவ்விஷயம் உபநிஷத்துக்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும்ல்லவா? ஸ்ரீராமானுஜர் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே இதனையருளிச் செய்தார்’ என்று கொள்ளலாகாதோ வென்று சிலர் கேட்கவுங்கூடும். இவ்விஷயம் உபநிஷத்துக்களில் இப்படி வர்சையாக எங்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை; ஒரு விஷயம் ஒரு புலையிலும் மற்றொரு விஷயம் மற்றொரு புலையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும், அதுவும் இவ்வளவு ஒழுங்குபாடாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கவுமில்லை. அரிய பெரிய பொருள்களையும் தெளிவாகச் சொல்லுவ தென்பது திருவாய் மொழியிலேயாம். ஸ்ரீராமானுஜர் எதையும் நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச் செய்வது திருவாய் மொழியைக் கொண்டே யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. (11)

12. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸமும் ஆழ்வாரருளிச்செயலும்

87. ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் * அகில ஹேப ப்ரத்யக் இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், த்வய ரூபவர்ணனம், த்வய குண வர்ணனம், த்வயபூஷண வர்ணனம், த்வயாயுத வர்ணனம், த்வய மஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் த்வயபூஷண வர்ணன பரமான ‘ஸ்வோசித விவித விசித் ராந்’தேத்யாதி வாக்யத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீஸ-ஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

88. கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரேவிதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பா மென்றும் மூன்றுவிதமாக வழங்கி வருவதுண்டாகலால் அம்புவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோசிக்கப்பட்டன வென்னலாம்.

89. முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டியதுண்டு. “தமிழ் மறைகளாயிரமும் சன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்கிறபடியே எம்பெருமானார் திருவாய் மொழியை வளர்த்தவராய் அநவரதம் அதனையே ஆழ்ந்து அநுபவிப்பவராய் இருந்தபடியால் நம்மாழ்வாரருடைய த்வய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார்.

90. அந்த தீவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் * பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மைநீத்து வஞ்சித்தோரரசே! * என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார்தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம் மோடு ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும் பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக் குரிய இளவரசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது.

91. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்த்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம் பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

92. இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுண மென்பது ஸௌலப்ய குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவாபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேண்மின்; அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வகுணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது.

93. ஸ்ரீ பாஷ்ய மங்கள் ச்லோகமான *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேமசப்தத்தினால் ரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தே யும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்ப வியாதோ? என்று கேட்டால், ‘அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிறபடி’ என்று ஸமாதானம் சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. புபுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேரூய், முமுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேரூயிறே யிருப்பது. அது போலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமீம் மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்த் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லங் கண்ணென்பெருமானென்றேயிருக்கு மாழ்வார்போல்வார்பக்கலிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்ற தாகையாலே ஒன்றாய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வமென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாம் ராஜ்யாபிஷேகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும். ... (12)

13. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஓர் அருமையான விஷயம்

94. தோசார்பன் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லும் போது *பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாப நார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லி வைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் *துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காண வந்து பிறக்க வேணுமோ? * நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய் * என்று ஆழ் வாராருளிச் செய்தபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங் களைப்பட்டு இந்திலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திக மான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ரா ணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத் விநாசநத்திற்காகவும் தர்மஸ்தாபனத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிருளே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்? என்று பிரபலமான ஓர் ஆகேஷபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு.

95. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப் பட்டுள்ளது; அதாவது, “न जन्मैव परित्राणादि कार्यमिति नियमः, तथाऽपि लीलया स्वभावेनच यथेष्टचारी.... *लोकवस्तु लीलैकैवश्यम्....” என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பகவான் ஸாதுபரித்ரா ணதிகளை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் * லோகவத்து லீலா கைவல்யம் * என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்கத்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக் கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்க, அதற்குக் கண்ட னம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. * லோக வத்து லீலா கைவல்யம்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றினதே யொழிய பகவதவதாரத்தைப்பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுதுவது ஸூத்ரம் அப்ரஸக்தம்.

96. அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவைப் பொருள்களை யறுபவிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * अन्त सद्गोपदेशात्* (1-1-21,) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் ‘பரித்ராணய ஸாதாநாம்’ என்கிற இந்த ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதா ஹரித்து “साधवो हि उपासकाः ; तत्परित्राणमेवोद्देश्यम् ; आनुष्ङ्गिकस्तु दुष्कृतां विनाशः, संकल्पमात्रेणापि तदुपपत्तेः” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதுபரித்ராணத்திற் காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிரஸநமானது

ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதானோத்தேச்யமன்று என்றும் மேலெடுத்த ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

97. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது? 'साधुः परित्रावा भवन्तु' என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகமாட்டாதோ? என்று ஒருவர் ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியின்மேலும் ஆகேஷபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசநம் ஸங்கல்ப ஸாத்ய மாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கும் த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும்.

98. திருவாய்மொழியமுதக்கடலில் அவகாஹநமில்லாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு வாயைத் திறக்கமுடியாதென்று சபதம் பண்ணிச் சொல்லுவேன். பங்க்தியின்மேல் ப்ரதிபதார்த்தம் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் செய்து ஏடு தள்ளுமவர்களை நோக்கி ஆகேஷபம் செய்வாருமில்லை, ஸமாதானம் சொல்லவேண்டிய சிரமமும் அவர்களுக்கு நேருவ தில்லை. யாரேனுமொருவர் ஆகேஷிப்பித்து விட்டாலும் "ஸ்வாமியே ஸாதித் திருக்கிறபோது உனக்கென்ன வந்தது ஆகேஷிக்க?" என்று சொல்லி வாயெ டுக்க வொட்டாமே செய்து போவர்கள். 'பகவத் பாஷ்யகாரர் திருவாய் மொழியைத் துணைகொள்ளாமலே பாஷ்யமியற்றினார்' என்று கூறுகிற மேதாவிகள் இங்கே தமது நாவீறு காட்டவேணும். திருவாய் மொழியே தஞ்சமென்று கொள்ளும் பரமபாக்ய சாலிகளின் ஸந்ததியிலே பிறவியெடுத்தா லொழிய இங்கே வாய்திறக்கவழியில்லை. அந்த பாக்யம் பெற்ற நாம் சொல்லு கிறோம், கேண்மின்.

99. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9)* மழுங்காத வை நுதியசுக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே* என்றொரு பாசரம் அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். பலகாலம் சுச்சுருஷபண்ணிக் கேட்டறிய வேண்டிய பாமார்த் தத்தை மாத்ஸ்யமலிந மநஸ்கர்களை யுத்தேசித்து வெளியிடவேண்டியதா கிறதே யென்று மிகவும் வருந்தி நிற்கிறோம். 'ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்' என்று அதுஸந்தித்துக் கொண்டு அவர்களுடைய திருவடிவாரத்திலே விஜ்ஞாபயே. ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தை எம்பெரு மானார் உள்ளபடி யுணர்ந்தருளியதை மணவாளமா முனிகளே அடியேனுக்குப் பரமக்ருபையோடு உணர்த்தியதனால் அம்முவர் திருவடிவாரத்திலே அவர் களுடைய திருவுள்ளமுகக்க விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

100. மேலே குறித்த திருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் மூன்றாமடியில் மழுங்காத ஞான மென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம். 'எம்பெருமானே! ஸ்ரீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ணவேண்டி நேரேவந்து திருவவதாரம் செய்யாமல்

ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது சோதி குன்றும் ; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தாராழ்வார். இதனால் ஸாதூபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆழ்வார் சொல்லிவிட்டாலென்ன? ஸாதூபரித்ராணம் என்னங்கல்பஸாத்யமாகாது? என்று கேட்பீர்கள். ஆமாம், அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது தான் என்பதை அப்பாசுரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முகத்தால் சிலாலிதம் செய்வித்தாராழ்வார்: *தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினேயே, என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவக்ஷிதத்தை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார்.

101. கஜேந்திரமோக்ஷகதை யாவருமறிந்ததே; முதலைவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயென்றழைக்க, எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலையந் தலைகுலையப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதைபுள்ளது. தவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராயவேண்டும். ஆனைக்கு அருள்செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடி வந்துதான் அருள் செய்யவேண்டாமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. * விஷ் விஷேவ விசய்ய விசய்ய ஸூ. ச்ஞஹு:—விச்வம் தியைவ விசய்ய நிசய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜஹ்ருஷ: * (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி வகலப்படுதல்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் என்கே போய்விட்டது? “गणेशः परितो भवतु - கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக” என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்கிருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுமுண்டு: அதாவது, *விடுத்தகிசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழியாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸ்ஸ்ஸுனாயிரா நின் றன்; *கருதுமிடம் பொருது கைநீன்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்னதிக்கில் இன்ன காரியமாகவேனுமென்று நினைத்தமாதிரத்திலேயே அதை நிறைவேற்றவல்லவனவன். *கிழலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன்* என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகத்திலுஞ்சென்று இறைப்பொழுதில் அரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்த ஸுதர்சநாழ்வானுக்கு அஸாத்யமானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துங் கூட “गणेशं चक्षेण भाषय:” “கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்” “குட்டத்துக்கோள் முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம் செய்தது: பொய்கைக்கரை

யளவு மெழுந்தருளித்தான் அவனுக்கு நியமிக்கவேணுமோ? பரமபதத்தி
 விருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத்தான்வேணுமோ? ஆக, அப்ரதி
 ஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், * वाणी पौराणिकी यं प्रथयति महिं प्रेक्ष
 कैटमारे:—வாணீ பெளராணிகி யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரேக்ஷணாம் கைடபாரே: *
 [ஸுந்தர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப ப்யாய பூதனான திருவாழியாழ்
 வாணைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எம்பெரு
 மானே! ஏன் நீ அப்படி செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம்பெரு
 மாணைக் கேள்விகேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்
 கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; *மழுங்காத வைறுதிய சக்கர நல்வலத்தை
 யாய்! * என்கிற முதலடியினால் - சக்கரத்தாழ்வானையிட்டு ஏன் இந்த காரியத்
 தைச் செய்யவில்லை யென்றும், *மழுங்காத ஞானமே படையாக* என்ற
 மூன்றாமடியினால் - ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச்
 செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

102. இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற
 முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆணைக்
 கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடி வந்த காரணத்தை யுரைத்தான்; அது கேட்டு
 ஸமாஸிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாக வருளிச்செய்த
 விடையை உலகறிய வெளியிடவேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு் மேற்ற
 வேணுமென்றும் திருவுள்ளப்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால்
 அதனை வெளியிட்டருளிநார் [தொழுங்காத க்ஷிறனிப்பாய் புள்ளந்து தோன்றினாயே"]
 என்று. களிது - கஜேந்த்ராழ்வான்; அவனுக்கு 'தொழுங்காதல்' என்று
 விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச்செய்த விடையினாலாயது.
 இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மீது:—கஜேந்த்ரனுக்கு முதலையைக்
 துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழி
 யாழ்வானை யிட்டோ செய்யக் கூடியதேயாகும். முதலையைத் துணித்தல்
 இங்கு உத்தேச்யமன்று. அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்
 வான் விண்ணப்பம் செய்திருள்— *नां कलेश्वरस्याय वाणाय मधुसूदन, कश्यपमस्त्येव
 पादयोरिवितुं तव — நாஹம் களேபரஸ்யாயஸ்ய த்ராரணர்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த
 கமலாந்யேவ பாதயோரஃப்பிதும் தவ. என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை
 முதலை தின்றுவிடுகிறதே யென்று இதற்காக நான் கரைத்திலேன்; கையிற்
 பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்திலே நோக்கப் பணி மாறவேணுமென்று
 இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனி
 ருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டு நேரில் எழுந்தருளினாயே! ஹா ஹா,
 உன்னுடைய வர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன்
 வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராணஸித்தம்.

103. * பரித்ராணய ஸாதாநாம் * என்கிறவிடத்தில், இப்படிப்பட்ட
 தொழுங்காதையுடையவர்களை ஸாது சப்தவாச்யங்களுள்ளும், அவர்களுக்
 குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிறபடியே நேரே யெழுந்தருளி

லேவை ஸாதித்தலும் தழுவி ரழுசி வார்த்தை யாடுதலுந்தானென்றும் நிர்ணயித்து, இது வங்கல்பஸாந்யமாகாது, ஸாக்ஷாதாகமநிஷேபமான அவதாரத்தாலேயே ஸபக்யமாபுமென்றும் ஸ்வாஸியருளிச்செய்தது மேலே விவரித்த ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக்கொண்டே தவிர வேறு எதைக்கொண்டு மன்று. இப்படிப்பட்ட தெளிவு மற்று எந்த பாஷ்யகாரர்க்கு மில்லையென்பது நிர்விவாதம். அவர்கள் தங்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டவை ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரங்களே; அவற்றில் இப்படிப்பட்ட தெளிவுக்கு ஹேதுவான வசநவிந் யாஸமில்லாமையினாலே அந்த பாஷ்யகாரர்கள் இப்படிப்பட்ட விடங்களில் ஒன்றுமெழுதாமல் சிலரும், விபரீதமாகவெழுதிச் சிலரும் நின்றார்கள். நம்முடைய பாஷ்யகாரர் அருளிச்செயலாகிற பிறந்த நிதியை அண்டை கொண்ட பலத்தாலேயே எதிலும் தல்ல தெளிவு பெற்று வித்வத்ரஸிகாவ தம்ஸநீயங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளையருளிச்செய்து நம்மை வாழ்வித்தனர். தவ்யப்பாபத்தங்களோடு ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு வாசியா எதிலும் அவகாஹந மின்றிக்கே “மாயஸி யஸி ம.மா யஸி க:கி யஸி மாமா யஸி” என்று இதையே உருச் சொல்லி வாழ்நாளைப் பாழே போக்குமவர் அங்ஙனமே போக்குக. ஆழ்வா ரைப்பற்றியோ ஸம்பெருமானாரைப்பற்றியோ இவர்களுக்கு ஏதாங்கு விசாரம்?

104. திருக்குடந்தையில் வாழ்ந்த கோபாலதேசிகன் திருவடிகளில் ஆசர யித்த வொருவர் ஆசாரப் தவ்யஸூக்திகளிலே ப்ராவண்யமின்றிக்கே கேவ லம் வேதாப்பயாஸ ஜடராயிருந்தாராம்; அங்கே நடந்து கொண்டிருந்த வேதாந்த காலகேசப கோஷ்டியில் தலைகாட்டாதே கனஸுடைகளையே உருப் போடுவாராம். ஒருநாள் ஏழாவது நாண்டம் நாலாவது பார்ந்தத்தில் * ந மா யஸி க:க:ய * என்ற விடத்திற்கு கதஸுடைகள் உருப்போடுகையில் “மாயஸியஸிமாமாயஸி க:கி யஸி மாமா யஸி” என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டு கிடந்தா ராம்; அதைத் திருந்ரோவி சாத்திக்கொண்டே வந்த கோபால தேசிகன் “மாமாவுத்தான் இந்த பாஷ்யமோ? மருமானுக்கு இல்லையோ?” என்றாராம்; அதற்கவர் சொன்னாராம்—இப்படிப்பட்ட சப்தராசிகளையே உருப் போட்டுக் காலங்கழித்து இதிலேயே உயிரை விடவேண்டிய வகுப்பிலே பிறந்துவிட்டேன்; என்னொவ்வென்? பஹிஷ்டமாய்ப்பிறந்த ஜந்துவுக்கு மது பாந பாக்யம் எங்ஙனே கிட்டும்? என்று (சொன்னாராம்). ... (13)

14. திருப்பாவையை யநுஸரித்த கீதாபாஷ்யம்

105. கீதை (3—21) *यद्यदाचरति श्रेष्ठः तत्तदेवेतरो जनः । स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते—
யந் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ்தத் ததேவேதரோ ஜந:; ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே.* என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்கிருதஜ்ஞர்களுக்கு அதாயாஸமாகப் பொருள் படக்கூடிய ச்லோகானது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வா மிகள் “ச: ஶ்ரே: யத் ப்ரமாண் கुरुते - लौकिकं वैदिकं वा: लोक: तत् अनुवर्तते - तदेव प्रमाणीकरोतीत्यर्थ:”

என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ, அதுதன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருரைத்தார். “स यद्वाक्यादिकं प्रमाणीकुरुते- यदुक्तप्रकारेण सिष्टीरित्यर्थः” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது.

106. நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவர்ஹி ஸமாஸங் கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி” என்றதற்கு - ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யதுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கர்மத்தைப் பற்றியே உத்தாரார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதிகையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்செல்லவில்லை. ‘யத்ப்ரமாணம் குருதே’ என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் “லோகஸ் தத்நிவர்த்ததே” என்ற மேல் வாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டு கொள்க.

107. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருப்பாவை ஜ்யரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே என்க. திருப்பாவையில் ‘மாலே மணி வண்ண’ என்கிற பாசரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது. இங்கு “மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் ‘வேண்டுவன’ என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளினார்.

108. “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன” என்ற திருப்பாவைப் பாசரத் திற்குப் பொருள் என்னவென்றால், சாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவோ கருமங்கள்

அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்; அவற்றை யெல்லாம் சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டிக்கமாட்டார்கள்; *க்ரியமானம் ந கஸ்மைசித் யதர்த்தாய ப்ரகல்பதே, அக்ரியாவதநர்த்தாய தத் து கர்ம ஸமாசரேத்* என்கிற ப்ரமாண வசனத்தை சிஷ்டர்கள் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே, எந்த கருமங்களுக்கு ஒரு பலனுமிராது, அகரணே ப்ரத்யவாயமிருக்குமோ, அந்த கருமங்களை மாத்திரம் அவஹிதர்களாய்ச் செய்துபோருவர்கள். அதையே லோகமும் அநு வர்த்திக்கும்; வேண்டாதவற்றை விட்டு வேண்டுவன செய்வர்கள் மேலையார்— என்கிற இக்கருத்தில் ஆண்டாள்பாகர மவதரித்தது. இதற்குச் சேர அருளிச் செய்யவேணுமென்றே *சூடிக்கொடுத்தவன் தொல்லருளால் வாழ்கின்ற வள்ளலிராமானுசன் *ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே* என்ற கீதாச்லோகத் திற்கு [பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் ஆண்டாள் கேட்ட பொருள் இதுவே யென்று நிச்சயித்து] ஆண்டாள் காட்டிக்கொடுத்த பொருளையே தமது பாஷ்யத்தில் இட்டருளினர். இப்படி அருமை பெருமை வாய்ந்த விஷயங்கள் குருகுல ஸேவா விமுகர்களுக்குத் தெரிய ப்ரஸக்தியில்லை. ... (14)

15. அருளிச்செயலையேயடியொற்றிய சதுர்விதாதிகாரி விவரணம்

109. கீதையில் (7-16.) “சதுர் விதா பஜந்தே மாம்” என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த :; ஜிஜ்ஞாஸு :; அர்த்ததார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை விவரிக்கின்ற சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் “அர்வ:—सकृद्व्याघ्ररोगादिना अभिभूतः आपन्नः ; जिज्ञासुः—भगवत्त्वं ज्ञातुमिच्छति यः ; अर्थार्थी-धनकामः ; ज्ञानी—विष्णोस्त्ववित्” என்று எழுதியுள்ளார். மத்வபாஷ்ய காரரான ஆனந்த தீர்த்தர் ஒரு விவரணமு மெழுதவில்லை. சங்கராசாரியர் - திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும், பகவானையறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸு-வென்றும், தனம் பெற விரும்பு மவனை அர்த்ததார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்தவமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கின்றார். நமது பாஷ்ய காரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் - ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்த னென்றும், அபூர்வைச்வர்யகாமனை அர்த்த தார்த்தி யென்றும், கைவல்யகாமனை ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும், ஸ்வஸ்வரூப முணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்தமுள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம் இங்கு விமர்சிக்க விரும்ப வில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளிய தற்கு மூல மென்ன ? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியை அடி யொற்றிப் பேசவேணு மென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும்.

110. திருப்பல்லாண்டில், *வாழாட்பட்டு நின்நீருள்ளீரேல்* என்கிற பாகரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், *ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற

பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளை யழைத்தும், * அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும் ப்ராஷ்டைச்வர்ய காமர்களையும்ழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது வ்ஸ்டம். அதை பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களிலும் அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் காணலாம். இதுவன்றியும் திருவாய் மொழியில் (4-1.) *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகையதி காரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள *சதுர் விதா பஜந்தே மாம்* என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடியொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே * மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யார்பந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய ப்ரமார்த்தம். இங்கு ரஸிகர்கள் நெஞ்சாலும் நினைக்கத் தகாத அர்த்தங்களை இதர பாஷ்யகாரர்கள் எழுதிவைத்தது திவ்யப்ரபந்த ப்ரவேச மில்லாமை யினாலேயென்பதை நாம் அடிக்கடி தெரிவிக்க வேணுமோ? ... (15)

16. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள்

111. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்திலுள்ள *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியான மங்களச்லோகத்தையும் * அநாவ்ருத்திச் சப்தாதித்யாதி சரமஸூத்ர பாஷ்யத் தையும் ஸதாசார்யஸந்திதியிலே கேட்க பாக்யம் பெற்றவர்களுக்குத்தான் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே எம்பெருமானார்க்கு இருக்கும் ப்ராவண்யாதிசயம் தெரிய விரகுண்டு. இவ்வுபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில், ஆழ்வா ரருளிச்செய்த மஹார்த்தங்களை வெளியிடுதலும், ஆழ்வாரைப் புகழ்தலுமாகிய இரண்டு விசேஷங்களுண்டு. *அகில புவநேத்யாதி ச்லோகத்தில் மேற்சொன்ன இரண்டு விசேஷங்களையும் முன்னம் உபபாதிக்கிறேன். ஆழ்வாரருளிச்செய்த மஹார்த்தங்களை வெளியிடுவதாகிற விசேஷத்தை முன்னங்கேண்மின்.

112. ச்லோகத்தின் முதற் பாதம் 'அகிலபுவநஜந்மஸ்தேம பங்காதிலீலே * என்பது. இதில் "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" இத்யாத்யுபநிஷத்வாக்ய ஸித்த மாயும் ஜந்மாத்யதிகரணபாஷ்ய ப்ரபஞ்சிதமாயுமுள்ள ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதி லயங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன. ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் முதல் பாதத்தில் சொல்லியாற்றென்பது வ்ஸ்டம். இப்படியிருக்க, *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதிகே* என்று இரண்டாவது பாதம் எதற்கு? இதில் சொல்லப்படுகிற ரக்ஷணம் முதல்பாதத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்க, ச்லோக பூரணர்த்தமாகவா இந்தத் தனிவிசேஷணம்? என்று கேட்கிறார்கள்.

113. இப்படிப்பட்ட ஸூக்திவிந்யாஸம் நம் பாஷ்யகாரரிடத்தில் தவிர இத ரர்களிடத்தில் காணக்கிடக்காது. ஸ்வாமி ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியே இந்த விசேஷணமிட்டருளிஞர். எங்ஙனையென்னில, ஆழ்வார்

திருவாய்மொழியில் (1-3-2). *எளிவருமியல்வினன்* என்கிற பாட்டில் “ஒளி வருமுழுநலம் முதலில கேடில” என்று அபரிமிதகல்யாணகுண முடைமையைச் சொல்லி, உடனே “வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்” என்கிறார். மோக்ஷமாகிற தெளிந்த நிலத்தைத் தருவதான அந்த ஸ்வபாவத்தை [அதாவது, மோக்ஷப்ரதத்வத்தை] எப்போது முடையவன் என்பது இதன்பொருள். இங்கே நம் ஆசார்யர்கள், *ஒளிவருமுழுநலம்* என்ற திலேயே மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற இந்த குணமும் அடங்காதோ? என்று கேட்டுக்கொண்டு “மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார்” என்றருளிச்செய்கிறார்கள். இப்படி மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தவர் நம்பாழ்வாரேயாவார். இங்கே யருளிச் சொல்வது தவிரவும் இரண்டாம்பத்தில் *அணைவதரவணைமேல்* என்கிற திருவாய்மொழியாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தை விசேஷேண அருளிச் செய்கிறார். தேசிகனும் திரமிடோபநிஷத்தாந்ரப்ய ரத்தாவலியிலும் ஸாரத்திலும் அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமே அநுபாயகுணமென்று அறுதியிடுகிறார். ஆக இங்ஙனே மோக்ஷப்ரதத்வத்தை ஆழ்வார் தனிப்பட அருளிச்செய்திருப்பது கொண்டே ஸ்வாமி ராமானுஜரும் ‘விநத விவித பூதவ்ராத ரக்ஷகதீக்ஷை’ என்பதனால் இதைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தார்.

114. இதை ஸ்வாமி திருவாய்மொழியிலிருந்தே க்ரஹித்தாரென்ன வேணுமோ? உபநிஷத்துக்களிலிருந்து க்ரஹித்ததாக இருக்கலாகாதோ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையை ஸேவித்தால் இதில் வைசத்யம் விளையும். மோக்ஷப்ரதத்வத்தை ஸ்தேம சப்தத்திலாவது (மஹ) பங்க சப்தத்திலாவது அந்தர்ப்பாவம் செய்துவிடலாமானாலும் சாஸ்த்ரத்திற்கு இது பரமப்ரயோஜனமாகையாலே தனிப்படவே சொல்லவேண்டியதாயிற்று என்றருளிச்செய்து இதற்கு ஆளவந்தாருடைய* ஜகதுத் தவஸ்திதிப்ரஸைஸம்ஸாரவ்மோசந* ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதித்வம்ஸ மஹாநந்த* என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகளையே பிரமாணமாகவெடுத்துக் காட்டியருளுகிறார். ஆளவந்தார் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியையே அடியொற்றியருளிச் செய்பவரென்பது நிர்விவாதம். ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியையே எடுத்துக்காட்டியிருக்கலாம்; ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தமாகையாலும், இதரமதஸ்தர்களுக்கும் கணவைக்கும் படி எழுதின க்ரந்தமாகையாலும் தமிழ்ப்பாசுரமேடுத்துக்காட்டாமல் அதையறுவாரித்த ஸம்ஸ்க்ருதஸூக்தியை யெடுத்துக்காட்டினார். ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தங்களில் தமிழ்ப் பாசுரங்களையும் கொள்ளுவதென்கிற பத்ததையை வாதிக்கேஸரி அவலம்பித்தார்; அவரையடியொற்றி தேசிகனும் கீதாபாஷ்யதாந்ரப்ய சந்த்ரிகை, வச்சரித்ரரக்ஷை முதலான சில க்ரந்தங்களிலே ஆழ்வார் பாசுரங்களைப் ப்ரஸ்தாவித்தார். ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகா ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யாதிகளில் சப்தாநுவாதரில்லை, அர்த்தாநுவந்தானம் அபரிமிதமாகவுள்ளது. ஆக, ஆழ்வார் வெளியிட்டருளின மஹார்த்தத்தை யறுவந்தித்தே *விநத

விவித பூதவ்ராத ரக்ஷகதீக்ஷை* என்கிற விசேஷணமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம்.

115. இஃ, இந்த விசேஷணத்தில் மற்றொரு விசேஷாப்தமும் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் தக்ஷாகையிலும் காட்டப்படுகிறது. அதுவும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்தே கொள்ளப்பட்ட தென்பதை நிரூபிக்கிறேன். [விநத விவித பூதவ்ராதரக்ஷகதீக்ஷை] விநத - வணங்கிய, விவித - பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத - ப்ராணிஸ்புஹங்களை, ரக்ஷா - ரக்ஷிப்பதையே, எகதீக்ஷை - முக்கியமான விநதமாகக் கொண்டவன் எப்பெருமான் - என்பது சப்தார்த்தம். இங்கு (பூத வ்ராத) என்றவிடத்தில் ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யருடைய நிரூபணம் ஸாதாசார்ய ஸந்தீத்யில் அவர்தாம் கேட்டபடியே அழகாக அமைந்திருக்கிறது. (அதாவது) பூதவ்ராதமென்பதற்கு ப்ராணிஸ்புஹமென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்கிறார் அவர். ப்ராஹ்மணஸ்புஹம் என்று சொன்னால் பிராமணர்களிற்காட்டிலும் வேறுபட்ட வ்யந்திகள் இங்குக் கொண்டு வந்திலை. பல ப்ராஹ்மணர்களின் திரட்சியையெயன்றோ ப்ராஹ்மண ஸ்புஹமென்று வழங்குகிறோம். 'ராஜபரிஷத்' என்றும் ஒரு சப்த வ்யவஹாரமிருக்கிறது. ப்ராஹ்மணஸ்புஹமென்ற வ்யவஹாரம் போன்றதன்று இந்த வ்யவஹாரம். பல அரசர்களின் திரட்சியை ராஜபரிஷத்தென்று சொல்லுகிறோமல்லோம். மந்திரிகளும் ப்ராஜைகளுமாகிய இதரர்களும் அரசரோடு கூடியிருக்குமிருப்பையே ராஜபரிஷத்தென்கிறோம். ப்ராஹ்மண ஸ்புஹ: என்றவிடத்திலும் ஷஷ்டதத்புருஷஸமாவேமே கொள்ளுகிறோம். ராஜபரிஷத் என்றவிடத்திலும் அந்த ஷஷ்டதத்புருஷஸமாவேமேதான் கொள்ளுகிறோம். ஸமாவஸத்தில்வாசியல்லையாயினும் பொருளில்நெடுவாசியுள்ளதென்று நிரூபிக்கிறார்; பூதவ்ராத மென்னு மிவ்விடத்தில் ச்ருத ப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியாவது:- "மூதஸ்வீராதோ மூதராத: | ச்மிதஸ்வநிநோ஽பி தத எவ காணாத் மகவதோ ரக்ஷா ட்யமிபாய: |....* பஸுநுப்ய: பக்ஷி வா யே ச வணவஸ்ரயா: | தைவ் தே ப்ரயாஸந்தி தக்ஷிணோ: பரம் பதம் ||*" என்று. விநத விவித பூதங்களை மாத்திரம் ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே விநதப்ராணிகளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவர்களையுங்கூட முற்சொன்ன விநதர்களின் விநதியே காரணமாக ரக்ஷிக்கிறோமென்பெருமான் என்றாராயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியானது விநதி செய்யவிருப்பமுடையாரைத் தடைசெய்ய மாட்டாது; விநதி செய்காலன்றிப் பேறுபெற முடியாதென்று கூறுகிற சாஸ்த்ரங்களைக் கண்டிக்கவும் மாட்டாது. கண்டிப்பதற்காக அவதாரித்தது மன்று. எப்பெருமானுக்குள்ளதானவோர் உண்மைப் பெருமையை மாத்திரம் வெளியிடவந்தது. தத்வாகையில் இவ்வர்த்தத்தை வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருந்த வைக்கிறார். விநதவிவித பூதங்களோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமோபாயம்ப்ராணம்பந்தமோ ஏதேனுமொருபடி தொடர்புடையவர்களையும் எப்பெருமான் ரக்ஷித்தருளுகிறானென்று கொள்ள வேணுமென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு இங்ஙனே விவகையல்லையாகில் இங்கே வ்ராத சப்தப்ரயோகம் பண்ணியிருக்கவே மாட்டார், இப்படி அர்த்தம் கொண்டால்தான் வ்ராதசப்தம் ஸப்ரயோஜநமாகும், இல்லையானால் விவித என்னும்

சப்தத்தோடே புநருக்தமாகும்— என்றும் தத்வடிகாகாரருடைய நீஷ்கர்ஷ மாகத் தேறுகின்றது. தேசிகன் ஸ்பஷ்டமாக எழுதியிருப்பதிது.

116. இப்படி ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் தேசிகனும் எடுத்துக்காட்டுகிற அர்த்தம் *விநதேத்யாதி ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ளதேயன்றி ஏறிட்டுரைக் கப்பட்டதன்று. இவ்வர்த்தம் *பசுர் மதுஷ்ய: பக்ஷீவா* இத்யாதி ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாண ஸித்தமாயினும் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழியில் *பிடித்தார் பிடித்தார் லீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே* (6-10-11.) *எமர் கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல் மாறினரே* (2-6-7.) என்றிவை முதலான பாசரங்களே எம்பெருமானார்க்குச் சிறந்த ஹஸ்தாவலம்ப மென்றுணர்க.

117. இதற்குமேல் மூன்றாவது பாதத்தில் 'ஸ்ரீநீவாலே' என்றருளிச் செய்ததிலும் விசேஷித்து அவதானம் செல்லவேண்டும். *அகிலபுவநே த்யாதியான இந்த ச்லோகத்தில் பாஷ்யத்திற்கு மூலமான சாரீரகமீமாம்ஸையின் சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ராஹம் செய்யப்படுகிறதென்பது முக்கியமான விஷயம். இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு ஸூத்திரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவுமில்லை; அப்படியிருக்க ஸ்வாமி எதுகொண்டு 'ஸ்ரீநீவாலே' என்றருளிச் செய்தாரென்று விமர்சிக்கவேணும். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் *திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு* [ஸ்ரீஸம்பந்த மில்லாத தெய்வத்தைத் தெய்வமாக நீனைக்கவேண்டா] என்கிற உத்கோஷ மிருப்பதனாலே அதை யாதரித்தே ஸ்வாமி இங்கு 'ஸ்ரீநீவாலே' என்றருளிச் செய்தது.

118. இதற்குமேல் நாலாவது பாதத்தில் "பக்திருபா சேமுஷீ பவது" என்றதும் அவதேயம். 'மம பக்திர் பவது, மம பக்திரஸ்து' என்றருளிச் செய்தால் போதுமே 'பக்திருபா சேமுஷீ பவது' என்றது ஏன்? என்று ஆராயவேணும். திருவாய்மொழி முதற்பாசரத்தில் "மதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார் பாசரமுள்ளது. மதியாவது ஞானம்; நலமாவது பக்தி. ஞானமும் பக்தியுமாகிற இரண்டையும் தந்தான் என்று சிலர் நிர்வஹித்தார்கள். நலமான மதியைத் தந்தானென்று கொண்டு, முனைக்கும்போதே வயிரம் பற்றி முனைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திருபாபந்நமான ஞானத்தைத் தந்தா னென்பதே முக்கியமான நிர்வாஹமாகக் காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமானார் இவ்விதமான அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திருபா" என்றருளிச் செய்தாரென்பதே இங்கு தலையான விஷயம். "புத்திர்மநீஷா திஷணா தி: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:" என்பது அமர கோசம். மதியும் சேமுஷியும் பர்யாயமே. பக்தியும் நலமும் பர்யாயமே. ஆழ்வார்க்கு மதிநலமருளினது போல அடியேனுக்கும் மதிநலமருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

119. ஆக இவ்வளவால், ஆழ்வாரருளிச்செய்த மஹர்த்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யோபகரமத்தில் வெளியிட்ட விசேஷம் திருபிக்கப்பட்டது. ஆழ்வாரைப் புகழ்தலாகிய விசேஷம் இனி திருபிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரபாவம் செய்பவர்கள் முதல் நாளில் *அகிலபுவதேத்யதி ஆரம்பித்து உத்பூவபக்ஷத் தளவிலேகொண்டு நிறுத்துவர் பலர்; உபய வேதாந்த ஸாகர பாதர்ச்சிசுளான ஸத்ஸம்ப்ரதாய நியுனாத்கள் முதல் ச்லோகத்தில் மாத்திரம் ஏன்று நாள் காலகோபம் செய்வார்கள். முதல்நாளில் அந்த மங்கலச்ச்லோகத்தில் சாரீரக மீமாம்ஸார்த்த ஸங்காஹாரிஞ்சுமபடியை உபபாதிப்பார்கள். இரண்டாம் நாளில் திருவாய்மொழிதீவ்யார்த்தங்கள் அதில் கமபூர்படியை திருப்பிப்பார்கள். மூன்றாநாளில் ச்லோகம் முழுவதும் நம்மாழ்வாரைப் பற்றின ஸ்துதியென்று நிர்வஹிப்பார்கள். அந்த திரிபாஹுரே இங்கு ஸம்ஸேபமாதகம் காட்டப்படுகிறது.

120. [அகிலபுவந ஜந்ம ஸ்தோப பங்காதில்லே] இந்த விசேஷணம் ஆழ்வார்க்கு ஆகும்போது இரண்டபடியாக யோஜனையாகும். அகிலபுவனங்களிலுடைய ஜன்மஸ்தோபங்கங்களுந்து [ஆத்] காணபூதனா எம்பெருமானோடே ஸ்வரூபம் அதுபவிப்பவர் ஆழ்வார். अविश्वसुवनःसमयेसमज्ञानं यः आदिः, (சர்வஹ்.) तेन सह लीला यस्य, तस्मिन् என்று கொள்ளக்கூடவது. திருவாய்மொழியில் (6-2)* என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்து போதநம்பி* *விளையாடப்போதுமென்னப் போந்தோமை' என்றிவை முதலான பலபல பாசுரங்களினால் ஆழ்வார்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் திகழ்கின்ற லீலைகள் வாசாமகோசம். இதுவொரு யோஜனை: மற்றொரு யோஜனையாவது, அகிலம் - புவநஜந்மஸ்தேமபங்காதில்ல: ஸ்வய - என்று கொண்டு, எம்பெருமானையே எல்லாமாகவுடையவர் ஆழ்வார்; (அதாவது) *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீ தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணெம்பெருமான்* என்றிருந்தவர் நம்மாழ்வார் என்றாகிறது. இப்படியிருந்தவர் ஆழ்வாரொருவரேயாதலால் இந்த யோஜனையும் கிகப்பொருந்தும்.

121. [விநதவிவித பூதவ்ராத ஸைக்ஷகிகோ] விநத விவித பூதவ்ராதரக்ஷகத்வம் எம்பெருமானுக்குப் சொல்லப்பட்டாலும் *அநத்க்ரபணியம் ஓரி சரணகாஹணம்' என்கிற நியயந்தாலும் மந்தாரத்தூபாக்ரணையாலும் அந்த ரக்ஷண பாத்ரை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே ஷ்லிக்கும். அந்தத் திருவடிகளுக்கு ஸ்ரீமடகோபனென்றும் ஸ்ரீமடாரியென்றும் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமமேயாயிற்று. ஆகவே இந்த விசேஷணம் நம்மாழ்வாரிடத்திலே மிகவெளிதாக அந்வயிக்கக் குறையிலலை. பாதுகாவலஹஸ்யத்தில் ப்ரபாவபத்தியில் (42) “ஜுகதார் அபிரக்ஷணே த்யாபாணமதிகாரம் மணிபாதுகே வஹந்த்யோ:” என்றச்லோகம் இங்குப் பொருத்தமாக அதுவந்தேயம். இந்த விசேஷணத்தில் ஆழ்வார் விஷயமான யோஜனையில் விவரிக்க வேண்டிய விசேஷங்கள் பலவுண்டு; விஸ்தரமாயத்தாலே விநிகின்றதத்தனை.

122. [ச்ருதி சிரஸி வதிப்தே] ச்ருதி சிரஸ்ஸாவது உபநிஷத்து; அதில் விசேஷேண திப்தி ஆழ்வார். எங்கனோ யோன்னில்; *रक्षितो विष्यो

ஜாஸ்சஸ்சிஸ்தே* [தத் விப்ராவோ விபந்யவோ ஜாக்ர்வாம்வஸ் ஸமிந்ததே] இத்யாதிகளான. உபநிஷத்வாக்யங்கள் ஆழ்வாரையன்றோ ஒதுகின்றன. விப்ராஸ: என்றது விப்ரா: என்றபடி. *ந சூதா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் வம்ருதா:* என்கிறபடியே விப்ரத்வ ஸித்திபெற்றவர் ஆழ்வார். (விபந்யவ:) *பண ஸ்துதௌ* என்கிற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்நமான சொல்லாகையாலே விசேஷித்து ஸ்துதிகர்த்தாக்க னென்றபடி. “தேவீற்சிறந்த திருமாற்குத் தக்க தெய்வக் கவிஞன், பாவீற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதனோ” என்றபடி. எம்பெருமானுக்குத் தகுந்த ஸ்தோதா ஆழ்வார். (ஜாக்ர்வாம்ஸ:) *கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* என்று சொல்லி இந்நிலத்திலே உறக்கமற்றிருப்பவர் ஆழ்வாரே. ‘ஸமிந்ததே’ என்றவிடத்து (ஸம்) என்கிற உபஸர்க்கத்தை நோக்கியே இங்கும் (விதிப்தே) என்று ஸோபஸர்க்கமாக வருளிச்செய்தது.

123. இதற்கு மற்றொரு யோஜனையுமுண்டு; ச்ருத்யாம் தீப்த:; ச்ருதிரஸி விதிப்த: என்கிறதாகக் கொள்க. ச்ருதி யென்றது திருவாய்மொழி; அதில் தீப்தர் ஆழ்வார்; பதிகந்தோறும் நிகமனப்பாசுரத்திலே ‘குருகூர்ச் சடகோபன்’ என்று விளங்குபவரென்கை. இனி, ச்ருதிரஸஸாவது கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு திவ்யப்ரபந்தம். அது திருவாய்மொழியின் முடிவிலே நியமேந அநுஸந்திக்கப்படுவதால் ச்ருதி சிரஸஸாயிற்று. அதில் விசேஷேண தீப்தர் ஆழ்வார்; அந்தப்ரபந்தம் முழுவதும் ஆழ்வார் விஷயமேயாதலால் அதில் விதிப்தரென்னக் குறையில்லையே.

124. [ப்ரஹ்மணி] “सर्वत्र बृहस्पत्ययोगेन हि ब्रह्मज्ञः” என்ற ஸ்ரீபாஷ்யத்தின்படி ப்ரஹ்மமென்றது மிகப்பெரிய வஸ்து வென்றபடி. ஆழ்வார் பெரிய திருவந்ததியில் “புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ யென்செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன், நீ பெரியை யென்பதனை யாரறி வார்” என்கிற பாசுரத்தினால்—மிகப் பெரியவான எம்பெருமானையும் தம்முள் ஒரு மூலையிலடக்கியிருக்கையாகிற பெருமை தமக்கேயுள்ளதென்று ஸோப பத்திகமாக நிரூபித்திருப்பதனால் ஆழ்வாரை ப்ரஹ்ம மென்னத் தட்டில்லை. ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ரஹ்மத்வத்தைத் தாமே உபபாதித்தருளி யிருப்பது விசேஷம். அப்பாசுரத்தின்படி எம்பெருமான் ப்ரஹ்மமாகவும் ஆழ்வார் ப்ரஹ்மமாகவும் நேறுதலால் இங்கு ‘பாஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி’ என்றது ஆழ்வார்க்கு மிகமிகப் பொருந்தும்.

125. [ஸ்ரீநிவாஸே]*ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந்* அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்*லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்த: * இத்யாதிஸ்தலங்களில் பகவத் கைங்கர்யருசியும் பகவத் பக்தியுமே ஸ்ரீயாகச் சொல்லப்படுகையாலே அந்த ஸ்ரீயானது ஆழ்வார் பக்கலிலே குறையற்றதாகையாலே ஸ்ரீநிவாஸத்வம் ஆழ்வார்க்கும் அநபாயம். ஆக இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரிடத்திலே தமக்கு பக்தியைவேண்டினாராயிற்று.

126. இனி ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபஸம்ஹாரத்திலே திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம் கமழ்கிறபடியும், ஆழ்வாருடைய ப்ராசம்ஸை பரிமளிக்கும்படியும் உப

பாதிக்கப்படுகிறது. *அநாவ்ருத்திச் சப்தாதநாவ்ருத்திச் சப்தாத்* என்பது சாரீரக மீமாம்ஸையின் முடிவான ஸூத்ரம். முக்தியடைந்தவனுக்கு மறுபடியும் இந்நிலத்தே திரும்பி வருதல் கிடையாது என்பதைத் தெரிவிக்கவந்தது இந்த ஸூத்ரம். *நச புநராவர்த்ததே நச புநராவர்த்ததே* என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே திரும்பி வருதல் கிடையாது - என்னுமில்வனவே ஸூத்ரவிவக்ஷிதம். சங்கராசார்யர் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் இவ்வளவே யெழுதியுள்ளார். அதை ஸ்வாமியும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே யருளிச்செய்துவிட்டு, விசேஷித்து ஒரு விஷயம் மிகவருமையாக எழுதியுள்ளார்; அது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்தே கொள்ளப்பட்ட விஷயம். (அதாவது) மூலத்தில் (சப்தாத்) என்றதற்கு ஸம்ஸ்க்ருதோபநிஷத் ப்ரமாணம் எப்படி அர்த்தமோ அப்படியே த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரமாணமும் அர்த்தமே யென்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றி த்ரமிடோபநிஷத் ஸித்தமானவோர் அர்த்தத்தை “नच परमपुरुषः सत्यसंकल्पः अश्रयिष्य ज्ञानिनं कदाचिद्वारिष्यति — நச பரமபுருஷ: ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசி தாவர்த்தயிஷ்யதி” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினால் அருளிச் செய்கிறார். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளை மேலே விவரிப்போம்.

127. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி நமது பாஷ்யகாரர் தவிர வேறு எந்த பாஷ்யகாரரிடத்திலும் அவதரிக்கப்பெருது. திருவாய்மொழியை மேலெழு ஒதுமவர்களுக்கு இப்பொருள் நிலமன்று. எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கக்காகவே என்றும், சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தமென்றும் அறுதியிடுவது திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயமாகும். அதில் (9-6 10) *வாரிக்கொண்டுள்ள விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்றவென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத், தானென்னை முற்றப் பருகினான், காரொக்குங் காட்கரையப்பன் கடியனே* என்கிற பாட்டு திருவாய் மொழியாயிரத்தினுள்ளும் ஸாரமானது. இதில் “என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான்” என்பதுதான் உயிரான வார்த்தை. ‘எம்பெருமானைக் கண்டால் அவனை வாரிக்கொண்டு விழுங்கவேணும்’ என்று ஆழ்வார்தாம் ஆசைப்பட்டிருந்ததாகவும், தமக்கு முன்னே நெடுநாளாக எம்பெருமான் தம் விஷயத்திலே இப்படி பாரித்திருந்து தன்னுடைய பாரிப்பே நிறைவேறப்பெற்றானென்றும் இப்பாட்டிலுள்ளிச் செய்யப்படுகிறது. இதனால் ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமான் நெடுநாளாக மனோரதித்திருக்கிறானென்னும் பரமார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று.

128. முக்தனுக்குப் புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸித்தாந்தம் செய்வதற்கு இந்த பரமார்த்தத்தை யெடுத்துரைப்பதே பாங்காகுமென்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றி “நச பரமபுருஷ: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா” என்கிற கம்பீரோதார சதுரமான் ஸ்ரீஸூக்தியை விந்ய ஸித்தருளிஞர். அநேககாலமாக சேதநலாபத்துக்கு அபரிமிதக்ருஷிகள் செய்துகொண்டிருந்த பரமபுருஷன் அருந்தவப் பயனாகத் தனக்குக் கிடைத்த முக்தாத்மாவை எப்படி

திருப்பியனுப்புவன்? ஒருகாலும் திருப்பியனுப்ப மாட்டான். என்று கல் வெட்டாக ஸ்வாமியருளிச்செய்தது திருவாய்மொழியை யவலம்பித்தே யென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம்.

129. நது, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அவ்விடத்திலேயே “ய ஏவாஹ” என்று தொடங்கி கீதாவசனத்தை ஸ்வாமியே யெடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறாரே; அதனால் இது பகவத் கீதாஸித்தமென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்க, திருவாய் மொழியை எதற்காக இங்கே கொண்டு கூட்டவேணுமென்று கேட்கவருவீர்கள்; கேண்மின்; எந்த கீதாச்ச்லோகத்தை ஸ்வாமி இங்கு உதாஹரித்தருளுகிறாரோ அது *வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்பது; இதற்கு சங்கரபாஷ்யமிருக்குட்படியைக் காணலாம்; அதைக் கண்டித்து ஸ்வாமி வெகு விரிவாக அர்த்தநிர்ணயம் செய்தருளுகிறார்; அது திவ்யப்ரபந்த மூலகமே யென்பதை நாம் அடுத்தபடியாகப் பரக்க நிரூபிக்கப்போகிறோம். ஆக, ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே கீதாவசனத்தை உதாஹரித்தருளியிருந்தாலும் அதன் பொருளும் ஸ்வாமிக்கு திவ்யப்ரபந்தாதீதநப்பாப்திகமாதலால் “நச பரமுரு” இத்யாத ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியானது திருவாய் மொழியையே மூலமாகக்கொண்டு அவதரித்ததென்னுமிடம் அபரந்தருஷ்யம்.

130. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபஸம்ஹாரத்திலே ஆழ்வாருடைய ப்ரசம்ஸையுமுள்ளது - என்றதை இனி உபபாதிக்கிறேன். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போது ‘அகில புவநஜந்மஸ்தேம பங்காதிலே’ என்றார்; இது, புவநஜந்மஸ்தேம பங்காதி ல்லனா எம்பெருமானை அகிலமுமாகவுடையவர் ஆழ்வார் என்று விவக்ஷித்து - என்பதைக் கீழே உபபாதித்திருக்கிறேன். “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்றிருக்கிற மஹாத்மா துர்லபனென்று கண்ணபிரான் இழுவோடே போனான்; உடனே நம்மாழ்வார் திருவவதரித்து “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றிருக்கிற மஹாத்மா நான்கான்” என்று சொன்னார் திருவாய்மொழியில். எங்கே சொன்னாரென்னில்; *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் தமக்குக் கண்ணனையென்று (6-7-1) பாசுரத்திலே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார் தாய் பாசுரத்தாலே. ஆகவே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற கீதாவசனம் நம்மாழ்வாரை நோக்கியதென்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பேராசிரியர்களின் நிர்வாஹம். அந்த ச்லோகத்தோடே ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தலைக்கட்டியிருப்பது உபக்ரமோபஸம்ஹாரப் பொருத்தமென்றுணர்க. இதை மேலே நன்கு விவரிக்கிறோம். ... (16)

17. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமும் - ஆழ்வார் நினைவைப் பின்சென்ற கீதாபாஷ்யமும்.

131. பகவத்கதை (7-19.) *பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாத் மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னுமிந்த ச்லோகத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று

நோக்கவேணும். சங்கரர்கீழே* ஆர்த்தோ ஜ்ஞாஸுர்த்தாந்தி ஜ்ஞாதீ* என்றவிடத்தில் ‘ஜ்ஞாதீ’ என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்காரோ அவ்விதமான அர்த்தமே ‘ஜ்ஞாத்வாத்’ என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோ வென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும் “மச்சேபைகரஸா-
யாச்யஜ்ஞானவா- மச்சேஷதைகரஸ ஆத்ம யாதாத்யஜ்ஞாத்வாத்” என்றே சொந்தருளினார். இந்தச் ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்.

132. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸாதூர்லப:* என்கிற உத்தாரத்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்தபொருள் *ஸ்ர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிஸ்தலங்களில் போலவே அந்வைதமாகவுள்ளது; “மம வாஸுதேவ ஏவ ஸர்வம்” என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை. ப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்று என்னைப் பணிகின்ற மஹாத்மா தூர்லபன் - என்று கீதாசார்யன் சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய பர்கிரியா. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டிக்கிறாரென்பது “வாஸுதேவஸர்வமித்யச்ய அயமேவாதி:” என்கிற ததியபாஷ்ய ஸூக்தி யாலும், “வாஸுதேவஸர்வமிதி சாமாநாபிகரணயச்ய பரமிதமஸ்ய ப்ரகிஷிபந் சூக்தி: த்ருதி-வாஸுதேவ இதி” என்கிற தாத்பர்யசந்தர்கிரியா ஸூக்தியாலும் அறியலென்து. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்ததுதானாவென்று பார்க்க வேணும். (ஸர்வஸுசாமாநாபிகரணயாஹ்நாபுபரிச்சேதராஹ்நா) ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதி கரணயாஹ்நவருவஸ்து பரிச்சேதராஹ்நபத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தேயிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாசியேயொழிய சப்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லைநமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அவம்பாவிதானது. *ஸ ப்ரஹ்ம வ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோகூர: ப்ரஹ்ம ஸ்வபாத்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வ’ மென்கிற விதையும் சங்கரர்க்கு அபிதமமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவச்யமன்றேயென்று ப்ரத்யவஸ் தாதம் ப்ராப்தமாகும்.

133. அநேகமவதேயம் || சங்கரருடைய அந்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழே வெகு விரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [2-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2. பாஷ்யத்திலும் வெகு விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் பாதிக்ஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச்செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். ‘வாஸுதேவஸ் ஸர்வ’ மென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—“வாஸுதேவ எவ மம பரமபாப்ய் ப்ரபக் ச, அந்யதபி யம்நோரத்யவதி ச எவ மம த்ரஸர்வம்” என்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி. இதை தேசிகன் தாத்பர்ய சந்தர்கையில் விவரிக்கும்போது தா (பா) ரகபோஷக போக்யங்

களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்ளுகிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பது தான் இவ்விடத்திற்குச் சேரும் - என்று வ்யாஷ்டமாக எழுதியுள்ளார். திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற இத்தையநுஸர்த்தே யென்று ஆளவத்தார் முதலானார் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த சிதாவசனத்தை யுகாஹரித்தே வ்யாக்கியானம் செய்கருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியுட்க்கடலிலே ஆழந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வந்தத்ததை எங்ஙனே இசையக்கூடும்?

134. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:* என்று சொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை தெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி ஏறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி எப்படி ஷ்ஹிப்பர்? தமக்கு 'எல்லங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையே யென்று அழுதுகொண்டே யன்றோ கீதாசார்யன் இந்தச் ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளின பின் சில நாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லபமாயிற்று; அது இந்தச் ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:* என்பதனாலே ஸூசிதமாகிறது - என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறிகிறோம்.

135. 'ஐகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய்மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச்செய்யப்பட்டதுமான பொருள் என்று தெளியவேணும்.(17)

18. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிருபகத்தை பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்தது திருவாய்மொழிகொண்டே.

136. பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்கள்லே காண்டதோர்திறாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்டின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளாநிற்க "ஆத்மாவுக்கு ஸ்ஞானநந்தங்களும் சேஷக்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?" என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்

கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுதேந வெளியிடுவிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளப்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே சென்று வேலித்து இதனை யறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாணம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (882.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாட்டம் வந்து சேர்ந்து அரை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாநீதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தருளினார்—

137. அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்பந்தத் துணுள் நூற்றுக் கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசரம் பேசத்தொடங்கும் போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லை யிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு முலையி லிருக்கும் பாசரத் துணுக்கையொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒரு வனடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது: அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷ மென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்;

138. எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்ட டனான ஆத்மாவே பொருளாதும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் றிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரீடத்தையும் (137.) எடுத்துக்கொள்வோம்: இங்கு ‘ஞானத்தன்’ என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பா விதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் பாரிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், “காண்பானலற்றுவன்” என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாபாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத்திலும் தேஹ விசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லிநிற்கு மென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்ககை வாளாழி யானொருவனடியேனுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

139. இனி *அடியேனுள்ளானுடவுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மாதிரம் அடியேனென்பதற்கு வெறுத் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவச்யரில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டியது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளா னென்பதனால் ஐடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல் லிற்குயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமீத்தமாயாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பர்பாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிருபகம் - என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

140. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமெதிஹயம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாயில் இது ஸ்ரீபாஷ்யாகார த்வயஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறி யிருக்கவேண்டும். இல்லையாயில் இந்த ஐதிஹயத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞாதாவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு “அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ” என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹயம் யாதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸபாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை “எண்ணுத மானிடத்தை எண்ணுத போதெல்லாமிரியவாரே” என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டுத் தவஜ்ஞாநாஸூக்களான ஸூக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனென்று. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலேயே ஊறியிருந்து கீதாபாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

141. கீதையில் (7.16.) *சதுர்விதா பஹுதே மாம் ஜநாஸ் ஸூக்ருதி நோர்ஜாத!; ஆர்த்தோ ஜ்ஞாநா வார்த்தார்த்தி ஜ்ஞாதீ ச பாதர்ஷப!.* என்ற விடத்தில் சங்கராபாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். “ஜ்ஞாதீ - விஜ்ஞேஸ் தத்வவித்” என்று சங்கராசாரியர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது “பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாதீ” என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாதீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனையருளிச்செய்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவது தான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீவசூக்தியில் அவகாஹத மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது. (18)

19. சரணாகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று.

142. சரணாகதிகத்யத்திலே *அகிலஹேயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் “மஹா விபூதே ! ஸ்ரீமந்நாராயண ! ஸ்ரீவைகுண்டநாத !” என்கிற ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு “அபா காருண்ய னௌரல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந் தர்ய மஹோததே !” என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்கேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)* ஆச்ரீத வாத்ஸல்யைக ஜலதே !* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. கிழன்ன ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந் திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தரிலே ஒரு ஸம்போதந மருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்கவேண்டும். கீழ் ஸம்போத நத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றுர்ப்பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப்படித்த தில் திருப்பதியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனையருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடம்பாட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுதமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பவந்திருக்கண கிர்த்த னத்திலே அத்விதீயமான உக்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப் பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டா வாகிலும், இந்த புறநக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதாதம் செலுத்தி வெளியிட்டிருக்கு மது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயமீது.

143. திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர் மேல் மங்கையுறை மாப்பா !* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியானா முன் விட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பரபக்தபண்ணுகிறபோது எம்பெருமானே அடுத்த திரண்டாடியில் *நிகரில் புகழாய் !* என்று ஸம் போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் பாகரணத்தை யநுஸர்த்து வாத்ஸல்யமே அது - என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷமுட்பட்டவரை சேதநன் பெரியிராட்டியானைப் புருஷ காரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில் ; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிகரெடுத்தருளாடைக்காகவன்றே ; அப்பிராட்டியி னுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமாவிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸபடைகிறதென்னில் ; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர் விவாதம்.

144. வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா ? தோஷபோக்யத்வமா ? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சுறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினு மாகுக. தோஷாச்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம் பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுபாய அபாநத பாஹுன்யத் தாலே அது உன்னே அழங்கிக்கிடந்ததென்றார், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறு

கிருடிகள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகா ரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பின்னே லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமானுஜர் இதை மற்ற திருக் குணங்களோடு சேர்த்துப்படித்த வளவால் த்ருப்திபெறாமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினார். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதம். ... (19)

20. “ துஷ்யந்திச ரமந்திச ”—திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம்.

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்தியாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம் (10-9.)

145. “ सच्चिदा मद्गतप्राना बोधयन्तः परस्परम् । कथयन्तश्च मां नित्यं सुप्यन्ति च रमन्ति च—

*மச்சித்தா மத்கதாப்ரானா: போதயந்த: பாஸ்பாம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச” என்பது. இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போதுபோக்கைப்பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்பன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது. பாகவதிகள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிஷ்டிக் கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்தச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமான ஹோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியேதீரும். கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதாரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுயமும் காம் பீயமும் ஒப்புயிவற்றது. அதிகமான விர்வு இன்றிக்கே ஸம்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மென்பதை அதுபவரஸிகர்களே அறியமுடியும். அதற்கு முக்கியமான ஹேது ஸ்வாரிக்குண்டான திவ்யப்ர பந்தாவகாஹனமே யென்னத் தட்டில்லை. ப்ரகந்த ச்லோகத்தின் முடிவில் “துஷ்யந்திச ரமந்திச” என்றுள்ளது. ச்ரியபகங்களிரண்டுக்கும் ‘ஸந்தோஷிக் கிருடிகள்’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தேவகின்றது. இந்த புநருத்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளிக்கின்றது.

146. சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், “सुप्यन्ति—परितोषमुपयान्ति ; रमन्ति च—रतिं च प्राप्नुवन्ति, प्रियसंगत्या इव” என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வபாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. “सति च भजन्तः केचिदित्याह अहमित्यादिना” என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பதினோராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் பாக்ரியை பெரும்பாலும் இக்கையதே.

147. இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்டின் ; [उप्यन्ति च रमन्ति च] वक्तारः तद्वचनेन अनन्ययोजनेन उप्यन्ति । श्रोतारश्च तच्छ्रवणेन अनवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते” என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபத பேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் “போதயந்த: பரஸ்யம்” என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பின ரிடத்தும் அந் வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியாபதங்களை தோசார்யன் ப்ரயோகித் திருப்பதாக உரை செய்திருக்கிறார் ஸ்வாமி ராமானுஜர். இதை தேசிகன் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும் போது, இரண்டு க்ரியாபதங்கள் பொருத்துவதற்காக வ்யக்திபேதம் கொண்டால் ச்லோகத்தை அந்வயிக்க ச்ரமப்படுவார்களென்று கருதி *कथनश्रवणयो रेकसिद्धेव कालभेदेन संभावित्वात्* கதந்ரவணயோரேகஸ்மிந்நேவ காலபேதேந ஸம்பாவிதத்வாத்* இஃயாதியால் ஒரே அதிகாரி ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரவசநம் செய்து ஸந்தோஷப்பதும், அந்த அதிகாரியே மற்றொரு ஸமயத் தில் ச்ரவணம்பண்ணி ஸந்தோஷப்பதும் உலகில் ஸம்பாவிதமேயென்று காட்டி அந்வயக்லேசத்தைத் தவிர்த்திருக்கிறார். உண்மையில் பாஷ்யகார ருக்கும் இதுவே திருவுள்ள மென்பது எளிதாக அறியக்கூடியதே. ஒரு வ்யக்திக்கே ஒருகால் வக்த்ருத்வமும் மற்றொருகால் ச்ரோத்ருத்வமும் ஸம்பாவிதமேயன்றே. நாம் சொல்லுகிற காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் ஒருவிதம்; நாம் கேட்கும் காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் மற்றொருவிதம். இப்படி இரண்டு வகையான ஆனந்தத்தையும் காட்டுவதற்காகவே துஷ்யந்தி, ரமந்தி என்று இரண்டு க்ரியைகள் ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வெண்ணுரிது இஃகா பாஷ்யகாரர்க்கு ஸ்புரியாமல் நம் பாஷ்யகாரர்க்கு மாத்திரம் ஸ்புரித்ததற்குக் காரணம் த்வயப்ரபந்தாவகாஹனமே.

148. எங்ஙனே யென்னில்; திருமழிசைப்பிரான் தான் புகன் திருவந்தாதி யில் “தெரிந் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வாழ்பட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்தமக்கே காலபேதேந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி யென்னில், ‘தெரிந்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும்* என்ற விதில் தெரிக்கையாவது தெரிவிக்கை; அதாவது ப்ரவசநம் பண்ணுகை; அது ஒரு காலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர்சொல்ல ச்ரவணம் பண்ணுகையை (கேட்டும்) என்பதனால் தெரிவித்துள்ளார்.

149. ஒரு வ்யக்திக்கே வக்த்ருத்வமும் ச்ரோத்ருத்வமும் காலபேதேந ஸம் பவிக்கு மென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆழ்வார் பாசரம் வேணுமோ? இது ஒவ்வொருவரும் ஸ்வத: தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதன்றோ? என்று கேட் டீர்கள். இங்கு முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், ஆழ்வார் அந்த பாசரம் தொடங்கும் போதே “தரித்திருந்தேனாகவே” என்றுதொடங்குகிறார்; தெரித்தும்கேட்டும் போதுபோக்குவது ஸ்வாத்மா தரிப்பதற்காகவேயென்றும்,

இல்லையாகில் ஸ்வாத்மதாரணம் துல்லபம் என்றும் காட்டினார். அதையே ஸ்வாமி ஸம்ஸ்கருதத்திலேழுதியுள்ளார். “मया विना आसधारणमसमाना:” என்று. ‘மக்கதப்ராணா:’ என்கிற மூலத்திற்கு “மயா விநா ஆத்மதாரண மஸபமானா:” என்று பொருளருளிச்செய்தது “தரித்திருந்தேனாகவே” என்கிற திருமழிசையாழ்வார் பாசரம் திருவுள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்ததனாலேயே என்பதில் ஐயமுண்டோ? சங்கராசார்யர்க்கு இப்பொருள் தோன்றவில்லையே; அவரேழுதியுள்ள பொருள் அருளிச்செயலமுதக்கடலிலுள்ள ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கு ருசிக்கவில்லையே. ... (20)

21. கீதாபாஷ்யத்தின் ஸாரம்.

150. ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸூஸூக்திகள் பெரும்பாலும் தீர்வாய்ப்பந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விஸ்தரபாயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து இப்போது ஸாரதாமக ஒன்றே யெடுத்துக்காட்டி. தீர்க்கிறேன்.

151. கீதை (10—10.) “தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஹதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்” என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் ‘ப்ரீதி பூர்வகம் பஹதாம்’ என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி “ப்ரீதி: ஸ்நேஹ:; தன்பூர்வகம் மாம் பஹதாம் இத்யர்த்த:” என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி “ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி” என்றே அந்வயம் காட்டியருள்கிறார். சேதநன் செய்கிற பஹனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7.8) *என்னையாளுப்பிரானார் வெறிகே யருள்செய்வார் உகந்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படி யருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு நிதிஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் “ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி” என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்கு மென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹாநீதிகள் மலைமலையாகக் கிடைக்கும். ... (21)

22. திருவாய்மொழியே வடிவெடுத்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்.

152. சாராகமீமாம்ஸா—த்விதீயாத்யாய—த்விதீய பாதத்தில் ஸ்வதாநுபபந்தியதிகரணத்தில் ஸர்வகூந்யவாதிகளான பௌத்த ஏகதேசிகளின் பகஷம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரண மென்று நன்கு நிலைநாட்டத்தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வகூந்யத்வ வாதத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ராஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதாநமா? பரமானுவா? ப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம்

எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில் ஜகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிரூபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாதவொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஜகதுத்பத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஜகத்காரணம்? என்கிற சர்ச்சை எதுக்கு? உத்பத்தியானது ஈவ (பாவ) த்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்கிறோம். ஈவ த்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பாளை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப்பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணுநின்றோம். காரணகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக ஈவ த்தில் நின்றும் உத்பத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபாவத்தில் நின்றங்கூட உத்பத்தியில்லை என்பது அநாயாஸமாகத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து ஈவோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாததன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டனவான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. [இது ஸர்வகுந்யவாதிகளின் வாதப்ரக்ரியை.]

153. இப்படி சூந்யமே தான் தத்துவம்=என்பவர்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள். * सर्वानुपपन्नेषु * [ஸ்ர்வநாநுபபந்தேச்ச] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம், இல்லையாகிலுமாம்; பூர்வ பக்ஷிக்கு அபிமதமான சூந்யத்வம் ஒருவிதத்திலும் தேரூதாகையாலே மாத்ய மிகதர்சனம் அஸமஞ்ஜஸ மென்றபடி. 'ஸ்ர்வம் சூந்யம்' என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தையிசைந்தபோதே ஸர்வகுந்யவாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும், 'ஸ்ர்வம் சூந்யம்' என்கிற விந்த வார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவக்ஷிதமாகவேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப்பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. பாளை தோன்றுப்போது அந்த ம்ருத்பிண்டம் நசிக்கிறது. அது நசித்தவளவிலே 'ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி' என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பாளையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

154. உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வழங்குகிறவர்கள் 'இப்போது மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இங்கு மண்ணுண்டையில்லை? என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹார்க்கிறார்கள். தேச காலங்களைச்

சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதீத்யோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய ஈடு (கட) த்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறிநிற்கிறதென்பதை ஸர்வானுபவஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரீடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றாலும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தேறியேவிடும். ஆகவே ஒருபடியாலும் ஸர்வகுந்யவாதம் ஸித்தியாது என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தின்மேலே பொருள் காண்பது எங்ஙனையென்னில்; ஸர்வதா—ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அதுபபத்தே:—ஸ்வாபிமதமான ஸர்வகுந்யவாதம் உபபந்தமாகாமையினாலே என்றபடி. 'ஸர்வபாகாரத்தாலும்' என்றதை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும்போது "सदिति प्रतिज्ञायाम् असदितिप्रतिज्ञायां च" என்றருளிச்செய்கிறார். சங்கரபாஷ்யத்தில் இவ்விதமான வழியில் அர்த்தம் செய்யப்படவில்லை. 'देवदत्तः सर्वथा अश्वमेधः, यज्ञदत्तः सर्वथा मूषः' என்றால் இதற்கு எவ்விதமாகப்பொருள் கொள்ளுகிறோமோ அவ்விதமாகவே சங்கராசாரியர் பொருள் கொண்டார். நம்ஸ்வாமி கொண்ட பொருள்தான் உண்மையில் ஸமஞ்ஜஸமானது. ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருவாய்மொழியில் (1—1—9) *உளனெனினிலுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வருவுகள், உளனென விவனெனவிவைகுண முடைமையின், உளனிருதகைமையோ டொழிவிலன் பரந்தே* என்ற பாசுரங்கொண்டே இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினாரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். அப்பாசுரத்தின் ஆரூயிர்ப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதிற புலனும். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியாலெழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதென்பதை விசதமாக நிரூபித்துக்காட்டுகிறேன் காண்மின்;

திருவாய்மொழி ஸூக்தி

உளனெனில் உளன் ;
அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் ;
உளனலனெனில் உளன் ;
அவனருவ மிவ்வருவுகள் ;
இருதகைமையோடு உளன்.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி

किं भवान् सर्वं सदिति प्रतिजानीते ?
(तथासति) तवामिषेत तुच्छत्वं न संभवति ;

किं भवान् असदितिप्रतिजानीते ? (तदाऽपि)
तुच्छत्वं न संभवति । शून्यमितिप्रतिजानना सदिति
प्रतिजानते सर्वस्य विद्यमानस्य अवस्थाविशेषयोगि-
तैव प्रतिज्ञाता भवतीति तुच्छता न कुतश्चिदपि
सिध्यति ॥

155. வேதாந்த தீபத்திலும் ஸாரத்திலும் ஸம்க்ஷேபமாக ஸூத்ரித்திருக்கிற ஸூக்திகளை ஸேவித்தாலும் திருவாய்மொழிக்கு தேர்மொழிபெயர்ப்பாகவே விளங்கும். இதர பாஷ்யகாரர்கள் இங்ஙனே ஸூத்ரத்தை நிர்வஹ்யா தொழிந்தது திவ்யப்ரபந்தத்தில் ப்ரவேசமில்லாமையினாலேயே என்பது திண்ணமாக வெண்ணத்தக்கது (22)

23. நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று.

156. -ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்நமாகவருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனாக. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்ட வேண்டுமென்றும், ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகிறது. இதுபற்றி ஸ்வாமியெம்பெருமானாரருளிச்செய்த திருவாராதன ப்ரயோகத்தில் [நித்யக்ரந்தத்தில்] ஒன்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவில்லையென்றும், அவருடைய காலத்தில் இங்ஙனே அநுஷ்டான மிருந்திருந்தால் இதை ஸ்வாமி அருளிச் செய்யாது விட்டிடுவாரா? என்றும் சிலர் கலங்கிப் பேசுவதுண்டு.

157. “அர்ச்சாவதாரம் சாஸ்த்ரீயமாக இருந்தால் இதைப்பற்றி வேதத்தில் சொல்லப்படாமலிருக்குமா? வேதத்தில் ஓரிடத்திலும் அர்ச்சாவதார ப்ரஸ்தாவமேயில்லையே; அப்படியிருக்க அர்ச்சாவதார ப்ராமாண்யம் எங்ஙனே இசையலாகும்?” என்று சிலர் கோலாஹலம் செய்வதுண்டு; இவர்கள் வேதங்களைப் பூர்த்தியாகப் பார்த்து விட்டதாகவும் ஓதிவிட்டதாகவுமெண்ணியன்றோ இப்படி ஸம்ப்ரமிக்கிறார்கள். இங்ஙனே பலபல விஷயங்களுண்டு. ஒன்றையும் உற்று நோக்காமல் மேலெழும்பார்க்கும் சிலருடைய வார்த்தைகளையே வேதமாக நம்பி ‘அதில் இதுகிடையாது; இதில் அதுகிடையாது’ என்று ஸர்வஜ்ஞர்கள்போல் பேசிக்கொண்டு சில பாமரர்களை ப்ரதாரணம் பண்ணுமவர்கள் எங்கு முளர். அதுபோலவே ஸ்வாமியின் நித்யக்ரந்தத்தை ஊன்றி நோக்காமலே யாரோ சிலர் சொல்லும் வார்த்தை யிது.

158. நித்யக்ரந்தத்தில் “श्रुतिषु: स्तोत्रैर्मिष्ट्य—ச்ருதிஸூகை: ஸ்தோத்ரரபிஷ்ட்ய” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்ய ஸூக்திகளுக்கு “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்றே வ்யபதேசம். “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” (திருவாய்மொழி. 106-11.) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யுப்படியாயிற்று. ‘செவிக்கினிய’ என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸூகை:) என்றருளிச் செய்தது. வைதிக ஸூக்தை’ என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே

யருளிச் செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. “ச்ருதி ஸுதை: ஸூக்தை:” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப்பொருந்தும். எம்பெருமானுருடைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப் பற்றி அடுத்த வியாஸம் ஆழ்ந்து அநுபவிக்கத் தக்கது. ... (23)

24. பகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி

159. இதுவரை நாம் செய்த நீருபணங்களை ஊன்றி நோக்குமவர்கள், பகவத் ராமாநுஜர் திவ்யப்ரபந்தாம்ருத ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்தவரே யென்பதை அந்தரங்கஸாக்ஷிகமாக அறுதியிடுவார்களென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் சிலருடைய உள்ளத்தில் ஒரு தோற்ற முதிக்கக் கூடியதுண்டு; (அதாவது)—இங்ஙனே துட்பமாக எடுத்துக்காட்டவேண்டும்படி கலுனமாக அருளிச் செய்வானேன்? ஸுவ்யக்தமாகவே கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானாரைப் போலே அருளிச்செய்திருக்கலாகாது? என்று.

160. இந்த சங்கை யுத்தமானதே. இது சிலர்க்கு மாத்திரமல்ல; பலர்க்கும் உதிக்கக்கூடியதே. ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநப்ரவீணர்களான மஹாமதிகளுங்கூட இங்ஙனே எண்ணுவதுண்டு. ஸ்வாமிக்குப் பரமாதரணியரான ஆளவந்தார் *மாதாபிதாச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார் ஆழ்வாரைப்பற்றி அபரிமிதமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்; அப்படி எம்பெருமானார் ஏன் அருளிச்செய்யக்கூடாது? என்று கேட்பவர்கள் பலருண்டு. இதற்குப் பெரியார்கள் பகர்வது இவ்வளவே; ஒவ்வொருவருடைய உக்திசைலி ஒவ்வொருவிதமானது; ஆளவந்தாரும் “வகுளபிராம்” என்கிற ஒரு விலக்ஷணோக்தியினால் விளங்கவைத்தாரேயல்லது வேறில்லை. அவருடைய உக்திசாதுயத்திற்காட்டிலும் மிக அற்புதமானது எம்பெருமானுருடைய உக்திசாதுர்யம். இவர் ‘பஞ்சாசார்யபதாச்சரிதர்’ என்பது ஸுப்ரஸித்தம். அந்த ஐந்து ஆசார்யர்களின் திருநாமங்களை தேசிகனும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதனால் ஸ்வாமி பஞ்சாசார்ய பதாச்சரிதரென்பதில் யார்க்கும் ஸம்சயமோ விவாதமோ இருக்கப் பரஸக்தியில்லை. அந்த ஆசார்யர்களைப்பற்றி ஸ்வாமி எவ்விதமான ஸ்துதிகளை யருளிச் செய்திருக்கிறாரென்று பார்க்கவேணும். அந்த ஆசாரியர்கட்கு அந்தாள் தொடங்கி வழங்கிவரும் தனியன்கள் ஸ்வாமி தாம் அருளிச்செய்தவையென்று பலர் சொல்லுவதுண்டு. அது விவாதக்ரஸ் தமென்றே விட்டிடுவோம். ஆளவந்தார்க்குத் தனியனான *யத்பதாம்போரு ஹேத்யாதிச்லோகம் ஸ்வாமியருளிச் செய்ததென்பது நிர்விவாதம். இது கீதாபாஷ்யத்திலேயே சேர்ந்ததாதலால் ஸ்வாமி ஸூக்தி யென்பதில் விவாத லேசமுமில்லை. இந்தச் ஷ்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமி யின் உக்திஸரணி ஷ்லோகவிலக்ஷணமானதென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்தச் ஷ்லோகத்திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உப தேசித்துவரும் அர்த்தவச்சேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோமிங்கு.

“யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷு;
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேபம் நமாமி தம்.”

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; ‘யத்பதாம்போருஹபதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறெழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். யகார, அகார, தகார, பகார, அகார, ககார, ஆகார, மகார, ஈகார, ஓகார, பேப, உகார, ஹகார, அகார = என்றுயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும் வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்; ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தே யிருக்கின்றன. அவ்வாள்வந்தார் தமக்குப் பரமநீதியாகக்கொண்ட [ஹீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாள்வந்தாருடைய திருவடிகளை ஆசிரயித் திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். அக்ளை விவரித்துக்காட்டுகேன் காண்டின்.

161. யஸ்ய பதாம்போருஹே—யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டி என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரசிந்தங்களைச் சொன்னபடி. மதுபடியும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால்—ஆளவந்தார்தாம் *மாதா பிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுஸாபிராமட் ஹீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா *என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்காஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபயபாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்காஹய பரிக்காஹக பாவருபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் ‘யஸ்ய பதாம்போருஹாணி யத்பதாம்போருஹாணி” என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பந்தாயந்நூர்கள் வழங்குவாதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. ‘பதாம்போருஹ’ என்பதில் இரண்டுபதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத என்றும், அப்போருஹ என்றும். திருவடிக்கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அப்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே* (திருவாய்மொழி. 6-9-9.) என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகத்தை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளிணை” என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்குப் பரியாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு; அபஹுநி யலங்கார மென்பார்கள். ரூபகாதிகயோக்தியுமாகும். “பச்ய நீலோத்பலக்வந்த்வாத் நீஸ்ஸரந்தி சிகாச் சரா:.”

162. ஆக, ப்ரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ரகாசர்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்கு மழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். “குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:” என்னுமல் “குரும்ப்ரகாசயேத் தீமாத்” என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் தம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத் நம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது.

163. இப்படி நுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி ஏதுக்கு ச்லோக மியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவே நன்கு தெரிந்து கொள் றும்படி மியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.

164. *யத்பதாம்போருஹேந்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொருவிசேஷ மும் நுட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு; அதாவது—[பதாம்போருஹ] என்று ஐந்து எழுத்துக்களையிட்டு ஆளவந்தார்திருவடி களை நிர்தேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐந்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐந்து சிஷ்யர்கள்] தம் முடைய சிந்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுதன்னிலும் முதலிலே பகாரத்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐந்து ஆசாரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசார்யராக வாய்த் தார் என்பதற்கு ஸூசகமாகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வாமிக்குத் தலைமை யாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய நிஜநாமதேயம் பராங்குசதாஸர் என்பது. வாக்ய குருபரம்பரையில் “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:; ஸ்ரீமத்யாமுநமுநயே நம:” என்ற வாக்யங்களுக்கிடையில் “ஸ்ரீபராங்குச தாஸாய நம:” என்றிருப்பது கொண்டும் பெரியநம்பியினுடைய திருநாமம் பராங்குச தாஸ ரென்பதே யென் றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பராங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யயிஜ்ஞாபநம் பண்ணவல்லது என்றுணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியநம்பி ஸூசித ராகிருப்போலே, மற்றை நான்கெழுத்துக்களினாலும் நான்கு ஆசார்யர்கள் ஸூசிதர்களாகிறபடியையும் காட்டவேண்டாவோ? என்று. கேண்மின்; கலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரிய ரையும் இங்ஙனே காட்டியாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. மஹா விவேகி களான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும். அதையும் மற்றொருகால் நாமே காட்டுவோம்.

165. ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரீயையினால் எம்பெருமானார் அரியபெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகி கள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமாடையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளாதிற்கையில் “த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்” என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை தேசிகன் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி

அருளிச்செய்திருர்—“த்ரோணசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமித்யபிப்ராயேண” என்று *யத்பதாம்போருஹ ச்லோக வியாக்கி யானத்தில். ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆள வந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார்திருவடிகளிலும் அவருடைய த்வய ஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே யென்பது சிலாலிதமே. ... (24)

25. ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த நிர்ணயமும் திவ்யப்ரபந்தத்திலிருந்தே.

166. நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் சரீராத்மபாவமென்பது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தமென்று குலாவப்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் சேதநா சேதந ஈச்வரர்களுக்கு அபேதம் சிலவிடங்களிலும், பேதம் பல விடங்களிலும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபேதம் தெரிவிக்கப்பட்ட இடங்களை மாத்திரம் அத்வைதிகள் முக்கியமாகக்கொண்டு, பேதம் தெரிவிக்கப்பட்ட இடங்களை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். த்வைதிகளோ வென்னில் பேதம் தெரிவிக்கப்பட்ட இடங்களை மாத்திரம் முக்கியமாகக் கொண்டு அபேதச்ருதிகளை கௌணமாக்கி நிர்வஹிக்கிறார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நாம் அப்படியன்றிக்கே உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதாநமாகவே கொண்டு நிர்வஹித்து விசிஷ்டாத்வைதிகளென்று பேர்பெற்றவருகிறோம். பேதம் அபேதம் ஆகிய இரண்டையும் தெரிவிக்கிற உபயச்ருதிகளையும் ஸமப்ரதாநமாக எப்படி நிர்வஹிக்கிறோமென்றால் சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிக்கிறோம்.

167. இதை இங்கு நாம் விரிவாக விவரிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை. ஸுபாலோபநிஷத்து அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணம் முதலான உபநிஷத்துக்களைக்கொண்டே ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்கள் இந்த நிர்வஹ ப்ரக்ரியையைப் பேணி வருகிறார்களென்று நம்மவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை நாம் மறுப்போமல்லோம். ஆனால் இங்கு ஒன்று நாம் ஆலோசிக்கவேண்டும். அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகள் நமக்கு மாத்திரமே தோன்றினவையல்ல; அவை மதாந்தரஸ்தர்களுக்குமுண்டே; ஆகிலும் அவர்கள் அந்த உபநிஷத் பாகங்களில் ஆதரமின்றிக்கே யிரா நின்றார்கள்; ஆளவந்தாரெம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்யவர்யர்களே அவற்றில் விசேஷத்ருஷ்டியைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணமென்னில், *அருளிணன் அவ்வருமறையின் பொருள், அருள் கொண் டாயிரமின் தமிழ் பாடினான், அருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் டிக்கதே* என்றார் ஸ்ரீமதுராகவிகள்; *சடகோபனருளினாலே* என்றார் தேசிகன்; *सदादौ गाथाभिर्मुनिरधिकविंशतिरिह नः कृती सारग्राहं व्यतरदिह संगृह्य कृपया* இத்யாதிகளாலே த்ரமி

டோபநிஷத் ஸாரதா, தப்ரயரத்நாவனிகளில் விரிவாகவுமருளிச் செய்தாரவரே. இங்கு இருபது பாசுரங்களிலென்னுமல் “அகிஷிஷாமி: ராதி:” என்றும், ரத்நாவனியில் “விஷிவிதி சாதி” என்றும் சொச்சமும் கூட்டியருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டு தசகங்களும் மூன்றாம் தசகத்தில் இரண்டு பாசுரங்களும் பாஷ்யகாரருடைய வேதாந்தார்த்த நிஷ்கர்ஷங்களுக்கு மிகவும் ஓறஸ்தாவலம்பாமாயிருந்தனவென்று நம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ராஸித்தமாகச் சொல்லி வருமது தேசிகஸூக்தியால் ப்ரதிஷ்டாபிதமாயிருக்கிறது. ஆசார்யர்களெல்லாரும் இதில் ஸமகண்டர்களே யன்றோ.

168. முக்கியமாக பேதாபேதச் சூதிகளை சர்சர்ப்பாவத்தாலே நம் ஆசார்யர்கள் பொருந்தவிட்டது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கொண்டே யென்பதில் வந்தேஹமில்லை. திருவாய்மொழியில் (1-1-7). *உடம்மிரை யுயிரெனக் காந்தெங்கும் பந்துளன்* என்கிற பாசுரத்திலிருந்தே நிதிநண்டு பெற்று நிர்மலஹருதயரானான். அப்பாசுரத்திற்குப் பிள்ளையுடைய ஆயிரப்படி வியாக்கியானம் வெகு விரிவாக அவதாரித்திருக்கின்றது. அவ்வளவு விரிவு ஆயிரத்தினுள் வேறு எந்த பாசுரத்திற்கும் கிடையாது. ஸ்வாமி பாஷ்ய காரர்க்கு அந்த பாசுரமே திகிலூட்டிக்கொடுத்த தென்மறைப் பிள்ளான் தம் முடைய விசுவாயாபக்யானமுகத்தாலே தெளிவித்தபடியிற்று.

169. இவ்விஷயம் போலவே, நிர்க்குணச் சூதிகளுக்கு ஹேயகுண ரஹித்ய ப்ரதிபாதனத்திலே நோக்கென்று ஒதுக்கி எம்பெருமானை அநந்த கல்யாண குணமஹோத்தியாக ஆளவந்தாரு மெம்பெருமானாரும் நிஷ்டர்ஷித்தருளினதும் ஆழ்வார்ஸூக்திகளைக் கொண்டே தான்; சர்சகாரீமாம்பவையின் முதல் ஸூக்தியாம் *அநாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு சங்கராசார்யரும் அர்த்தம் செய்து, நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் விவரணம் செய்தருளுகிறார். இரண்டிலுங்கூடும் பார்ப்போம். *अथ च वक्ष्यामि शृणुस्व समास्य अथ इति* என்றிவ்வளவேயுள்ளது சங்கராபாஷ்யம். ஸ்வாமி பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில்; *ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வாவதேந நிஸ்த நிசில தோஷ: அநவதிகாதிசய ஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: புருஷோத்தம: அபிதியதே* என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும் போதே *உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்* என்றருளிச்சொந்த சந்தையையே ஸ்வாமி நோக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வு = அநவதிகாதிசய, உயர்வு = அஸங்க்யேய, நலமுடையவன் = கல்யாண குணகண:; யாவனவன் — புருஷோத்தம:.

170. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுதும் பகவத்துணகணமயமேயாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே யூறின ஸ்ரீராமானுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே யருளிச்செய்கிறார். தமிழில், மால் என்றுத் தெதுமால் என்றுமுள்ள சொற்களுக்கு எவ்வகையான அர்த்தங்களை நாம் பகவத் விஷயத்தில் அநுபவிக்கிறோமோ அவ்வர்த்தங்களையே ப்ரஹ்மசப்தார்த்தமாக ஸ்வாமி உபபாதித்தருளும் பரிசை அநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்தவர்களே பரமபாக்ய சாலிகள். (25)

இனி ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்திகள் விறந்துவோம்.

26. ஆளவந்தாரும் ஆழ்வார்களும்.

171. யாமுநாசார்யரென்பவரே ஆளவந்தார்; திவ்யப்பிரபந்தங்களைப் புநருத் தாரம் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் திருப்பேரனார் இவர், ஸ்ரீராமா நுஜர்க்கும் பரமாசாரியர். இவரைப்போன்ற மஹாவித்வான் *தபூதோ நப விஷயதியென்பதை உலகமறியும். *மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக்ப்ச்ரமவிமலமநா: ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய:* என்றும் *நவயம் கவயஸ்து கேவலம் நவயம் கேவலதந்த்ர பாகா:, அபிது ப்ரதிவாதிவாரண ப்ரகடா டோப விபாடந க்ஷமா:* என்றும் ஸமயவிசேஷத்தில் தம் பெருமையைத் தாமே வெளியிட்டுக் கொள்ள நேர்ந்ததிவர்க்கு. இப்படி ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமரான இப் பேராசிரியர் பணித்த திவ்யக்ரந்தங்களுள் ஸ்தோத்ரரத்நம் என்பது ஜகத்ப்ர ஸித்தமானது. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென வழங்கப்படுவது இதுவே. இதில் ஆழ்வாரைக் கொண்டாடியிருக்கும் ச்லோகம் ஒன்று, ஆழ்வார்கள் வெளியிட்டருளின அர்த்தவிசேஷங்களைக் கையாண்டமை காட்டும் ச்லோகங் கள் பல. இவற்றைப்பற்றி இங்குச் சுருக்கமாக வெழுதுகிறோம்.

172. *மாதா பிதா யுவதய:* என்னும் சுலோகமானது நம்மாழ்வார் விஷய மாக அமைந்திருக்கும் விதம் மிக அற்புதம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தை நேராகக் குறிப்பிடாமல் “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்கிற சொற்றொடரை அமைத்துள்ளார். நம்மாழ்வாரைத் தம்முடைய குலக்கொழுந்தாகத் தெரி விக்கிறார். லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்.....வந்தே குருபரம்பராம்* என்ற கூரத் தாழ்வானது ஸ்ரீஸூக்தியின்படி லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான் நமது குருபரம் பரையின் தலையிலே வீற்றிருப்பதனால் ஆளவந்தார் அத்திருமாலையே ‘ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:’ என்கிற சொற்றொடரால் குறிக்கின்றாரென்று கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; அப்படி கொள்வதற்கிடமில்லை. அடுத்தபடி யாக வகுளபிராம் என்கிற சொல்லையிட்டுத் தெளிவு பெறுவித்துள்ளாரன்றோ; திருமாலின் திருவடி திருத்துழாய்கமழநின்றதேயன்றி மகிழ்மலர் கமழநின்ற தன்றே. *நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்* என்று திரு வாய்மொழியில் ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தபடி மகிழ்மாலை நம்மாழ் வார்க்கேயன்றோ நீருபகம். *வகுளபரணம் வந்தே ஜகதாபரணம் முநிம்* என்று பின்புள்ளாரும் போற்றுகின்றனர். ஆகவே, *வகுளபிராம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம்* என்றதற்குச் சேர ஆத்யகுலபதியென்றது நம்மாழ்வாரையே யென்பது திடமாயிற்று. திருமாலையே ஆத்யகுலபதி யென்றதாகக் கொண் டாலும் குறையில்லை; நம்மாழ்வார் அத்திருமாலின் திருவடியாகவே எங்கும் எஞ்ஞான்றும் ப்ரஸித்தராதலால் வகுளபிராம் அங்க்ரியுகளம் என்ற சொற்போக்கி னால் நம்மாழ்வாரை வெளியிட்டதாகக் கொள்வதும் சிறக்கும். ஆயினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் தேசிகனும் பணித்துள்ள வியாக்கியானங்களுக் குப் பொருத்தமாக முந்தின பொருளை கொள்ளத்தகும்.

173. இவ்விடத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சி; இந்த ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் முதல் மூன்று சுலோகங்கள் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் விஷயமானவை; நான்காவது

ச்லோகம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணகர்த்தாவான பராசரமஹர்ஷி விஷயமானது; ஐந்தாவது ச்லோகமே *மாதாபிதாயுவதய: என்கிறவிது. இவ்விதமாக ஏன் அமைக்கவேணும்? ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் நம்மாழ்வார்க்கும் சிஷ்யாசார்ய க்ரமம் ப்ரஸித்தமாக இருக்கும்போது நாதமுனிகளுக்கு அடுத்தபடியாகவே நம்மாழ்வார்துதியை அமைத்திருக்கவேண்டுமே; இடையில் பராசர முனி வரைப் புகவிட்டு அவர்க்குப் பிறகு நம்மாழ்வார்துதியை அமைத்தது ஏன்? என்று விமர்சிக்கவேண்டியது அவசியமாகும். பராசர முனிவருடைய புராணத்திற் காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய திருவாய்மொழி முதலான தீவ்யப் பிரபந்தங்கள் பல காரணங்களினால் பாமவிலக்ஷணங்களாகையாலே இந்த வலைக்ஷண்யம் தோற்றுவதற்காகவே பராசரமுனிவர்க்குப் பிறகு ஆழ்வாருடைய துதி அமைந்ததென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் தேசிகன் காட்டியருளுகிறார்—* पराशरसम्पादयित्वादिना ||

174. அன்றியும் பெரியார்கள் பணிப்பதாவது;—நம்மாழ்வாரை எம்பெருமானுடைய அவயவைகதேசமாகவே திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதனால் எம்பெருமானுடைய துதியோடு கூடவே ஆழ்வாருடைய துதியும் தொடர்ச்சியுற்றிருக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டே பராசரமுனிவரை முன்னே தள்ளிவிட்டுப் பிறகு பகவத் பாதாஸிந்தமான ஆழ்வாரைத் துதிக்கவிழ்ந்தார் என்பதே. *மாதாபிதாச்லோகத்திற்கு அடுத்தச்லோகத்தை உற்று நோக்கினால் இந்த நிர்வாஹத்தின் சுவை இனிதுவிளங்கும். ஆக ஆளவந்தார் ஆழ்வாரைக்கொண்டாடின விஷயம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, ஆழ்வார்களுட்டிய பொருள்களை ஆளவந்தார் கையாண்ட விதம் விவரிக்கப்படுகிறது.

175. (ச்லோ. 12.) *க: ஸ்ரீ:ச்ரீய:*=" திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா " என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை யுட்கொண்டு [ச்ரீய: ஸ்ரீ:] என்றார். மேல் 45 ஆம் ச்லோகத்தில் "ச்ரீய: ச்ரீயம்" என்றதுங் காண்க.

176. (ச்லோ. 20.) *நீராலகஸ்யாபி ந தாவதுக்ஸஹே*. இந்த சுலோகம் முழுவதும் *தருதுயாந்தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை, விரைகுழுவ மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே, அரிசினத்தாலின்ற தாய் அகற்றிடினும், மற்றவள் தனருள் நீனைந்தேயமுங் குழுவியதுவே போன்றிருந்தேனே* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் (5—1.) பாசுரத்தின் கருத்தையே கொண்டது. அந்தப் பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பே இந்தச்லோகம்.

177. (ச்லோ. 38 ஸ்வவைச்வ.) இதில் "குணேந ருபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரீயா" என்கிற உத்தரார்த்தமானது 'உனக்கேற்குங் கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பா' (10—10—6.) என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தைச் செவ்வனே விவரிப்பது.

178. (ச்லோ. 40 நிவாஸய்யாஸந.) இது *சென்றூற் குடையாமிருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றூல் மரவடியாம் நீள்கடலுள், என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூப்பட்டாம் புல்குடணையாம் திருமாற்கரவு* என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்திற்குப் ப்ரதிச்சந்தமாயமைந்தது.

179. (ச்லோ 47. திக்சசிமனிநீதம்.) திருவாய்மொழியில் (1 5)* வளவேழமலகு பதிகத்தின் ப்ரமேயமே இந்தச் ச்லோகமாக வடிவெடுத்தது.

180. (ச்லோ. 52. 53. வபுரநிஷ 2, மமநாத.) இவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் “எனதாவிதந் தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்ற (2-3 4) திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ப்ரதிச்சந்தமே.

181. (ச்லோ. 56 *ஸ்க்ருத்த்வதாகர) அருளிச்செயல்களில் பலசந்தைகளை யுட்கொண்டருளிச் செய்த ச்லோகமிது. *ஒருநாள் காணவாராயே* நம்மையொருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களுய்யோமே* எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்* என்பன முதலான பல பாசுரங்களைக் கொண்டே யருளிச்செய்தது. இதில் மஹாத்மியி: என்றது ஆழ்வார்களுையே.

182. (ச்லோ 57. ‘ந தேஹம் ந ப்ராணந்.) இந்தச் ச்லோகமும் திருவாய்மொழியில் *ஏளுமிறையோன் (4.8.) பதிகமும் பர்யாயமே. அந்த பத்துப் பாசுரங்களை ஒரு ச்லோகமாக ஆக்கியிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். இவ்வதிகாரத்தை விரிவுக்கு அஞ்சி ஸங்க்ரஹமாக நிகமித்துக்கொண்டோம்.*

27. ஆழ்வானும் ஆழ்வாரும்

183. கூரத்தாழ்வானுடைய த்வ்ய ஸ-லக்தியான பஞ்சஸ்தவத்திலும் ஆழ்வாரைப்பற்றின ஸ்துதிகளும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களை யுபஜீவித்த அர்த்த விசேஷங்களும் மலிந்திருக்கிறபடியை ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவத்தில் முதல் ச்லோக மொன்றினால் எம்பெருமானாரையுபச்லோகித்து அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களினால் நம்மாழ்வாரை வெகு அற்புதமாக ஸ்துதிக்கிறார். முதலில் ஸ்துதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானார் *மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமானுச னாகையாலே அந்த நம்மாழ்வாரை உபச்லோகித்தா லல்லது அவ்விராமானுசனுடைய திருவுள்ளம் உகவா நாகையாலும், ஆளவந்தார் தாமும் *மாதா பிதா யுவதய:* இத்தபாதியால் ஆழ்வார் திருவடியை வணங்கியே எம்பெருமானைத் துதிக்க இழிந்தாராகையாலும் ஆழ்வாரை வணங்காமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்தால் அங்கே முகம் பெறுவது அருமைப்படு மாகையாலும் இரண்டு ச்லோகங்களால் ஆழ்வாரைத் தொழு திறைஞ்சுகிறார். அவற்றுள் முதல் ச்லோகம்:—

தரைவித்ய ல்ருத்த ஜஃபூர்த்த விபூஷணம் யத் ஸட்பச்ச ஸாத்விகஜஸ்ய யதேவ ரீத்யம்,
யத்வா சரண்யமசரண்ய ஜநஸ்ய புண்யம் தத் ஸம்சரமே வகுளாபரணங்க்ரி யுகம்.

184. (இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.) நம்மாழ்வாருடைய பரம்பராவறமான திருவடியிணையை ஆச்ரயிக்கக்கடவோம்; அதுவே பல வையதிகர்களின் சிரஸ்ஸுக்கு அலங்காரமாக யிருக்குமது; அதுவே வர்வதாலும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸகலைச்வர்யமுமாக இருப்பது. அதுவே புகலொன்றில் லாதவர்களுக்குப் புகலிடமாயு மிருக்குமது.

185. இனி இதற்கடுத்த ச்லோகம் வருமாறு :—

பக்திப்ரபாவ பவதப்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரரஸௌகபூர்ண;

வேதார்த்தரத்ந நிதிரச்யுததீவ்யதாம ஜ்யாத் பராங்குசபயோதி ரஸீமபூமா.

இந்த ச்லோகத்தாலே ஆழ்வாருக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். ஆழ்வாரை ஒரு கடலாக ரூபணம் பண்ணிப் பேசுகிற ரீதில். பயோநிதியாக ரூபணம் பண்ணுகைக்குப் பொருத்தமுண்மையை நான்கு விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கிறார். பயோநிதிக்கு இருக்கக் கடவ தன்மைகளெல்லாம் ஆழ்வார் பக்கலில் குறையற்றிருக்கிறபடியை ஒவ்வொரு விசேஷணமும் முதலிக்கின்றது. [பக்திப்ரபாவபவதப்புத-பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணய ஸாரரஸௌகபூர்ண:] கடலானது ரஸௌகசப்தவாச்யமான ஜலப்ரவாஹத்தாலே பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஆழ்வாரோ வென்னில், ச்ருங்கார வீர கருணாப்புதஹாஸ்ய பயாநக ரௌத்ர பீபத்ஸ பக்திரஸங்களாலே பரிபூர்ணராயிராநின்றார். இப்படிப்பட்ட ரஸவிசேஷங்கள் ஆழ்வார் பக்கலிலே விளைந்தமைக்கு நிதாநமேதென்னில், விலக்ஷணமான பக்தி விசேஷத்தாலே ஆச்சரியமான பாவபந்தங்களுண்டாகி அந்த பாவபந்தங்கள் பலதலைத்து நாதாரஸ பரிபாகங்களாயின வென்கிறார். இது இரவும் பகலும் திருவாய்மொழியை யறுபவித்து ஸாதித்தது.

186. [பக்திப்ரபாவ] ஆழ்வாருடையபக்திக்குஒப்புச்சொல்லலாவதில்லை; *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி யென்று முதலில் கடல்போலேயாய், பிறகு *கொண்டவென் காதலுரைக்கில் தோழி! மண்டிணி ஞாலமுடேழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப் பெரிதால்* என்றாய், அநந்தரம்* சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வதரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லதாய் ஆக விப்படி மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமதான பக்தியின் ப்ரபாவத்தினாலே. [பவத் அப்புத பாவபந்த] உண்டான அற்புதமான பாவபந்தங்களினாலே. அதாவது—அந்த பக்திதானே ச்ருங்கார வருத்தயா பரிணமித்து தலைமகள் பாசரமாகவும், தாய்பாசரமாகவும் தோழிபாசரமாகவும் பேசும்படிக்கீடான பல வகைப்பட்ட ஆச்சரிய பாவபந்தங்களை யுண்டாக்கி நிற்கு மென்கை. [ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரரஸௌகபூர்ண:] அப்படிப்பட்ட பாவபந்தங்கள் ப்ரணய ரஸத்தை வளரச்செய்யுமாயிற்று.

187. *உயர்வற வுயர் நலம்* வீடுமின் முற்றவும் *பத்துடை யடியவர்க்கெளி யவன் *பிறவித்துயரற* பொருமாநீன்படை* என்னுமிவைபோல்வனவான திருவாய் மொழிகளில் ஸாதாரண பக்திரஸம் விளங்கு மத்தனையல்லது ப்ரணயரஸம் விளங்கமாட்டாதிதே. *அஞ்சிறையாட நாராய் *மின்னிடை மடவார்கள் *வேய்மரு தோளினை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலேயாயிற்று அப்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரம் விளங்குவது. அப்படிப்பட்ட ப்ரணயம் மீதூர்ந்து வெளிவரும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நவரஸமும் பொலியுமிதே. நவரஸங்களுள், ச்ருங்காரம் வீரம் கருணம் அப்புதம் பயாநகம் சாந்தி (-பக்தி) ஆகிற இந்த ரஸங்கள் ஒரோதிருவாய்மொழிகளில் ப்ரதானமாகப் பொதிந்திருக்கும்; மற்ற ஹாஸ்ய பீபத்ஸ ரௌத்ரரஸங்கள் ஒரோ விடங்களிலே மறைய நின்று சிறிது சிறிது தலைகாட்டி நிற்கும். *வீடுமின்

முற்றவும்* சார்வேதவதெறிக்கு *கண்ணன் கழலினை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே பக்திரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மின்னிடை மடவார்கள்* *நங்கன் வரிவனை* வேய் மரு தோளினை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே ச்ருங்கார ரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மாயாவாமனனே* புகழு நல்லொரு வன் * நல்குரவுஞ் செல்வும்* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே அப்புத ரஸம். *உண்ணிராவிய வைவரால்* இத்யாதிகளிலே பயாநக ரஸம். *ஊரெல்லாந்துஞ்சி* வாயுந்திரையுக்கும்* ஆடியாடி யகங்கரைந்து *இத்யாதி களிலே கருணரஸம். *குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்* *வீற்றிருந்தேமுல குப்* இத்யாதிகளிலே வீரரஸம். ஆக இங்ஙனே நாநாரஸங்கள் பொதிந்த ஸ்ரீஸூக்திராசிகளை யருளிச்செய்யும் முகத்தாலே ரஸௌக பர்பூர்ணராயிருப்ப ராய்த்து ஆழ்வார்.

188. [வேதாந்த ரத்ந நிதி:] கடல் ரத்தாகரமாகையாலே ரத்தநிதியாயிருக்கும். பராங்குச பயோநிதியும் அப்படியேயிருக்கிறபடி பாரிர். *ஓதம்போல் கிளர் வேத மென்றும்* *ச்சுநி ஸாகர மென்றும் சொல்லுகிறபடியே கடல் போன் றுள்ள வேதசாஸ்த்ரங்களிலே அல்பஸரமாயும் ஸாரமாயும் ஸாரதரமாயுமிருக் கின்ற அர்த்தங்கள் போக, ஸாரதமங்களாகவுள்ள அர்த்தங்களை ரத்தமாகும். *ந்ரைந்ய விஷய வேதா:* என்கிறபடியே எல்லாம் கலந்த கட்டியாயிருக்கும் வேதங்கள். வத்வரஜஸ்தமோ குணங்களாகிற மூன்று குணங்ளிலும் ஊன்றினவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான விஷயங்களை யெல்லாம் வெளியிடு மவையிறே வேதங்கள்; *மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு மதுகுதபிராணடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன சொற்களிலே ஸாரதமமான பொருள் தவிர வேறென்றும் அவகாசம் பெறாமையாலே எல்லாம் ரத்தங்களாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ரத்தங்களுக்கு நிதியாயிருப்பராய்த்து ஆழ்வார்.

189. [அச்சுத தீவ்யநாம]* மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்? வையக முண்டு ஆலிரிலைத் துயின்ற வாழியான்—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண் படையுள், என்றுந் திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று* (முதல் திருவந்தாதி) என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு தீவ்யாலயமாயிருக்கும் கடல். ஆழ்வாரும் அப்படியேயா யிருப்பார். *கல்லுங் கணைகடலும் வைகுந்தவாடும் புல்லென் றெழிந்தனகொல் ஏபாவம்!, வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்* *கொண்டல் வண்ணன் கடர் முடியன் நான்கு தோளன் குணிசார்ங்கன் ஒன்சங்கதை வாளாழியானொருவன் அடியே னுள்ளானே* என்கிறபடியே ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு நித்யநிகேதநமா யிருப்பாரிறே. *இவையுமவையு முவையுமென்கிற திருவாய்மொழியிலே இது தன்னை விசதமாகக் காணலாம்.

190. [அஸீமபூமி] பூமா என்றது ப்ருஹத்தவ மென்றபடி. “ப்ருஹத்தவஞ்ச ஸ்வருபேண குணைச்ச” என்று ஸ்ரீ பர்ஷ்யத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஆகாரத் தாலும் குணத்தாலும் த்விவிதா யிருக்குமிதே ப்ருஹத்தவம்; பெரிய மலை, பெரிய குளம், பெரிய மாளிகை என்றால் அங்கே விவக்ஷிதமான பெருமை ஆகாரத் தினாலும். பெரியமனிசர் என்று சில மஹா புருஷர்களைச் சொல்லுவோ

மாகில் குணங்களினாலாகிய பெருமையே அங்கு விவகரித்ததாகும். ஆக இப்படி இருவகைப்பட்ட பெருமையில் ஆகாரப் பாயுத்தமான பெருமை கடலுக்கு ஆனப்போலே குணப்பாயுத்தமான பெருமை ஆழ்வார்க்காயிற்று. *அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினா னருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே* எனனுப்படியாய் எல்லேகாணவொண்ணாத க்ருபாகுண மொன்றின் பெருமை போதுமே. ஆக இப்படியன்றோ ஆழ்வார் பெருமையை ஆழ்வான் வெளியிட்டது. கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் நம்மாழ்வார் விஷயமான இவ்விரண்டு ச்லோகரத்னங்களே போதும். ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்த விசேஷங்களை ஆங்காங்கு பொதிய வைத்தும் ஆழ்வாரிடத்திலே ப்ராவண் யாதிசயத்தைக் காட்டியும் அருளிச்செய்த ச்லோகங்கள் பலபல. க்ரந்த விவ் தரபயத்தாலே சில விடங்களை மாத்திரம் இங்கேடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன்.

191. (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலேயே) ச்லோ. 7. [ஆம்நாயுர்த்தநிச மூர்த்தநி சோர்த்வபும்ஸாம்.] இதில், *திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே* என்றும், *என்னுச்சியுளானே* என்றும் அருளிச்செய்துள்ள திருவாய்மொழிப் பாசரங்களை யடியொற்றி “ஊர்த்வபும்ஸாம் மூர்த்தநி சகாஸ்தி” என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே நம்மாழ்வாரை ஊர்த்வபுருஷரென்றாயிற்று. வரதராஜஸ்தவத்தில் *யச்ச மூர்த்தா சடாரே;* என்று ஸுவ்யக்த மாகவேயருளிச் செய்திருப்பது இங்குச் சேரவறுவதேயம்.

192. (ச்லோ. 10.) [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணாஸ் த்வாம் துஷ்டுவுர் மதுரிபோ மதுரைர் வசோபி:] *கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக் கினிய செஞ்சொல்லே* என்றும் *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலை கள் சொன்னேன்* என்றும் *குழலின்மலியச் சொன்னவோராயிரமென்றும் தாங்களே சொல்லும்படியான மாதூர்யம் மலிந்த திவ்யஸூக்திகளாலே எம் பெருமானே! முன்னோர்கள் உன்னைத் துதித்தார்கள். அப்படி துதித்தவர்கள் யாரென்னில்; [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணா:] *உள்ளெலா முருகிக் குரல் தழுத் தொழிந்தேனுடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர* என்றும் *வேவாராவேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய வருக்குகின்ற* என்றும் ஹார்தமான ப்ரேமத்தாலே நெஞ்சுகனிந்து குரல் தழதழத்துப் பேசுகின்ற ஆழ்வார்கள்.

193. இனி அடுத்த அதிமாநுஷஸ்தவத்திற்குச் செல்வோம். இதில் முன் றுவது ச்லோகம் ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுள்ள பக்தியே வடி வெடுத்தபடி யென்னவேணும். [ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநீந்த்ரமநோந்வாலாத் தஜ்ஜா நுராகரஸமஜ்ஜநமஜ்ஜஸாப்ய, அத்யாப்யநாரத ததுத்திராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜசரணம்புஜமநந்யாம:] என்னுமந்த ச்லோகம் ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய திருவடிகளை வருணிப்பது. பாதங்களின் சிவப்பை வருணிக்கும் லௌகிக கவிகள் “ரக்தௌ தவாங்கீ ம்ருதுலௌ புவி விக்ஷபணத் த்ரு வம்” என்கிறார்கள். ஆழ்வானருளிச் செய்வது அப்படியா இருக்கும்?

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் வெகு காலம் நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத் துறைந்து அவ்விடத்திலுள்ள அநாகாஸத்திலே ஊறிக்கிடந்தபடியாலே அந்த ராகயோகம் இன்ன புட மாநுமலிருப்பதாக அருளிச் செய்த விது விலக்ஷணப்பக்ரியை. நம்மாழ்வார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளிலே எவ்வளவு பக்தியோ அதிர்நாட்டிலும் பதின்மடங்கு பெருத்தது ஆழ்வா னுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுண்டான பக்தியென்று இங்கவொரு ச்லோகத் தினால் எளிதாக அறியிடலாமன்றோ. இவ்வதிமாதாஷஸ்தவத்தில் உத்தாபாகம் ஸீக்ருஷ்ணகுண நபவம். அது முழுவதும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸக்திகளிலிருந்தே அற்புதமாக அமைந்ததென்பதை அடியேனுடைய விபரக்கியானங் கொண்டு உணரலாம்.

194. இவ்வி ஸுந்தரபாஷாஸ்தவத்தை யெடுத்துக் கொண்டாலோ அது வும் அருளிச்செயல் மயமே. ஸ்வஸ்பமாகவே இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆண்டான் நாச்சியார் திருமொழியில் (9.1.) *மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான்* என்றருளிச் செய்ததை இந்த ஸ்வகவத்தில் (ச்லோ. 4.) *உதக்கமந்தராத்ரமதிமந்தநலப்பதயோ மதுராலேந்திராஹ்வலாதஸந்தரதோர்பாகம்* என்று மொழிபெயர்த்தருளி னார். திருவாய்மொழியில் *மதிவாய்த்துமி மாலிருஞ்சோலை* என்றதை (5) *சுசுந்தரரங்கனுடயசுகம்* என்றும். *அதிர்துல்சங்கத்தழகர்கங்கோயில்* என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை (5) “பிதுர்தஸுப்தலோக ஸுவிச்ருங்கல சங்காவம்” என்று மொழிபெயர்த்தார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *கரு வாரணம் தன்யிடி துறந்தோடக், கடல்வண்ணன் திருவாணை நத் திரியும் தண்மாலிருந் சோலையோ* என்ற பாசுரத்தை (8) “ஸுந்தரதோர்தவ்யாஜ்ஞா” என்ற ச்லோகத்தினால் மொழிபெயர்த்தருளினார். (ச்லோ. 12.) *வருளதர ஸரஸ்வதிவிஷக்த.....* என்கிற ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யுமது அற்புதம்; சிந்தாஸக்திகள் அழகரை ஸேவிக்கத் திருமாலிருஞ் சோலைமலைத் தாழ்வரை களிலே வந்து சேர்ந்து, நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை ஸுஸ்வரமாகவும் ஸ்வரத்தரமாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும் பாடுகிறார்களாம்; *மரங்களுநிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ வென்று கூவுமால்* என்னும் படியான அருளிச்செயல்களை அப்படி பாடும்போது கல்லும் உருகாதின்றது; உருகின அதுகானே சிலம்பாறென்று பேரெடுத்துப் பெருகாதின்ற தென் கிறார். அழகருக்கு *அறுதிருவுடையான்* என்று ஆண்டான் சாத்தின திரு நாமத்தை (16, 17.) *ப்ராருடச்யம்* என்றும் *ஆருடஸ்ரீ* என்றும் மொழி பெயர்த்தருளினார்.

195. திருவாய்மொழியில் *ஏழையராவிப்பதிகத்தில் பகவத்கேசபாசவர்ண நம் “கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்த்திட்ட கொழுஞ்சருளின் உட்கொண்ட நீலநன் னால்தழைகொல்! அன்று மாயன்குழல்* என்றுள்ளது; அதை அப்படியே மொழிபெயர்க்கிறார் (10) “அந்தம் தமஸ் திமிரநீர்மிதமேவ யத் ஸ்யாத் தத்ஸாரஸாதிதஸுதந்து-அதிவ்ருத்தவார்த்தம்—சுசுஸ்ய அலகாளி ஜாலம்” என்று. ஆண்டான் *களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்

பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல் மிளிர்ந்ந்து விளையாட* என்றும், திருமங்கையாழ்வார் *மைவண்ணநறுங்குஞ்சி குழல்பின்தாழ மகாஞ்சேர்குழையிருபாடிவங்கியாட* என்றும் தனித்தனியே யதுபவித்த அழகுனைச் சேரப் பிடித்து (49.) “ஸதம்ஸஸம்ஸஞ்ஜித குந்தலாந்திகாவதிர்ண கர்ணபரணுட்ய கந்தர:” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் அதுபவிக்கிறார். நாச்சியார் திருமொழியில் (7-7.) *செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுருமன்னம்போல், செங்கட்கருமேனி வாசுதேவனுடைய, அங்கைத்தலமேறி யன்னவசஞ் செய்யும் சங்கரையா!* என்ற பாசுரத்தை (55.) “ஸ்ரீமத்வநாத்ரீபதிபாணிதலாப்ஜ” என்ற ச்லோகத்தினால் மொழிபெயர்த்தருளினார். திருவாய்மொழியில் (4-5-8) *தண்டாமரை சுடக்கும் பாதப்பெருமாலை* என்ற பாசுரத்தில் “சுடக்கும்” என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை (62, 63.) இரண்டு ச்லோகங்களினால் வியாக்கியானித்தருள்கிறார். இதை அடியேனுடைய வியாக்கியானத்தில் விரியக் கண்டு கொள்வது.

196. (ச்லோ. 92) “ப்ரலயஜநீரபூரபிபூரிதஸ்வ.....” இத்யாதி மஹத்தர ச்லோகமானது திருமங்கையாழ்வாருடைய “நீலையிட மெங்நுரின்றி” என்கிற மத்ஸ்யாவதாரப் பாசுரத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாக மாத்திரமேயல்லாமல் வருத்தபங்கியும் ஒன்றையாக அமைந்தது. ச்லோகம் பாதந்தோறும் இருபத்துமுன்றெழுத்து கொண்டது. கலியன் பாசுரமும் அடிதோறும் ஒற்றெழுத்து இருபத்துமுன்றெழுத்துக் கொண்டது. இப்படியாக ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்திலுள்ள அதிகசயங்கள் அபரிமிதம்.

197. இனி வநராஜஸ்தவத்தில் ஒன்றே காட்டி நிற்கிறேன். (ச்லோ. 59.) *பக்தாநாம் யத் வபுஷ் தஹாம்* என்பதில் *ஆர்நாயாநாம் யதபி ச கிரோயச்ச மூர்த்தா சடாரே: ஹஸ்த்யத்தேர் வாகிமதஸுகதம் தேஷ்டு பாதாப்ஜயோஸ் தே* என்கிற உத்தரார்த்தம் பாமமதுமானது. பேருளானனே! உபநிஷத்துக்கள், நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி, ஸ்ரீஹஸ்திகிரீசுகரம் என்னுமிவற்றுள் உன் திருவடிக்குப் பாங்கான விடம் எது? என்று கேள்வி கேட்கிறாரிதல். இங்கு நம்மாழ்வாருடைய திருமுடியையும் சேர்த்துக் கேள்வி கேட்கிற ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தை ஆரேயறிய வல்லார்? ... (27)

28. பட்டரும் ஆழ்வார்களும்

198. நம்முடைய ஸம்ஸாரதாயத்தில் பட்டி மற்றையாசார்யர்களைப் போலல்லர்; இவருடைய திருநாலீறு ஸர்வாதிகாரியானது. நாலாயிர தீவ்யப்பந்த வியாக்கியானங்களில் பல நூற்றுக்கணக்கான விடங்களில் பட்டருடைய நிர்வாஹம் விசேஷத்துக் காணப்படுகிறது. அருளிச்செயலழகக்கடலில் எம்பெருமானுடைய ஆழங்காலும் பட்டருடைய ஆழங்காலும் அதன்வயாலங்கார லக்ஷமாகவே யிருக்கும். பட்டருளிச்செய்த பகவத்துண தர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்தாநாமபாஷ்யம் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளையே பின்பற்றியருளிச்செய்ததுதான்.

அந்தபாஷ்யத்திலிருந்து தவ்யப்ரபந்தார்த்தாஸங்களை யெடுத்தெழுதுவதானால் ஒரு மஹாபாதமாகும். தாரியாக அப்படியொரு காத்மெழுதியிருக்கிறேன். இங்கு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலிருந்து மாத்திரம் ஸ்வல்பமாகச் சில ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டி இந்நூலை உபஸம்ஹரிக்கிறேன்.

199. இவருடைய திருத்தகப்பனான ஆழ்வான் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் உபக்ரமத்தில் தம்மாழ்வார் விஷயமாக இரண்டு ச்லோகங்கள் பெரிதாக அருளிச்செய்தார்; இவர் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் அவ்வாழ்வார் விஷயமாகச் சிறியதொரு ச்லோகமே அருளிச்செய்தார்; ச்லோகம் சிறிதாயினும் அர்த்தம் மிகப்பெரிது.

‘ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வயிவோதிதம்,
ஸஹஸ்ராகாம் யோத்ராசுத் த்ராமிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்.*

(6)

(இதன் சுருத்து.) எம்பெருமான் விஷயமான ஆசார்பெருக்கே ஆழ்வாராக வடிவெடுத்துவந்ததோ! என்னும்படி பகவத் விஷயத்தில் அளவிறந்த காதல் கொண்டவரும், தர்மிடோபநிஷத்தென்னப்பட்ட திருவாய்மொழியை இந்த வுலகிலிருந்நீங்க வெளியிட்டருளினவருமான தம்மாழ்வாரென்னும் மஹர்ஷியைப் பணிவோமென்பதாம். இதில் (ரிஷிம்) (அத்ராசுத்) (த்ராமிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்) என்ற ஸூக்திகள் விசேஷித்து ஊன்றி நோக்கத்தக்கவை.

200. (ச்லோ. 13.) *அமதம் மதம் மதமதாமதம் ஸ்துதம் ப்ரிநித்திதம் பவதி நிந்திதம் ஸ்துதம், இதிரங்கராஜமுதஜுதிஷுத் தாயி* என்கிற விதில் பூர்வார்த்தத்தில் “அமதம் மதம்.....” என்று ஸாதித்திருப்பது “யஸ்யாமதம் தஸ்யாமதம்” என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்தை யுட்கொண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். உடனே “ஸ்துதம் ப்ரிநித்திதம் பவதி நிந்திதம் ஸ்துதம்” என்று ஸாதக்கிரர். இப்படி வேதத்தில் ஓதியிருப்பதாகக் காட்டுகிறார். இது ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தில் எங்கும் கிடைக்காது. தமீர் வேதத்தில் தானுள்ளது. தம்மாழ்வாரருளிய பெரிய திருவந்தாதியில் (2) ‘புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம், இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோமிகழோம்’ என்று தமிழிலுள்ளதை ஸம்ஸ்கிருதமாக்கிறார். ஆக, தாயி என்கிற சொல்லால் உபய வேதங்களையும் நித்தேசித்தருளினமை புலனாயிற்று. (மேலே 16.) ‘ஸ்வம் ஸம்ஸ்கிருதத்ராவிடவேதஸ்ஸத்தை:’ என்றருளிச் செய்ததும் காண்க.

201. திருமாலையில் கொண்டாடிப்பொடி யாழ்வார் *தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்குழ் திருவாங்கம்* என்று திருக்காரோர் தெளிவின்றிக்கே கலங்கியிருக்கும்படியை அருளிச் செய்ததை (ச்லோ. 21.) “துக்தாப்திர் ஐகோ ஜநந்ய ஹரியம்” என்கிற பெரிய ச்லோகத்தினால் இன்கவைப்படுத்தி யருளிச் செய்தார். (36) திருமங்கையாழ்வார் திருப்பாணியான ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளை *ஜகபாஹ்யஜிநாதமணிப்ரதிமா அபி வைதிகயந்தீவ ரங்கபுரே, மணிமண்டபவப்ரகணந் விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாத்* என்கிற ச்லோகத்தினால் தொழுதிறைஞ்சுகிறார். கோயிலில் ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளில் திருவாழி திருச்சங்கு திருமண்காப்பு முதலிய வைதிக சின்னங்கள்

பொலிவுற்றிருப்பதனால் “வைதிகயந்நிவ” என்றருளிச் செய்தார். சந்தர புஷ்கரிணியின் கீழ்த் திசையிலே கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் “பூர்வேண தாம்.....பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்லோ நிஷேதிவாம்லோ தச மாம் தயேரந்” என்கிற (41) ச்லோகத் தினால் மங்களாசாஸனம் செய்தருளினார்.

202. (ச்லோ. 49.) சந்தரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள திருப்புன்னை மரத் தைத் துதிக்கையில் “புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதிலேகோத்த திவ்ய நிஜ ஸௌரபமாமநாம:” என்றருளிச் செய்திருப்பதிற் காட்டிலும் ரஸவத்தரமான விஷயம் வேறில்லை. இந்த திருப்புன்னையினடியில் இருந்து கொண்டு திருவாய்மொழியின் மூலத்தை உருச்சொல்லுவாரும் அர்த்தங்களை யாராய்ச்சி செய்வாரும் ஓய்தலொழிவின்றிப் பலருண்டாகையாலே இம்முகத் தால் திருவாய்மொழியின் திவ்ய பரிமளமும் இதிலே கமழ்கின்றதென்கிறார்; இதனால் நம் முன்னோர்களின் போதுபோக்கு தெரிவிக்கப்படுவதுடன் திவ்ய ப்ரந்தப்ரபாவாதிசயமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

203. அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணோக்கத்தி லிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்கு குலசேகராழ்வார் திருமணத்தானென்று திருநாமம் சாத்தி “கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தானேபற்றி நின்று என்வாயாவென்று கொலோ வாழ்த்துநாளே” என்றருளிச் செய்தார்; இதில் ‘மணத்தூண்’ என்றதை (59ல்) *ஆமோதஸ்தம்ப மென்று மொழி பெயர்த்தார்; “மணத்தூணருகில் நின்றுகொண்டு” என்றமல் “மணத் தூணே பற்றிநின்று” என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தைக் கண்டறிந்து “சேஷசயலோசநாம்ருத நதீரயாகுலித லோலமாநாநாம், ஆலம்பமிவாமோ தஸ்தம்பத்வய மந்தரங்க மபியாம:” என்றருளிச் செய்கிறார் (பட்டர்.) அழ கிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணோக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ள மானது அதுபோக்தாக்களை ஒருமித்து நிலைநின்று அதுபவிக்க வொட்டா மல் தூக்கித்தள்ளி யசைக்குமளவில் அவர்கள் கைப்பிடிப்பாகப்பற்றிகொண்டு நிற்பதற்குப் பாங்காக நாட்டப்பட்ட தூண்களென்னலாப்படி யிருக்கிறதாம் திருமணத்தூண். இதனால் “மணத்தூணே பற்றிநின்று” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய உட்கருத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்து விவரித்தாராயிற்று.

204. (ச்லோ. 78.) *வடதள தேவகீஜடரவேதசிர: கமலாஸ்தந சடகோப வாக்வபுஷி ரங்கக்ருஹே சயிதம்* என்ற ச்லோகம் அதிலிலக்ஷணமாயனாந் தது. ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மந்திரத்தை திருவாய்மொழிதானே இப்படி யொரு வடிவெடுத்து வந்ததாகத் திருவுளம்பற்றி அதில் உகந்து பள்ளிகொண் டிருப்பதாக அருளிச்செய்தவிது மற்றையோருடைய மதிக்கு நிலமன்றே. திருவாய்மொழியில் (3-1-1.) *முடிச் சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந் ததுவோ* என்ற ஒரு பாதத்தை *கீர்டகுட ரத்நராஜி: ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா, முகேந்திகாந்திருந்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கின:* (91.) என்று ஒரு ச்லோக மாக்கியருளினார். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) *முதலாந் திருவுருவம் மூன்

றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா! நிகரிலதகாருருவா! நின்னகத்ததன்றே, புகாரிலகு தாமரையின்பூ* என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தையே (ச்லோ. 116.) “த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:” என்கிற ச்லோகத்தாலே மொழிபெயர்த்தருளினார்.

205. இப்படியாக பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து பன்னியுரைக்குங் காற் பாரதமாம். அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களை ஆறுபூர்வியாகக் கடாஷித்தருள்பவர்க்கு அவற்றிலிருந்து அதவதிகமாக அனுபவிக்கக் கிடைக்குமாதலால் இங்கு இந்த ஸம்ஷேபமே பர்யாப்தமென்று நிற்கின்றேன். (28)

29. உபஸம்ஹாரம்

206. ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் பூர்வாசார்யர்கள் உபநிஷத்துக்களிலும் சாஸ்த்ரங்களிலும் நல்ல விரகர்களாயிருந்துவைத்து ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களைக் கொண்டே போதுபோக்கி வாழ்ந்து வந்தார்களென்பது அவரவர்களது சரித்திரங்களாலும் அவரவர்கள் தாமியற்றிய நூல்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. சரித்திரங்களிற்புகாது நூல்களிற்புகுந்து விமர்சித்தோமில்வவளவும். எம்பெருமானருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் மிகவிரிவான ஆராய்ச்சிகளையே செய்தோம். ஆளவந்தார், கூடத்தாழ்வான், பட்டர் ஆகிய மூன்று ஆசாரியர்களை எடுத்துக்கொண்டு இவர்கள் தம் தமது நூல்களில் ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடியிருக்கும் விதத்தையும் ஆழ்வார்கள் வெளியிட்டருளின அர்த்தவிசேஷங்களைத் தாங்கள் கையாண்டிருக்கும் விதத்தையும் மிக விரிவாக நிரூபித்து வேறே ஒரு க்ரந்தமியற்றியிருக்கிறோம். அதிலிருந்து ஒரு பகுதியை மாத்திரமே இதில் வெளியிட்டோமிப்போது. முடிவாக எம்பெருமானார் விஷயமான வொருச்லோகரத்தத்தை வியாக்கியானித்து இந்த க்ரந்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறோம்.

“புரா ஸ்ரீஷ்யை: ஸுதிஸதசிஸிரோத்யீ ஸுதிவான் விவ்ரே தத் ஸ்ரவ்ய வகுலதரதாமேத்ய ச புன: |

உமாவேதௌ ஸ்ரவ்யை: ஸுதிஸதசிஸிரோத்யீ ஸுதிவான் விவ்ரே தத் ஸ்ரவ்ய வகுலதரதாமேத்ய ச புன: ||

[புரா ஸூக்திதரைர் வ்யாஸ: ச்ருதிசதசிஸிரோத்யீ க்ரந்திதவாந் விவவ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுலதரதாமேத்ய ஸ புந:; உபாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிதுமலம் யுக்திபிரஸௌ புநர் ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகூ:.”]

இந்த ச்லோகத்தை முன்னமே (பக்கம் 21ல்) உதாஹரித்திருக்கிறேன். இதனைச் சிறிது விவரித்து இந்த க்ரந்தத்தை நிகமிக்கிறேன். *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய: * என்று வேதம் புகழ்ந்த வ்யாஸரும், நம்மாழ்வாரும், பகவத்ராமாநுஜருமாகிய மூன்று மஹநீயர்களே ஆஸ்திகவுலகுக்கு மஹோபகாரகர்களென்னுமிடம் மேலெடுத்த ச்லோகரத்தத்தில் கூறப்படுகிறது. முதலில் வ்யாஸபகவான் ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்கிற சாரீரக

மீமாம்ஸையைப் பணித்து அதிலுள்ள நான்கு அத்யாயங்களிலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்களைத் தொடுத்து வைத்தார். அந்த வ்யாஸர்தாமே பிறகு மகிழ்மலை மார்பரான நம்மாழ்வாராகப் புநரவதாரம் செய்து அந்த சாரீரக மீமாம்ஸைதன்னையே செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே விவரித்தருளினார். (அதாவது) ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதமா யிருந்ததை செந்திரத்த தமிழோசை யாக்கினது மாத்திரமன்றிக்கே, அதற்கிருந்த முக்கியமான சில குறைகளையும் தீர்த்தார். எங்ஙனையென்னில்; ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் எம் பெருமான் காரணபூதனென்பது பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டதே யொழிய அவன் பல அவதாரங்களைப்பண்ணி கார்யபூதனுமாகிடு னென்பது ஒரு ஸூத்ரத்திலும் கூறப்படவில்லை. வேதத்தில் * अजायमानो बहुधा विजायते * * पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ* இத்யாதி வாக்கியங்கள் எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கவும் ஸூத்ரகாரர் அதை மீமாம்ஸிக்கப் புகவில்லை. இது அந்த சாஸ்த்ரத்திற்குப் பெரிய குறையே. இன்னமும், எம் பெருமானே ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது ஸாமாந்ய சப்தமான ப்ரஹ்மசப்தத்தினாலேயே சொல்லிக்கொண்டு போந்ததே யொழிய ஒரு ஸூத்ரத்திலும் நாராயண சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றில்லை. இதுவு மொரு குறையே. இன்னமும், எம்பெருமானுடைய அதிசயங்களுள் தலையானது லக்ஷ்மீபதித்வம். இதுவும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஓரிடத்திலும் அனுமாத்ரமும் ப்ரஸ்தாவிக்கப் படவில்லை. இங்ஙனே பல குறைகளுண்டு அதற்கு. அக்குறைகளை ஆழ்வார் வெகு அழகாகத் தவிர்த்தருளினார்.

207. எங்ஙனையென்னில்; நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கில் அவதரித்த நான்கு திவ்யப்பந்தங்களுள் முதலது திருவிருத்தம். அது தொடங்கும் போதே *உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்!* என்று அவதார ப்ரசம்ஸை செய்தருளினார். அன்றியும் *பிறந்தவாறும்!* என்று சொல்லி ஆறுமாஸம் மோஹித்துக் கிடந்தார். நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களைப் பல்லாயிரமுறை புகவிட்டிருக்கிறார் தமது திவ்யஸூக்திகளில். அப்படியே லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும் பன்முறை பணித்தார். ஆக, பல குறைகளுக்கு இடமாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பணித்த வ்யாஸமஹர்ஷியே மறுபடியும் ஆழ்வாராக அவதரித்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அக்குறைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டாராயிற்று. ஆகவே “விவவ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுளதரதா மேத்ய ஸ புந:” என்கிற இரண்டாம் பாதம் மிகப் பொருத்தமாயிற்று.

208. இனி மூன்று நான்கு பாதங்களினால் பகவத்பாஷ்யகாரருடைய பெருமை சொல்லுகிறது. [உயாவேதேன க்ரந்தேன கடயிதூயித்யாதி.] மேலே சொன்ன ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட சாஸ்த்ரங்களான இரண்டையும் பலபல உபபத்திகளாலே ஏக சாஸ்த்ரமாக்கி நிர்வஹித்தருள ஸ்ரீராமாநுஜராக அந்த வ்யாஸர்தாமே மீண்டுமவதரித்தா ரென்கிறது. உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகா சார்யரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் நிர்வஹித் தருளின ப்ரகாரங்களைக் கீழே பரக்க நிரூபித்தோம். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலே இல்லாதவையாய் ஆழ்வார்

ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே க்ரஹிக்கக்கூடியவையான அர்த்த விசேஷங்களும் நமக்கு பகவத்பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திகளிலே காணக்கிடைக்கின்றன வாதலால் விசிஷ்ய மஹோபகாரகர் ஸ்வாமி பெம்பெருமானாரே யாவர்.

209. *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்*
வ்யாஸாய விஷ்ணுருபாய இத்யாதிப்படியே ஸ்ரீமந்நாராயணனே வ்யாஸராக அவதரித்தான் ; அந்த வ்யாஸரே நம்மாழ்வாராகவும் எம்பெருமானாராகவும் அவதரித்து ஸ்வவிவக்ஷிதார்த்தங்களை யெல்லாம் [உள்ளே யடக்கிவைத் திருந்தவைகளையுட்கூட விடாமல்] ஸுவிசதமாக வெளியிட்டு உலகத்தை வாழ்வித்தா ரென்றதாயிற்று.

210. ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் போலவே பகவத் பாஷ்யகார திவ்யஸூக்தி களும் கடல்போன் றிருத்தலால் இந்த நூலுக்கு உத்தேச்யமாகக்கொண்ட விஷய விசேஷ விசதீகரணம் ஒரு திவ்யையளவே ஆயிற்றிதில். க்ரமேண வேறு வேறு நூல்களில் இன்னமும் விசதீகரிப்போமாக. ... (29)

211. शठवैरिक्खिवैरिमुखसूरिफणितिव्वगाद्य यतिराज इह यद्यदखिखत् ।
तदशेषमुपवर्ण्य भवितास्मि नियतं कमशश्च कृतकृत्य इति वच्मि सुहृदम् ॥

212. श्रीवैष्णवकुलोत्पन्ना अपि केचिदभाष्यतः ।
अन्यथैव प्रचारेषु निरता इति शोच्यते ॥

213. वस्तुस्थित्या ते खलु महान्तमुपकारमादधुर्जगति ।
यदियं कृतिरवतीर्णा विद्वदसिकान्तरात्महर्षकरी ॥

214. इत्थं वादिभयङ्करवंशीयाण्णङ्कार्यसंमथितम् ।
द्रुमिडोपनिषद्वैभवसर्वस्वं जगति जयतु सततमिह ॥

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யர்

எழுதிய.

த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வம்.

முற்றுப்பெற்றது.